

ANTONIO

s a n -

Arhipelagul Mitocanilor

 UNIVERS

San Antonio - Arhipelagul mitocanilor

Avertisment¹

Romanul acesta, a cărui originalitate va trece neobservată doar de imbecili sau de cei care nu cunosc limba, are două părți. Prima este de factură polițistă clasică; a doua, dimpotrivă, este delirantă la maximum, consecință, am considerat că e bine să le rezumăm pe amândouă, pentru că cititorul grăbit să poată, dacă e cazul, să citească doar partea care-i face bine la ten.

Prin urmare, datorită acestei inițiative abile, gugumanii se vor putea opri la sfârșitul primei părți și vor găsi drept în ultima pagină a cărții rezumatul, celei de-a doua părți, în timp ce citind rezumatul plasat la pagina X spiritele elevate vor avea posibilitatea să înceapă volumul cu partea a doua.

Acționând în acest fel, avem sentimentul că satisfacem din nou toate gusturile și că economisim fiecăruia timpul, dacă nu și banii².

S.A.

FIRST CAPITOL

O infirmieră pătrunde în cameră.

E înzestrată cu tot ce trebuie pentru a face un bărbat nespus de fericit... să părăsească domiciliul conjugal: un corp cu formele la fel de armonioase ca ale anuarului telefonic, un cap de cal, o voce care-ți stârnește dorința de a-ți lua masca de gaze și de-a te năpusti în adăpostul cel mai apropiat și maniere pe lângă care purtările lui Attila par niște mofturi mondene.

¹Pe gratis, fiind în contul editorului.

²Nu-mi mulțumiți, oricum eu îmi încasez în întregime drepturi de autor pentru cele două părți.

De altfel, noi am și poreclit-o pe această delicioasă persoană Attila, fără să ne gândim că impetuosul barbar, atât de apreciat de huni și atât de temut de ceilalți, a murit la douăzeci și unu de ani, ceea ce nu i se poate întâmpla infirmierei în chestiune, dat fiind că, de la înălțimea certificatului ei de naștere, mai mult de o jumătate de secol o contemplă.

Ea se apropie de patul în care picotește Berurier și trăsnește o palmă răsunătoare peste dosul pahidermic al Majestății Sale. Grăsanul rage, râgâie, mugește, bolborosește, tușește turcește și se ridică-n șezut, ținându-l pe Attila cu o privire mai mocirloasă decât coasta bretonă în timpul mării negre.

– Auzi, păpușă, bombăne el, ai învățat meserie cu spălătoresele din Portugalia sau ce mama naibii?

– Temperatura! anunță Attila, luând de pe o tăviță un termometru pe care-l întinde Grăsanului.

– Oh! la ce bun să-mi mai deranjezi dosul, dacă nu mai am febră!

– Hai, fără goange, mârâie scorpia.

– Atunci în bot cu el, consimte Grăsul, vârându-și termometrul în colțul gurii, gen chiștoc de țigară.

Dar infirmiera e de altă părere. Smulge cearșaful de pe Beru cu un gest necruțător, dezvăluind un dos enorm, cel mai rotund, negru, păros, grosolan, masculin și organic din toate câte a adăpostit vreodată acest spital.

– Luați-vă temperatura așa cum se cuvine, altfel vă pun eu termometrul, îl amenință Spaima Lumii.

– Nu, mersi, o dată mi-a ajuns, cedează Rotofeiul extrăgându-și tubul de sticlă dintr-un orificiu pentru a-l vârî într-altul.

Adaugă, cu o voce acră:

– Când luați dumneavoastră temperatura unui bolnav, parcă ați încerca să înjunghiați un taur!

Attila scoate un hohot prelung, lugubru ca o poartă ruginită de cimitir și trece la patul numărul 2, ocupat de un domn proaspăt operat la burtă. E destul de dărâmat, gagiul. N-aș vrea să mă audă,

dar fie vorba între noi și pompele funebre, aș paria mai degrabă pe Tirbușon II, mârtoaga derbyului, decât pe șansele lui de supraviețuire. E un tip cu ten pământiu, care n-a prins culoare după operație. Are buzele palide, ochii înfundați în orbite și aerul că se întrebă-ngrijorat ce caută aici. Cum e prea groggy ca să-și înșurubeze singur termometrul, de problema asta se ocupă Attila, care, în cazurile disperate, abandonează stilul matador pentru a folosi gesturi mai caritabile. Eu ocup cel de-al treilea culcuș al încăperii și sunt, astfel, ultimul servit. Am parte de un surâs relativ cordial din partea Attiliei.

– Pare-se că sunteți în plină formă? îmi găngurește ea.

– Așa-i soră, mă simt mult mai bine, încuviințez eu.

Pun termometrul pe rampa lui de lansare și las să se scurgă șaizeci de secunde după cronometrul sorei (zisă de caritate). Nu suntem decât trei în hogoag. Pentru un spital, camera e destul de cochetă: de culoare crem, cu mobile vopsite în alb și cu o plantă verde, un soi de praz mai mare, ce pare să se simtă bine în mirosul de eter.

În timp ce urmărește mișcarea acelor pe cronometrul atârnat de lanțul unui crucifix portativ, Attila șuieră pe sub mustață „O, dulce și smerit Iisuse”, un vechi șlagăr catolic pe care ea îl împrăpătează, sincopându-l puțin.

– Ia zi, păpușă, lansează Oribilul, care-și pierde răbdarea, dacă într-un an și o zi n-ai venit să-ți recuperezi materialul, te previn, îmi rămâne mie, auzi?

Attila detestă glumele Grasului, ca și familiaritatea lui deplasată.

– Te-ar dura gura să-mi zici sora Maria îngerilor, ca toată lumea? îl apostrofează ea.

Magistralul izbucnește în râs.

– Ah! auzi, cred că îngerii zboară ca vântul când te-aud bombănind așa! Văd escadrile întregi trecând pe-aici!

– Păgânule! exclamă Attila, oprindu-și cronometrul.

Ocara îl atinge pe Grăsan.

– Ia zi, Maria celor doi îngeri ai mei, ar trebui să vezi cum îți măsoari cuvintele. Nu confunda umorul cu religia. Sunt catolic din țată-n fiu, în familia mea. Suntem botezați, împărtașiți, tot! Și când un Berurier își dă duhul, popa din sat vine să-i dea nițică împărtașanie ca să-i spele grosul păcatelor, înainte să-și ia permisul de turism pentru Paradis. Dacă nu țin Paștele și mi se întâmplă să halesc un antricot în Vinerea Mare, asta nu înseamnă că sunt exclus din biserică. Dacă vrei să știți, Bunul Dumnezeu mă cam are la inimă: de altfel, în meseria mea, trebuie să te ai bine cu bărbosu', altminteri totul se cacarisește rapid.

– Care-i meseria dumitale? i-o tăie Attila, ușor amuzată de polologhie.

Mă apucă o tuse zdravăna, menită să-i îmbrospăteze Năbădăiosului memoria.

Pericolul, cu Beru, este că clocotește imediat. Or, nimic nu e mai greu de ascuns decât o oală cu apă clocotită.

Violența reacției mele și reacția la violența mea îl readuc pe Grăsan cu picioarele pe pământ.

– Mă ocup de transporturile rutiere, soro, răspunde el. Trec peste vicisitudinile drumurilor, care exact din cauza lor mă aflui acum în grija mâinilor dumitale de zână: dar există încărcatul și descărcatul. Dacă v-aș spune că într-o zi un prieten mi-a făcut un banc? Lipise eticheta fragil pe o ladă care cântarea două sute de kilograme. În general, ceea ce e fragil nu-i greu, vă dați seama...

– Firește, încuviință Attila, de exemplu dumneata, personal, nu ești fragil.

– Exact, face mulțumit Rotofeiul. Deci, ca să vă revin la afurisita aia de ladă, scuzați expresia, o ridic fără ezitare și o iau din loc. Dar colegul, ticălos... smulge eticheta în timpul căratului; dintr-un foc, două sute de kile mi se prăvălesc pe spinare, my sister, vă gândiți ce tonaj!

Sora Maria îngerilor nu e foarte permeabilă la povestea suprealistă ivită atât de ciudat din creierul berurian. Râde arțăgos arătându-și dinții galbeni și murmură:

– Ați face mai bine să vă scoateți termometrul înainte să înceapă mercurul să fiarbă!

Grăsanul ia o poziție de contorsionist pregătindu-se să execute un triplu salt periculos și extrage instrumentul de control din străfundurile lui. Sărmanul termometru seamănă cu o plantă abia smulsă din pământ.

– Dați-mi-l! se impacientează Attila.

– O clipă! mârâie Grasu. E febra mea, nu? Șterge mârza ce acoperă tija gradată și anunță:

– 36,8, am deci puțintică slăbiciune, Sora Îngerilor mei! Ar trebui să începeți să mă alimentați serios și, în orice caz, să-mi aduceți molan dacă vreți ca sângele meu să-și păstreze consistența normală...

În timp ce infirmiera îi notează temperatura pe tabelul agățat la picioarele patului, dragul de Beru declară:

– Ați insistat să-mi bag fierbătorul în fund, dar o să vă demonstrez că dacă mi-l lăsăm în bot, era tataia!

Sfârșindu-și vorbele, își băgă termometrul în gură. Deși tăbăcită de aproape treizeci de ani de oficiat în ploscă, Attila rămâne trăsniță.

– Dar e scârboșenia întruchipată, tipul ăsta! spune ea, luându-mă martor.

Îmi arăt simpatia printr-o mimică potrivită, iar demna femeie, dezinteresându-se de porcul ăsta subfebril, începe să se ocupe de colegul nostru de cameră. Nu știu ce anunță termometrul lui, sărmanul dar sora face o mutră lungă, când citește rezultatul. Pune mâna pe fruntea transpirată a tipului.

– Merge, puiule? îl întrebă ea blând. Coloratul face o mișcare aproape imperceptibilă din cap, destul de îndoit.

– Nu prea, doamnă, răspunde el, într-o franceză care ar fi fost cu siguranță sâsâită, dacă răspunsul ar fi avut consoane siflante.

– Va trece doctorul să vă vadă, promite aspra femeie.

Se întoarce spre mine:

– Cât despre dumneavoastră, puneți-vă halatul și mergeți la sala de pansamente, puteți merge, nu-i așa, sau doriți căruciorul?

– Pot merge, soră, pot merge...

Mă ridic din pat căscând. Devin un adevărat șarpe boa în culcușul ăsta. Două zile de odihnă forțată ne-au înmuiat de tot. Un sfat prețios, prieteni: când merge prost, procedați ca și cum ar merge bine, e unica metodă de a te vindeca. Bărbatul care zace este un învins, are psihologia unui învins și asta-i foarte rău. Dovada sunt eu, cel ce vă vorbește, care nu sufăr de nimic, dar care, din motive pe care le veți afla ulterior, mă prefac că sufăr. Rezultatul? Mă simt deja dărâmat, fraților. Mă caramelizez, mă cauciuchez, mă cocoloșesc, mă șubrezez, mă disloc. Intru în tangaj când merg. Totul se-nvârte. Am linia de plutire nesigură.

– Știți unde e sala de pansamente? mă întreabă Attila, smulgând termometrul pe care-l sugerează Majestatea Sa. În fundul culoarului, pe stânga!

– Mulțumesc, soră.

În timp ce-mi leg cordonul halatului, îl aud pe Beru implorând:

– Spuneți-mi, n-aș putea să trag un fum, soră?

– Pentru nimic în lume, asta l-ar deranja pe vecinul dumitale!

– Nu mai rezist, pledează Captivul, e groaznic pentru un fumător înrăit!

– Mie-mi spuneți, oftează Attila, faceți ca mine: fumați în closet!

„**Sala de pansamente**” E caligrafiat pe ușă cu niște litere la fel de groase ca obrazii Grasului.

Bat și intru înainte să fiu poftit. Sala e albă ca valea cu același nume. Pereții, mobilele, doctorul, totul e alb. Negru e numai costumul Bătrânului și pălăria lui cu boruri răsfrânte.

Boss-ul și medicul conversează. Doctorul e așezat pe masa de consultație. În timp ce șeful ocupă un taburet jos, pe care pare să se simtă la fel de comod ca în fotoliul său directorial.

Zărindu-mă, cei doi încep să zâmbescă.

– Iată-l pe complicele dumitale, dragă prietene, face doctorul, vă las să stați la taifas.

Ne strânge labele și o șterge discret.

– Ce mai e nou? întrebă Directorul, netezindu-și mănușile de culoare gris-perle etalate pe genunchi.

– Am furnicături în picioare, patroane.

– Dar în afară de asta?

– În afară de asta, nimic! Omul nostru e într-așa un hal, încât e practic imposibil să porți cu el cea mai mică discuție.

Bătrânul se încruntă și își culege mănușile, începând să-și pocnească gamba cu ele.

– Trebuie totuși să ajungem la un rezultat, tranșează el cu asprime.

Îmi frec obrazii țepoși și mă cocoț pe masa de metal, ocupată mai devreme de doctor.

– Dacă vrei să știi părerea mea, domnule director, tipul e cel care va ajunge la un rezultat. Și rezultatul acela va fi morga spitalului. Nu mai rezistă nici măcar două zile!

– Exact ce prezice doctorul Badouin!

Mă înclin satisfăcut. Sunt fericit să constat că diagnosticul meu coincide cu cel pus de această somitate medicală.

Bătrânul își îndeasă mănușile în pălărie și o depune pe o tavă de email conținând instrumente ciudate, își descheie haina și scotocește într-unul din buzunarele vestei. De aici scoate cel mai mic flaconaș pe care l-am văzut vreodată. Acesta e doar puțin mai mare ca un bob de mazăre. Boss-ul îl răsuțește o clipă între degetul gros și arătător, ca pentru, a găsi vreo prevestire în lichidul verzui dinăuntru. Apoi mi-l întinde.

– La boală grea remedii mari, declară el.

M-am prins. Un freamăt ușor îmi străbate mâna dreaptă în momentul în care apuc flaconașul.

– Care e doza prescrisă, doctore? întreb cu o voce care se străduiește să pară indiferentă.

– Tot conținutul, murmură el, aproape fără să-și miște buzele subțiri.

– Mă faceți să fac niște chestii ciudate, nu mă pot stăpâni eu să oftez.

– Nu eu sunt acela, ci împrejurările, San-Antonio. Pentru a-ți liniști conștiința, permite-mi să-ți atrag atenția că, după propria dumitale estimare, acest om e pierdut!

– Dar asta riscă să... hm... precipite lucrurile?

Se ridică, își înhață pălăria și o ține cu brațul rotunjit, ca pe un cuib mare unde o pasăre rară și-ar cloci ouăle-i fragile.

– Sincer să fiu, nu sunt capabil să-ți răspund, dragul meu. Tot ce știu este că acest drog îi face pe oameni vorbăreți. Extrem de vorbăreți. Provoacă un fel de delir.

Asemeni unui vajnic ofițer trăgându-și mânușile înainte de atac, onorabilul meu patron începe să și le pună pe ale lui, deget după deget, cu meticulozitatea de care dă dovadă în toate acțiunile sale.

– San-Antonio, reia el, trebuie să i-o dai cât mai poate încă vorbi, chit că acest... stimulent îi poate scurta cu câteva ore viața, ce contează este să aflăm scopul călătoriei lui în Europa, sunt interese...

– Superioare? propun eu, văzându-l că ezită, căci îi cunosc perfect vocabularul.

– Asta era: superioare, se grăbește Bătrânul să aprobe: sunt interese superioare în joc, San-Antonio.

Încuviințez.

– Voi face tot ce e necesar, patroane.

– Nu târăgăna. Am impresia că e zor mare.

– Pot să aflu de unde vă vine impresia asta? îndrăznesc eu, căci, mă cunoașteți doar, când acționez îmi place să știu cum și în ce fel stau lucrurile. Nu sunt decât o rotiță, desigur, dar țin să fiu o rotiță care gândește.

Tunsul știe să lase de la el când înțelege folosul. Se apropie de mine pentru a putea coborî vocea. Miroase bine, Tataia. Proaspăt ras, curat, chelia bine aranjată (chelioșii cheltuiesc o avere la

frizer), are aerul unui bătrân director de societate informându-și unul dintre principalii acționari despre beneficii oculte.

– Pentru a-și continua experiențele atomice în Polinezia fără să provoace tulburări, Franța și-a ales o insulă din Pacific care face parte din Arhipelagul Mitocanilor. Unul dintre rarele arhipelaguri oceanice care nu aparțin unei mari puteri. Acest arhipelag, liber de orice tutelă străină, e guvernat de regina Bukabuna, poate că știi?

– Am citit un reportaj pe tema asta în Planetă; patroane.

– Perfect, mă aprobă directorul, care iubește cultura. Savanții noștri atomiști au ales insula Miserupe pentru că întrunește toate condițiile cerute de experiențele noastre. Poziția ei izolată, direcția constantă a vânturilor, faptul că e nelocuită, o fac locul ideal pentru experimente. Guvernul nostru i-a propus deci reginei să-i închirieze acest minuscul teritoriu. Tratativile au dat rezultate și acordul trebuia să fie semnat săptămâna trecută, dar regina a folosit o boală drept pretext pentru a-l respinge.

Ca un narator iscusit ce știe să-și dozeze efect-boss-ul își mângâie bila.

– Până aici nimic îngrijorător, reia el. Dar alaltăieri seară, în toaletele aeroportului Orly este găsit un om înjunghiat. Primise două lovituri groaznice de cuțit în burtă și trage să moară. E transportat aici. În timpul ăsta, ancheta întreprinsă abil de comisarul aeroportului dezvăluie că omul respectiv, un oarecare Kakaomare debarcase din avionul de Tahiti și se pregătea să se îmbarce în cel de Geneva. Era deci în tranzit când a fost înjunghiat. Acum vine partea a doua. Doctorul Badouin, care l-a operat, și care întâmplător este unul din prietenii mei, îmi dă un telefon confidențial ca să mă întrebe dacă, nu cumva pacientul său este Bubata Laburiq, ministrul afacerilor externe al Majestății Sale Bukabuna. Ca și tine, citise reportajul din Planeta despre Arhipelagul Mitocanilor, în care se afla, se pare, și fotografia ministrului. Verific chestiunea și constat că Badouin nu s-a înșelat.

Tușește ușor în mânășă. Profit pentru a prelua ștafeta.

– Deci ați ajuns la concluzia că regina se pregătea să tragă clapa țării noastre?

– Reiese de la sine: primo - respinge semnarea tratatului, secundo - își expediază ministrul de externe la Geneva, sub o falsă identitate!

– Într-adevăr, Bubata Laburiq se ducea probabil în Elveția ca să se întâlnească cu reprezentantul unei alte puteri, de asemenea, interesate de insula Miserupe.

lată de ce vreau adevărul și cât mai urgent, San-Antonio.

– Și ce se întâmplă cu ancheta?

– Referitoare la crimă? Își urmează în liniște cursul. Conform declarațiilor unor martori, un om de culoare ar fi intrat la toaletă pe urmele ministrului...

Își trăsese deja amândouă mânușile, dar și-o smulge brusc pe cea dreaptă pentru a-mi oferi mâna.

– Te-am făcut să-ți pierzi destul timp, declară el.

Plin de tupeu, nu? Are un stil de a te soma să treci la treabă, Defrișatul ăsta, care face cât greutatea lui în heroină, zău așa!

CAPITOLUL TWO

– Ușa salonului nostru a rămas întredeschisă. Aud nobila voce beruriană pe cale să-și facă datoria. Al naibii de perseverent, Beru ăsta! Ar încerca să interogheze chiar și pe-un mort, dacă i s-ar ordona să-l facă să vorbească. Starea de semiinconștiență a celui operat nu-l sperie. Trăncănește liniștit, de parcă s-ar afla la tejgheaua unei cârciumi împreună cu vreun bețivan întâlnit întâmplător.

Tactica lui e elementară, dar de bun-simț; povestește întâi despre el, ca să câștige încrederea interlocutorului. Așa că le înflorește, le lungeste, le detaliază. E spionul perfect.

– Mergeam cumișel cu încărcătura mea de muștar pe care fusesem s-o iau de la Dijon. Și apoi uite că pe autostradă, tipului care mă preceda în fața mea îi vine cheful să facă stânga-mprejur.

Pricepi? Pe autostradă! Habar n-am ce i-o fi trecut prin scăfârlie dobitocului ăluia! Întoarcere completă drept în fața mea care veneam! Și rămâne plească, idiotul, exact de-a curmezișul autostrăzii! Textual! Îmi zic: „Alexandre, nu mai ai timp să frânezi, băiatule: dacă-l izbești pe cretinul ăsta cu cele douăzeci de tone ale tale, o să-l îngroape într-o batistă”. Nu vreau să mă laud, dar noi, în familia Berurier, deși avem sângele iute, nu ducem lipsă de sânge-rece. Și-ntorc volanul scurt și sec al dracului. Ori-ori, ce naiba! Cele șaiszeci de tone ale mele se răstoarnă și fac șaisprezece tumbe! Șaisprezece! E în raportul poliției! Ah, dacă ai fi văzut scena, frățioare! Cincizeci de tone de muștar lăbărțate pe autostrada Sudului, din pricina unui tolomac căruia, dacă gorobeții de la prefectură nu sunt niște cretini, o să-i facă permisul hârtie de șters la fund! Circulațiunea paralizată ore întregi! Cincizeci de mii de kile de muștar, îți închipui așa ceva? În clipa asta când îți povestesc, jandarmii mai dau încă gălețile mână-n mână ca să degajeze drumul. Și varsă tomberoane-ntregi de nisip pe șoseaua degajată, ca să nu se alunece...

Grăsanul își trage cantitatea de oxigen la care are dreptul și trece la atac:

– Dar la matale, tot un accident fuse?

O tăcere destul de lungă. Apoi vocea subțirică și firavă a ministrului scoate un „nu” atât de șoptit, încât ai îndoieli că l-ai fi auzit.

– Pare-se că ți-au găurit hoitul, bătrâne, ți s-a paradiat testicula biliară sau ce?

Jupânul Bubata Laburiq n-are putere să explice. Probabil că-i stârnește milă Graselui, căci acesta murmură:

– Mda! Te cam ia apa, bătrâne Albă-ca-Zăpada, e șocul operațional, nu trebuie să-ți faci sânge rău. O să treacă. Dar ceea ce nu înghit eu este regimul absolut la care te-au pus. Anemic cum te văd, știu doar un lucru bun să-ți dea putere: vin îndulcit! Nu-ți spun că bunicul meu, Ahile Berurier, care s-a prăpădit la o sută minus unu, în toate dățile când l-am crezut mierlit, l-am recuperat

la fix după o dușcă de molan bine-ndulcit. Mi-amintesc că-ntr-o seară, când îl vegheam, avea gingiile rânjite și nu mai respira decât din obișnuință. „E sfârșitul! ”, zicea maică-mea. Pusese deja o ramură de busuioc în apă sfințită, mama; și-apoi căuta lumânări prin niște sertare. Da' uite că apare babacul cu niște vin îndulcit. Bătrânul a prins viață numai de la damf. A redeschis un ochi și a supt licoarea. Salvat! Avea o față. Maică-mea, cu busuiocul și lumânările ei, de toată frumusețea!

– Mi-e sete, suspină înjunghiatul.

În punctul ăsta îmi fac și eu apariția. Sprijinit într-un cot, Beru își privește compătimitor vecinul de pat.

– Îi arde beregușul, îmi spune el, nu crezi că ăștia din spital sunt barbari că-i interzic biberonul?

Mă aplec peste foaia de observație a ministrului... 41,6! Un perfuzor, ca o spânzurătoare, desenează o umbră tragică de eșafod bizar pe cearșaful nenorocitului.

– Ține de șase, zic, o să-i dăm puțină apă.

– Nu, bătrâne, decide Beru, dacă tot ești treabă să te ocupi de aproapele tău, nu te meschinări!

– Adică?

Sare din pat, merge până la ușă, strecoară o privire piezișă pe coridor și revine la pat, căruia-i ridică salteaua.

– N-am aterizat aici fără trusa mea de prim-ajutor, declară Namila, fluturând o sticlă de molan;

– Măcar nu vin, protestez eu, turnând pe șest drogul Bătrânului într-un pahar.

Dar îmi dau seama că lichidul e verde și degajă un miros infect. Știu bine că „Pacientul” nu e nici pe departe în stare să se formalizeze, cu toate acestea vinul ar constitui un mijloc mai discret de a-i administra poțiunea magică. Maschez cu mâna fundul paharului și i-l întind lui Berurier, care oferă gâtul sticlei ca pe o mamelă generoasă.

– Foarte puțin! comand eu.

El lasă să curgă o porție zdravănă.

– Băiatul ăsta are nevoie de calorii, amice!

Acestea fiind zise, își acordă o dușcă de molan și își pitește sticloanța. Cu paharul în mână, mă aplec asupra lui Bubata Laburiq.

– Sete, murmură el în continuare.

Buzele lui arse de febră se întredeschid, lăsând să se vadă un șir de dinți de culoarea fildeșului vechi.

– Ridică-l, ca să poată bea! îi ordon Grăsanului.

Namila se supune, dar chiar în clipa în care îi duc rănitului paharul la gură, vocea formidabilă a Attiliei ne face să tresărim!

– Ce naiba faceți!

Simt că mă pierd. Ah! Vă jur că nu sunt deloc mândru de mine! Ceea ce sunt pe cale să fac seamănă leit cu un asasinat, ce să ne mai ascundem după vorbe!

– Doar n-o să-i dați vin bolnavului ăstuia! tună sora.

Beru își revine mai repede decât mine pentru că ignoră partea machiavelică a operațiunii.

– Dar cum vă puteți închipui asta, suster a mea? gângurește el, închinam doar în sănătatea lui, bietul de el!

Îmi ia paharul cu un gest brusc și toastează rapid în sănătatea ministrului.

– Pentru însănătoșirea ta urgentă, camarade! zice el.

Și, nelăsându-mi răgazul să intervin, înghite conținutul paharului. Recunosc că nașul și-a găsit la rându-i nașul! Mi se zbârlește părul, mi se strânge stomacul, mi se deshidratează limba! Totul mi se-n-vârtejește în țeastă cu viteza unui giroscop. Totul mă asaltează în aceeași clipă! Ce efect o să aibă drogul asupra Grăsului? E imposibil să-l informez pe doctor despre planul pus la cale de Bătrân, n-ar admite, conștiința lui profesională, vă dați seama...

Și ministrul care agonizează încetișor! Și nu mai am poțiune care să-i dezlege limba! Și sora Attila a îngerilor care se strofocă de parcă i-am fi pus mâna pe fund!

– Vin! De unde ați luat vin? tună infirmiera.

– Am să-ți explic, soră-mea, bravează Majestatea Sa, a cărui privire strălucește alarmant. Era un flacon-mostră pe care l-am găsit în buzunarul pijamalei. Un flaconaș mic de tot... De bitter suedez. O reclamă. Un port-chei în formă de sticlă. Am vrut să gust...

Își duce mâna la tâmplă:

– Dar ce am! teatralizează el. Ce naiba am, f p... M..... D... și C...!

Se lasă să cadă pe patul lui Bubata Laburiq care geme de durere subconștientă.

– Îmi arde țeasta, soră Maria Angelica! Am furnicături în coaste... Văd negru, văd roșu-n fața ochilor!

– Auzi, n-ai de gând să încetezi cu circul ăsta, bețivan nenorocit! se ambalează sora (vitregă) de caritate.

Dar inepuizabil, superb în confesiunea sa publică, hăbăucul, năucul de Beru continuă:

– Toată viața mea, soră Manie Sângeroasă, m-am purtat ca un nemernic. Dacă v-aș spune ce strașnică pereche de coarne i-am pus Bertei, soției mele dragi! Și meschinăria pe care o manifest în ceea ce o privește. Uite, leafa mea, soră Molia Goangelor, nu i-am suflat Bertei niciun cuvântel de ultima mărire. În pachet, totul pentru pileală. Căci aveți dreptate: sunt un bețivan în ultimul grad! Un alcoolic de 45 de grade, soră Mare înfrângere. Un soț prost, un funcționar prost, un prieten prost. Și dacă v-aș mărturisi că ăștia, cel mai bun prieten al meu, chiar acu' o zi, la restaurant, când s-a dus să dea telefon, i-am halit jumătate din porția de cârnați. Și i-am golit stacana de vin, soră Magie a îngerilor! Dar mai rău ca toate, soră Mânia Sculangelilor: la ultimele alegeri, am votat contra!

Se prăbușește la pieptul bietului ministru care geme încă și mai tare și în dialectul lui matern. Beru îi plânge pe umăr, abundent și frenetic. Îl udă, îl sarează, îl diluează.

– Sărmanul meu negrișor! Se poate spune că agonizezi în niște condiții tare proaste! Să vii ca să mori înconjurat de două târături

ca noi, precum Iisus între cei doi tâlhari, tu care te-ai născut sub cocotieri, e mare ghinion. Să sfârșești în pământul gol din cimitirul Pere Lachaise, e meschin când acasă ți-era. Plină curtea de vase, oase, haznale și angarale. O să-ți răsfăț mormântul, puiule. Ți-o jur în fața sorei Attila a îngerilor. O să-ți pun deasupra o grădină japoneză pe cuvânt! Cu cactuși și podețe de porțelan, băiete!

Mă precipit:

– Cred că are o criză, soră, ar trebui anunțat doctorul!

Dar, în timp ce diagnosticele noastre se confruntă, se înfruntă și se neutralizează, Berurier continuă să delireze:

– Te-am tras în piept, răs-soră! Am o sticloanță de puterea ursului pitită sub saltea. Și apoi trebuie să te anunț că te-am poreclit Attila, prietenul meu și cu mine, drept urmare a purtărilor dumitale de scorpie bătrână.

Hohotește:

– Și ca să-ți spun totul, soră Maree Sângeroasă, el și cu mine suntem doi caralii. La fel de bolnavi ca băieții din echipa de rugby a Franței! Ne facem doar, ca să-l tragem de limbă pe săracu' negrotei care trage să moară. Tipul ăsta, soră Moale Strângere, s-a lăsat înjunghiat sub un nume fals. A venit în Europa într-o emisiune de secreție, adică vreau să spun într-o misiune secretă... El agonizează și noi stăm aici să-l interogăm ca niște lepădături, soră Mesia Plângerilor. Două târături, asta suntem, eu și comisarul San-Antonio, aici de față. Facem o treabă de căcănari, soră Malahia Răsfrângerilor!

Sughită. Ochii, gura, nasul îi sunt ca niște gheizere care-i scot la suprafață suferința și căința. Demna călugărița este de-a dreptul consternată. Cât despre mine, San-Antonio, îmi fac atâtea reproșuri, încât ar trebui să închiriez Muzeul Național dacă vreau să le expun pe toate. Debandadă absolută, dragele mele. Prăbușirea totală a unei operațiuni. Nici când o anchetă n-a eșuat atât de lamentabil. Ajung de râsul lumii și o rușine pentru profesia mea;

– E în plin delir! decide călugărița și o întinde după ajutor.

Eu unul rămân apatic pe patul meu.

– Și peste toate astea, n-ai supt nimic, bietul meu iepuraș, se lamentează Beru. Nu mișca, o să tragi o dușcă zdravănă de molan, ca să ne despărțim giugiuc.

Se-ntoarce să-și ia sticloanța, îi smulge dopul cu dinții pe care-i mai are-ntregi și-o duce la gură cu buze livide a lui Bubata Laburiq. Rănitul bea cu lăcomie. Tot așa sugea probabil și sânul matern când a făcut ochi. Și bea, și tot bea! N-o să-și potolească-n veci cumplita lui sete. Ar trebui să intervin, dar îmi lipsește curajul. Dintre noi trei, e cert că eu sunt cel mai slab, cel mai distrus.

– Mizerabile! Asasinule!

Este sora Maria îngerilor, care se-ntoarce, însoțită de un infirmier athletic.

– Și dumneata care stai și asیști, nefericitule! Dar ce fel de oameni mai sunt ăștia, Paștele lor!

Împreună, îi smulg Grasului sticla, imobilizează malacul și-l târăsc către ținuturi în care cămașa de forță e stăpână și unde haloperidolul curge râuri.

– Iar pe tine, nenorocitul, o să te aranjez eu în doi timpi și trei mișcări! îmi aruncă Furia din ușă.

Nenorocit! Bine zis! Chiar că sunt un fraier cu cioc, pe onoarea mea! Dar cum aș fi putut ghici că porcul ăsta gras urma să înghită poțiunea magică!

– Vreau să mă scol, sunt așteptat, trebuie să merg la Geneva, ajutați-mă! bolborosește muribundul.

Tresar!

Poțiunea magică! Ai zice că poșirca Grasului e la fel de eficace ca și scârnavia de drog a Bătrânului.

Ochii ministrului au căpătat un luciu nou. Pomeții pământii i s-au colorat. Se sforțează să se ridice.

– Veți pleca la Geneva, când veți fi vindecat, domnule ministru!

Nu reacționează când mă aude rostindu-i titlul. Plutește în nori (deja). Realitatea și-a strâns ancora: acum intră în viteză de croazieră, cu destinația Sfântului Petru City, fără escală.

- Nu, sunt așteptat...
- Am să anunț că Excelența Voastră va întârzia...
- Da...

Pare halucinat. Mă privește de parcă nu m-ar vedea. Nu mai simte durerea. Capul i se rostogolește de la dreapta la stânga, din față spre spate, de parcă ar avea vertebre cervicale din cauciuc. Căpățâna lui este un punching-ball antrenat de propria-i greutate.

- Unde trebuia să aibă loc înlălnirea?
- La Hotel Intermondial...
- Pe cine trebuie să anunț?

Privirea i se tulbură, devine inexpressivă și sticloasă, în loc să-l compătimesc, mă apucă toți dracii. Ah, nu! Mi-ajunge, n-o să-mi crape în brațe înainte să dea cărțile pe față.

Numai în filmele de duzină gorobeții ciripesc și își dau sufletul exact în momentul pronunțării numelui fatidic ce ar duce la descâlcirea ițelor. Țineți cont că-i înțeleg perfect pe autori. Dacă la prima bobină, un complice hăituit ar spune: „Fazanu’ este șeful filierei”, filmul n-ar mai avea niciun rost.

Și-atunci, obligat, autorul îl omoară fix în clipă. Marii revelații, astfel încât anchetă să dureze o oră și jumătate de proiecție.

Eu, dacă vă spun că Bubata Laburiq dă ochii peste cap chiar în momentul în care dă să scuipe numele omonimului său șvaițerian, o fac pentru că e purul adevăr. Să nu credeți că e vreun subterfugiu de mitoman handicapat. Doar mă cunoașteți, nu? Aș fi găsit ceva mai de Doamne-ajută. Dacă aveți îndoieli, îl scol din morți pe ministru, la fel de iute cum l-a reînviat Iisus pe Lazăr. Îl fac să-mi spună toată tărașenia și o să vedeți că totuși acțiunea cărții o să continue. Nu vă frecați mâinile de bucurie, șmecherilor, n-o să aveți două sute de pagini albe ca să vă notați gândurile sau, și mai probabil, socotelile.

Căci oamenii fac întotdeauna mai mult calcule decât poezie, din păcate! Remarcați că ar fi o găselniță să lansezi o carte albă. Albă cu adevărat. Știu niște autori, pe care, după ce-i citesc, mă întreb de ce i-au mai tipărit. Îmi spun: doar copertă, ca să se masturbeze văzându-și numele în toată splendoarea lui, ar fi mai mult decât suficientă. Și înăuntru: nimic. Pagini imaculate precum Concepția cu același nume! Pun pariu că așa ceva ar plăcea, ar face ravagii. S-ar alcătui biblioteci complete de felul ăsta. Rafturi întregi pline ochi. Amicii voștri apucă o carte la întâmplare, atrași de titlul: „Zece ani pe closet sau memoriile unui constipat” de Ieronim Tonazal, membru al Academiei Besedes. Răsfoiesc ei presupusa capodoperă și ce găsesc? Chitanța de la curățătorie, consumul de benzină pe lună în curs, evoluția hemoroizilor de care suferiți, rețeta de golaș (sau gulaș) de Transilvania și cântăririle succesive ale lui ăla micu de la primul pojar până la ultima blenoragie. Mult mai pasionantă decât „El deschise ușa și intră” a jupânului Tonazal, nu-i așa? Foarte variată, cel puțin! Emoționantă, plină de neprevăzut: viața însăși, ce mai! Cea adevărată: cea care mișcă, nu cea care mușcă. Viața ta trecătoare, care fuge și chiar galopează, mai repede decât crezi. Realistă! Ar cuprinde tot: calendarul coanei-mari, adresele secrete ale caselor de toleranță, cursul la Bursă, rezultatele loteriei... Cred că am să mai sap la idee și-o brevetez.

Dar să revin la Bubata Laburiq, care, în schimb, nu-și revine. Am elipsat puțin, tot pișând-o cu intrata lui în comă. Căci, fix înainte să-și piardă cunoștința, la întrebarea mea: „Pe cine trebuie să anunț?”, a bâiguit:

– Sora... Sora Maria... îngerilor.

Și apoi, bye-bye! Capul i-a căzut din nou și doar o respirație horcăitoare stă mărturie că mai trăiește încă.

Când sora Maria îngerilor se întoarce fierbând, clocotind, făcând clăbuci. Și gata să-și dea drumul (Crucii), îi deturnez atenția spre muribund.

– Ocupați-vă întâi de el, soră, tocmai v-a strigat, săracu’.

Conștiința profesională se dovedește a fi mai puternică decât mânia.

Demna femeie se apleacă asupra misteriosului mesager al reginei Bukabuna și scoate un mârâit de profundă nemulțumire.

– Iată un sărman băiat care se va prezenta curând în fața creatorului său! anunță ea.

Și se repede la telefon pentru a chema de urgență doctorul și preotul.

Cred că a sosit timpul administrării ministerialei împărțășanii.

CAPITOLUL NUMBER THREE

Bunii mei prieteni, există tipi care-și închipuie că obiectele neînsuflețite au un suflet. Am cunoscut un holtei bătrân, atins rău de filoxeră, care, de îndată ce făcea rost de ceva bani, fugea să cumpere baloane roșii ca să le redea libertatea. Le lua drept păsări sau poate chiar drept spirite reinsuflate. Seamănă cu o poveste de Marcel Ayme, și totuși e real.

Ceea ce simțim noi, ca urmare a întregii tărășenii: când ne regăsim în biroul șefului pentru marea beșteleală, este un sentiment cu totul opus. Întâlnind privirea Tunsului, ne spunem, scumpul Beru și preaplecatul dumneavoastră servitor³, că Bătrânul este un obiect cu siguranță însuflețit (de cele mai rele intenții, printre altele), dar că e absolut lipsit de suflet.

Mecla lui este la fel de inexpresivă ca vitrina unui magazin în renovare, ochii lui mijii seamănă cu fotografia unui fulger, iar degetele sale palide mângâie pielea trusei de birou ca și cum și-ar ascuți simțul tactil pentru a-l folosi în scopuri ucigașe⁴.

³Ceea ce e un fel de a spune, pentru că eu nu sunt servitorul nimănu.

⁴Nu știu dacă-o să fiți de acord cu mine, susceptibili cum sunteți, dar cred că individul care e capabil să se exprime astfel își stăpânește pe deplin meseria.

O tăcere înghețată ne face să simțim prematur ce înseamnă rigiditatea morții.

Nu mă aventurez s-o întrerup.

Îl simt pe director atât de aproape de limita exploziei, încât îmi țin respirația. Se pare că amoebele (amoebele amicilor noștri sunt și amoebele noastre) se reproduc prin sciziparitate, nu vedeți că dintr-o dată Bossului i-ar fi totuna și că ne-am pomeni cu doi în loc de unul!

Ca să-mi expulzez angoasa, să-mi cruț sistemul nervos, mă gândesc la altceva: la holde de grâu pline de maci și albăstrele, la pubisuri savuroase, la pepeni parfumați, la pini japonezi, la porumbei albi pe pervazul unei ferestre, la „Scrisori din Moara mea” și la o sumedenie de alte chestii delicate care dau o clipă senzația că viața e frumoasă.

Dar tăcerea este prea feroce, prea inumană, pentru a te putea gândi cu adevărat la altceva. Intuiesc că șeful e pe cale să prepare cuvinte care ard ca fierul roșu. Le selectează, le assemblează, le împletește. Vrea să ni le înfigă până-n prăsele cu toată priceperea cuvenită. În mintea lui avem un singur rost: de morttăciune! Își elaborează pedeapsa. O vrea capitală. Nimic nu va fi prea tăios, prea veninos, prea contondent pentru noi. Visează să ne biciuiască cu epitetele lui! Să ne sfârtece cu calificativele, să ne vitrioleze cu verbele, să ne înjunghie cu adverbele; să ne sugrume cu metaforele, să ne otrăvească distilând neologisme perfide. Ne dorește o moarte cerebrală lungă și cu multe variațiuni. Se hotărăște greu. Nimic din vocabular nu e îndeajuns de acid.

Îmi arunc un ochi spre scumpetea de Beru, abia refăcut după delirul provocat. Îi cedează nervii. Nu mai rezistă. Se declară învins.

– Haideți, nu ne mai faceți să tânjim atât, dom' director. Dați-i drumu' la ce-aveți pe suflet.

O, ce minune, asta-i taie macaroana șefului. Namila i-a distrus tăcerea pregătitoare, rupând-o el însuși. A spart tensiunea oribilă care făcea din nervii noștri strune-ntinse.

– Berurier! zbiară big șeful.

Dar urletul său nu e decât jalnicul muget al bouului căruia vaca îi aruncă o otheadă. Avântat, stoic, elocvent, pocăit, plin de abnegație, martir delectându-se cu propriile suferințe, voluntar al morții oferindu-și pieptul păros celor mai dure silabe, Beru înfruntă furia directorială. Pornește pe firul mâniei Bătrânului, așa cum urcă un vapor cu aburi pe Mississippi.

– Dacă vrei să beșteliți pe cineva, dom' director, mai bine să fiu eu, doar eu ăla, că superiorul meu, aici de față, nu-i divină niciun plic în povestea asta. E ca urmare dânr-o neînțelegere că s-a-n-tâmpat totul. Îi descrie vinul, sosirea surioarei, reflexul lui.

De fiecare dată când Tunsul vrea să vorbească. Umflatul ridică tonul. Se răzvrătește. Îmi aranjează scăparea, pe altar al jertfei sale. Va plăti. E pregătit. Burghezii din calaisează. Să plătească el cu capul, fie pentru a răscumpăra greșeala, dar cel puțin al meu să strălucească de aureola datoriei împlinite.

În cele din urmă, Bătrânul își mătură cu un gest violent trusa de birou, suportul de stilou cu soclu-ștampilă, cutia cu timbre poștale, cuțitul de tăiat hârtie, greutatea pentru hârtii, grenada-scrumieră, tamponul-sugativă, mica pendulă la fel de marmoreană ca și craniul lui, telefonul, fotografia (cu dedicație) a lui Napoleon IV, precum și vechea tabacheră de fildeș în care ține cheia pendulei și tună:

– Berurier, nu mă mai regula la cap. Ieși! O vorbă porcoasă ieșită din gura Bossului! E pentru prima dată când timpanele noastre sunt șocate de ce aud. Beru rămâne înlemnit, cu botul mai larg căscat decât craterul Etnei. Se ridică ca un automat, se împiedică de obiectele precipitate și iese.

Pe mine cade măgăreața. O ridic și o aranjez pe biroul șefului. E groaznic de jenat, de izbucnirea avută, umilit de scăpările vocabularului său. Își vâra două degete între gulerul său apretat și gâtlej.

– Bădăranul ăsta m-ar face-ntr-o zi să-mi ies complet din fire, geme el.

Profit de ocazie să-i plasez un dulceag:

– Sunt dezolat să vă văd în starea asta, domnule director.

...care ar da fiori unui întreg patinoar. Bătrânul mă-nvăluie într-o privire vagă. Profit ca să scot asul din mânecă.

– Sigur, zic, cu un calm teatral, e regretabil că acest penibil incident a alterat relațiile dumneavoastră cu profesorul Badouin...

– Vrei să spui că sunt compromise, se lamentează șeful meu venerat (și desigur venerabil). Badouin ține prea mult la meseria lui ca să-mi ierte un astfel de scandal! Sora șefă a alertat tot personalul și...

– Așa e, știu prea bine, spun eu amintindu-mi tărăboiul sorei Maria îngerilor; în orice caz, cât privește anchetat nimic nu-i pierdut.

Asta îi redă un fir de energie:

– Cum așa?

Îi povestesc embrionul de conversație cu Bubata Laburiq.

– Știm că avea întâlnire la Hotelul Intermondial Geneva, patroane. În consecință, trebuie să ne repezim până acolo ca să încercăm să descoperim cine-l așteaptă pe ministru. Presa n-a vorbit despre adevărata identitate a rănitului, din motive întemeiate. Se prea poate ca personajul cu care avea întâlnire trimisul reginei Bukabuna să se mai afle încă la Intermondial. Întâlnirea trebuind să aibă loc ieri, probabil că interlocutorul mai așteaptă încă venirea ministrului.

– Nu ți-a destăinuit numele acestui om?

– Nu, a strigat-o doar pe soră și a intrat în comă. Sunt și cazuri în care șeful își uită pompozitatea obișnuită.

– Acționează, San-Antonio!

– Îndată, patroane, n-așteptam decât să-mi dați semnalul verde.

Și atunci, ușa se deschide fără că niciun deget s-o fi ciocănit. Un Beru livid își face apariția.

– Dom' director, spune el, v-am adus demisia mea. Dat fiindcă vă reglez la cap, nu mai are niciun rost să mai frec tiparul pe-aici!

– Ți-o refuz! scrâșnește Scalpatul.

Ca un mare domn, Grasul se-ntoarce spre mine.

– În acest context, ce trebuie eu să fac? mă interpelează el.

– Ce face negrul, răspund eu, să continui.

– Ce să continui?

– Ancheta, firește, Nătăfleață!

– Făcând ce?

Zâmbesc:

– Făcând chiar pe negrul, Beru.

Eu, doar mă cunoașteți! Dacă lansez o glumă de genul ăsta în fața Bătrânului, o fac pentru că mi-a bubuit o idee și a făcut pârtie.

Căpățâna mea, îmi zic eu uneori, e ca o seră în care cresc, încolțesc și rodesc gândurile cele mai rare și mai delicate. Ar trebui să mă hotărâsc să-mi las moștenire creierul Științei, fraților. Când voi fi proaspăt răposat, bisturienii, pasionații encefalului, înverșunații bulbului rahidian vor zburda prin circumvoluțiunile celor două emisfere ale mele. Cu lupa le vor scotoci. Cu o tăietură savantă, le vor explora pentru a dibui chestia misterioasă care se pitește ca un crab cu pânțece fragil într-o cochilie goală. Ce vor găsi, oare, acești cercetători înverșunați, în vastul meu creier? Vă spun eu: o migrenă!

O migrenă rebelă, nonconformist cum mă știu! Deci, bancul făcut Grasului este în fond, fără să pară, un adevărat plan de bătaie. Iată de ce, patru ore și zece minute mai târziu, Majestatea Sa și cu mine pășim cu capul sus peste pragul Hotelului Intermondial.

Această instituție magnifică e situată în afara Genevei, pe drumul spre aeroport. Își înalță cele nu mai-știu-câte-etaje într-o insulă de verdeață mamelonată și constituie singură un soi de orașel autonom, cu propriile sale magazine, restaurante, baruri, cinematografe, terenuri de sport.

O scară rulantă ne suie până la holul recepției, unde suntem întâmpinați de persoane foarte amabile. De ne-ați vedea, nebunaticilor, v-ați umple copanele de vânătăi, atât de tare vi le-

ați plesni râzând! Eu port un costum albastru la două rânduri, clasic. Am o pălărie cu boruri răsfrânte, „stil Big Șef, o cravată neagră” și o geantă-diplomat în mână. Fac pe secretarul servil, învârtindu-mă în jurul unui Beru fenomenal, transformat în om politic negru. Mathias, roșcovanul de la laborator, l-a negroidizat magnific pe Malac! Pentru o treabă bună, e bună treabă. Întâi de toate culoarea, of corso: un brun foarte închis. Urmează coama: o perucă creață, coborâtă pe fruntea de taur a devotatului meu însoțitor. Și apoi, nasul: i-au fost dilatate nările cu ajutorul unor biluțe de cauciuc. Pentru a încununa totul, Beru poartă ochelari cu ramă de aur și un ghiul enorm, reprezentând un elefant pe cale să-și înșele nevasta.

Un costum negru. O cămașă cu gulerul răsfrânt, pantofi galbeni. Este întruchiparea neo-diplomatului negru în mirifica floare a vârstei. Ce reușită, scumpelor! De nerecunoscut! Demn! Merită văzut, cu umbrela strânsă bine sub braț, cu o mapă finuță de crocodil în mână cu mânușa neagră de bumbac.

Mă îndrept spre recepționar, cu privirea de gheață și gura severă.

– Apartamentul domnului Kakaomare! spun eu scurt.

Tipul încuviințează și consultă un registru puțintel mai mic decât Piața Concordiei.

– Apartamentul fusese rezervat pentru ziua de ieri, obiectează el.

– Excelența Sa a fost reținută! arunc eu cu o voce morocănoasă. Beru întărește, aprobând vehement.

– Nimeni nu ne-a informat de această întârziere, continuă totuși să obiecteze funcționarul.

Atitudinea lui îl agasează pe „Excelența Sa”, care bombăne agresiv;

– Lasă coiala, bătrâne, o să plătim hogeacul ca și cum l-am fi ocupat!

Limbajul lui ciudat îl face pe interlocutorul nostru să-și înalțe sprâncenele.

– În orice caz, n-a fost reținută decât o singură cameră, declară el.

Îi trag un zâmbet diplomatic, care-i redă puțin optimism.

– Dar vom aranja problema asta, promite amabilul băiat.

Consultă niște fișe, examinează niște grafice, de parcă ar studia refacerea totală a exploataării Intermondialului.

– Apropo, fac eu, probabil că Excelența Sa a fost căutată de mai multe ori, presupun?

– Am să mă informez, zice el, abătându-se către centrala telefonică...

O clipă mai târziu reappare, cu o expresie afirmativă.

– Într-adevăr, a fost căutat telefonic de două ori în cursul zilei de ieri.

– De cine?

– Persoana nu și-a spus numele.

– Trebuie să mai revină?

– N-a precizat.

N-are nicio importanță, simt că suntem pe drumul cel bun, căci dacă falsul Kakaomare a fost căutat, va mai fi, fără îndoială, cu excepția cazului, firește, în care enigmaticul său corespondent a aflat despre atentatul de la Orly.

Câteva minute mai târziu, ne aflăm în două camere comunicante, luxoase și agreabile. Am comandat un whisky pentru mine (dublu, vă dați seama) și o sticlă de vin pentru Beru.

Am întins plasa, nu ne mai rămâne decât să așteptam. E plăcut să aștepți. Dar durează.

Timpu e mai greu de umplut decât paharele.

Când aștepți ca să aștepți, ajungi repede să te întrebi ce aștepți și să înțelegi că în viață nu există decât un singur lucru într-adevăr înțelept de încercat: să uiți cum trece timpul. Cum naiba să uiți asta când aștepți?

Beru propune un joc de cărți. Accept. Nu-mi place jocul, dar îmi place cum arată cărțile. Dacă aș fi plin de bani, mi-aș comanda

cărți de joc pictate de Picasso și Buffet; doar cele îmbrăcate. Le-aș pune în ramă. Ar fi nostim, nu?

Cum am oroare de joc, trișez ca să se termine mai repede. Sau fac special să pierd.

Depinde de stare. A trișa înseamnă a da atenție cărților de joc. A le acorda o distincție pe care n-o merită.

Ca să-i fac plăcere Grasului, acumulez trefle după trefle. Așa că „merg” la cupă cu un simplu șeptar, chestie destul de riscantă, să recunoaștem. Totuși, bafta se încapățânează să mă pocnească și câștig. După-amiaza se scurge de bine de rău! Degeaba arunc ocheade telefonului că tot nu se hotărăște. Și totuși rar se-ntâmplă ca o ciripitoare să nu zbârnâie când o privești într-un anume mod.

Într-un târziu, arunc cartonașele pe masă.

– Scuze, Grasule, mi se rupe!

– Dacă-ți închipui că nu mi-am dat seama, fatalizează el.

Adună cărțile, le face să scârțâie între degetele lui groase și oftează:

– Vezi tu, San-Antonio, am impresia că nu ne prea iese combinația.

– Explică-te, Doctore.

– Ministrul negrotei ți-a zis că avea-ntâlnire aici și iată-ne, perfect, foarte bine, hockey! Mă deghizez în Mă-bate-Seseseko, iar bravo. Dar atunci, omule, nu mă-nchide între patru pereți ca să bunglesc dacă aparatele telefonice șvaițereze sunt mai perfecționate decât cele franțuzești! La ce servește să mă fi metaformozat în Leo Senghor dacă e să stau poprit aici? E o chestie de care nu ții cont, Coane, că întâlnirea cu vârf trebuia să aibă loc în hotel. Eu îți pariez un pumn de dolari contra a doi bani într-o punguță că tipul se usucă printr-un bar din hotel pândindu-mă!

– Uیți c-a telefonat ca să afle dacă a sosit Kakao-mare.

– Tocmai, Monseniore, și ce i s-a răspuns? Că nu-s aici, mi-o întoarce Beru, care se identifică total cu personajul pe care-l întruchipează.

– Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, recunosc eu cinstit.

– Nu-ți dai seama pentru că ești dus cu plută de la ședința cu Moșul, afirmă Valorosul meu. Chitește-te aici, Bătrâne. Am o întâlnire la hotel cu un tip de nu ne cunoaștem neam. E la Intermondial și mă așteaptă. Nevăzându-mă că apar, își pierde răbdarea și sună la recepție că să afle dacă nu m-aș fi strecurat pe șest.

– De ce, dacă e aici, ar telefona în loc să te caute personal?

Namila mă măsoară cu o privire mustind de dispreț compătitor.

– Măi Băiete, fără să te jignesc, azi ai călți în loc de creier. Ia să vedem, dacă ministrul și-a dat osteneala să-și dea alt nume ca să vină la întâlnirea asta, înseamnă deci că discuțiile trebuie să se desfășoare în cuvinte cu perdea și în spatele unui paravan, în toiul nopții, în timpul unei pene de curent!

Începe să mă intereseze, Butia. Nu-i chiar fără noimă ce scoate din el. La ce-o să mai folosească să fii intelectual, dacă tolomacii încep să gândească!

– Un ministru, obligat, nu se deranjează că să se-ntâlnească cu ucenicul măcelarului din colț! Are automat întâlnire cu cineva suspus, de unde și precauțiile incluse alăturat! Dar să-mi reiau demonstrația, comisare: interlocutorul misterios mă caută. Caută o dată. Caută de două ori. Nimeni! Ce se-n-tâmplă atunci în scăfârlia lui? Vrei să ți-o zic?

– Yes, Grasule, zi-mi-o!

Beru își cercetează paharul gol, sticla goală și alungă tristețea consecutivă acestei duble constatări.

– Își spune textual fraza de mai jos, San-A., mesagerul: „Negroteiul meu întârzie și, dintr-un motiv pe care nu mi-l explic, n-a putut să mă prevenească. Cel mai cuminte lucru ar fi să mai rabd încă o zi sau trei și să aștept să fie el ăla care să mă cheme. Pe de altă parte, pe partea cealaltă, având în vedere că e negru, o să-l remarc probabil". Atunci, comisare, omul pe care vrei să-l

întâlnești ne așteaptă jos. Și tu, fraier cu cioc, în timpul ăsta, te silești să faci o carte într-o cameră fără să ai cel mai mic chef.

– Impecabil gândit, Beru, îl aprob eu. O să-ți poți reface provizia de fosfor, căci am impresia că ai ras-o complet!

Se ridică, își îndreaptă cravată neagră și-și pune haina.

– Dacă există fosfor în antricotul de vițel forestier pe care l-am depistat în menu, sunt amator să alerg să-mi refac plinul de carburant.

E un tip cumsecade Beru, asta o știți și voi, dar care se dă nițel mare atunci când tocmai a spus vreun lucru ceva mai puțin cretin decât ce spune în mod bișnuit. E bine deci să-l strunești pe loc, înainte ca arama lui de creier să intre în efervescentă.

– Șterge-ți buzele de borhot, Grasule, că semeni cu Wilhelm al II-lea, și-apoi închide-ți șlițul, arată tare trist. Se supune, dar îmi aruncă o privire cruntă.

– Oh! auzi, Lumină a Poterei, mai slăbește-mă. Dacă sunt negricios, asta nu înseamnă că trebuie să mă iei drept sclav!

Optăm pentru restaurantul cel mai gastronomic al complexului Intermondialului și Beru pune stăpânire pe vastul meniu, precum naufragiatul pe-o navă. Îl deschide cu o asemenea reculegere încât mi pare că aud frânturi de orgă dincolo de larma meșitoare a luxoasei săli. „Ficat de găscă, pateu de prepeliță cu stafide...” îl las să-și recite rugăciunea și mă bunglesc cu atenție la comesenii din jur. Încerc să-i depistez pe cei ce par interesați de Beru; dar trebuie să recunosc că nimeni nu ne dă atenție. Fără să fie propriu zis un oraș cosmopolit, Geneva este un centru al întâlnirilor și al vizitatorilor de toate rasele. Beru este poate unicul fals negru din restaurant, dar nu e singurul negru. Toate culorile de piele sunt reprezentate: de la negrul lucios ca smoala, până la albul cel mai lăptos, ocru, verde și cocleală.

„... găină îndopată specialitatea casei, rinichi flambați, ghind de vițel cu smântână, cotlet de vită... O să iau un cotlet de vită, decide Grasul, căci dacă mă gândesc bine e mai avantajos decât un cotlet de vițel”.

O baltă de salivă pătează meniul.

– Vezi că porția de cotlet e pentru două persoane! îl avertizez eu.

– Ei bine! o să iau două, ținând cont că mănânc cât patru! ripostează Domnul-Haleală. Și o să-ncep cu un picior de porc în vin de Madeira, ca să-mi plombezi cariile înaintea mării ofensive!

Pe când îi face semn chelnerului, apare un comisionar ce flutură o tăbliță încadrată în catifea roșie și prevăzută cu o sonerie de bicicletă pe care-o acționează pentru a atrage atenția. Merge de la o masă la alta, arătând dreptunghiul negru pe care o mână conștiincioasă a scris cu cretă galbenă și litere de tipar: „Sir Harry Hanger”.

– Nu-i pentru noi, bătrâne! îi spune amabil Berurier comisionarului când acesta trece prin apropiere.

E voios, nevoie mare, Grăsanul, în pragul unei mese bune. Haleala îl stimulează de jos în sus. Îl euforizează, îl galvanizează. Devine lipicios de-atâta blândețe, Berurier. Are tremolouri în tubul digestiv, frisoane în stomac, muzică în intestinul gros, zgândăreli în pancreas, licori în vezică, palpitații în rectum. E generos și sublim, se gândește la micuții indieni subnutriți, le dedică cu ardoare potolul așteptat, li-l benedictizează. După masă, va rosti Slăvire Ție (sau mai degrabă slăbire!). Slăvirile sunt, în fond, bicarbonatul de sodiu al rugăciunii, nu-i așa? Sucul gastric se caramelizează, la Dolofan.

– Și pentru matale? se informează el. Căci, nu numai că e pasionat de haleala lui, dar se interesează plus și de a ta. Poftește atât de mult la tot ceea ce comestibil. Merită să-l vezi cum trage cu ochiul farfuria ta în timp ce absoarbe conținutul farfuriei lui! Nostalgia îi invadează ochii. Lăcomia îi țâșnește din toți porii. Râvnește atât de mult la mâncare încât și-o regretă pe-a lui și o înghite mașinal și-apoi brusc, nu se mai poate controla, Purcelul, cu o magistrală împungere de baionetă, îți înhață friptura, scuzându-se cu un șoptit: „E bună, asta?” ce seamănă deja cu geamătul unui orgasm paroxistic. Furculița e o armă periculoasă

în mâna lui Berurier. Expresia „se bat turcii la gura lui” a fost creată special pentru el. Căci, toate loviturile sunt permise! Văzându-mă dus pe gânduri, rade ultimele măslinae aflate în fața noastră. Apoi scuișă sămburii în diferite direcții și pe diverse persoane, cu gura măiastră și propulsoare.

– Ce privești acolo, San-Antonio?

– Stai așa, Grasule...

Ceva îmi produce neliniște. Ezitant, incipient, ascuns. Comisionarul cu tăblița este cauza. De ce? Băiatul e un tânăr italian cu părul creț, cu o privire tristă de căprioară speriată... Nu l-am mai văzut niciodată înainte... Nu, nu vine de la el senzația asta de alertă. Acest Achtung silențios al corpului meu. Și totuși, am avut un sentiment ciudat, de „mobilizare”, când a trecut prin fața mesei noastre.

Forțe secrete se concentrează în mine. Îl urmăresc pe comisionar cu privirea. Face ocolul sălii, apoi ia pe altă cale, care-l readuce în sectorul nostru.

Citesc, pentru a doua oară, textul tăbliței. Sir Harry Hanger.

– Dumnezeule mare! strig eu foarte politicos, dat fiind locul select în care ne aflăm.

– Dumnezeii mă-sii! răspunde Beru, pe care strigătul meu brusc l-a făcut să înghită patru sămburi de măslină în același timp.

Din fericire, chelnerul ne aduce o carafă de vin, ceea ce-i permite Namilei să-și desfunde canalizarea.

– Ce-ți veni să scoți răcnetul ăsta? mă întrebă el cu reproș.

– A apărut omul nostru, Grasule!

– Tipul cu care negrul...

– Da. Când ministrul a dat ochii peste cap, mi-a destăinuit că avea o întâlnire aici. L-am întrebat cu cine, a bolborosit: sora Maria îngerilor... Cel puțin, așa am crezut. De fapt a spus: „Sir Harry Hanger!”

– Și ce-i cu numele ăsta?

– Ginește tăblița pe care-o plimbă comisionarul!

Majestatea Sa aruncă o privire obiectului indicat:

– Brici, bătrâne! apreciază el.

Apoi tace, căci tipul solicitat de tăbliță își observă numele și se ridică în picioare. Nu e deloc genul de conspirator, sir Harry Hanger. E un bătrân masiv, cu părul de culoarea zăpezii (ce frumos sună un stereotip de calitate asta!) și cu tenul roșu cărămiziu. E foarte înalt, foarte lat în umeri și, cu tot aerul lui aristocratic, dacă nu poartă 56 la pantofi, sunt gata să mă las expus în vitrina măcelăriei cu fire de pătrunjel în nas.

Ocupă o masă în compania unui tip tânăr cu față de reptilă care, dacă mai posedă vreun fir de păr, și-l crește pe dinăuntru, având în vedere că țeasta lui seamănă cu o imensă măslină verde.

Nonșalant, îmi părăsesc locul și fac un ocol mare ca să ajung la cabinele telefonice.

Sir Harry Hanger tocmai intră în cea din fund. Mă năpustesc în cea vecină și-mi deschid larg pâlniile ca să captez indiscreții și porcărele, dar afurisitele astea de cabine sunt atât de bine insonorizate, încât dacă s-ar pune simultan banda sonoră a filmului „Tunurile din Navarone” în fiecare dintre ele, centralista nici n-ar clipi măcar.

Înțelegând că operațiunea „trage cu urechea” este inoperantă, mă îndrept spre recepție.

– Sir Hanger a sosit de mult la dumneavoastră? îl întreb eu pe recepționarul menționat mai sus.

Băiatul cel bun își consultă registrul imens.

– E aici de alaltăieri seară, de ce?

– Atunci înseamnă că azi dimineață, la Paris, m-am întâlnit cu vărul lui, arunc eu peste umăr.

Această mică informație îmi confirmă certitudinea că englezul este chiar omul pe care-l căutam. Acum nu ne mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să-l tragem de limbă, dar asta riscă să nu fie prea ușor, având în vedere că, în general, cu cât un rosbif e mai bătrân și mai aristocrat, cu atât e mai puțin vorbăreț.

Întorcându-mă în restaurant, dau nas în nas cu Hanger. E congestionat la față. Furnizorul ideal pentru lipitori. Mie-mi

cunoașteți impulsivitatea, nu? Fără să mai cântăresc pe balanța personală pro și contra, îl abordez pe nașparliu (e clar că nu e un haios).

– Scuzați-mă, domnule, nu cumva sunteți sir Harry Hanger? îi îndrug eu cu nespusă politețe, cu vârful limbii pe cusătura pantalonului.

Era dus pe gânduri, supusul Grațioasei Sale Maiestăți. Lasă să treacă un timp și privirea lui albăstrie sfârșește prin a se fixa pe mine, după un magistral zbor planat deasupra holului.

– Exact, aruncă el cu ostilitate.

Dacă i s-ar fi dublat vocea în acest moment, ar fi putut părea că spune „rahat”, fără probleme, atât e de conformă expresia lui.

– Să mă prezint: Alcid Citric, fac eu frângându-mă în două, sunt secretarul domnului... ăă, Kakao-mare, dacă înțelegeți ce vreau să zic!

Pare că înțelege, într-adevăr, căci un licăr de interes face ca ochii lui să nu mai pară niște stridii alterate.

– Oh, perfect, scoate Hanger într-un oftat. Cobor vocea.

– Suntem oarecum în întârziere datorită unei probleme mecanice a avionului nostru, care a trebuit să fie deviat pe altă rută.

– Sorry! aruncă Sir.

– Excelența Sa dorește să vă întâlnească cât mai curând posibil, adaug, coborând și mai mult vocea.

– Firește, mi-o întoarce englezul. Unde este?

Indic sala restaurantului.

– Tocmai ia masa. Poate că ne-am putea bea cafeaua împreună?

Precaut, Sir meditează o clipă. Aproape că nu clipește. Privește un tablou agățat pe perete care reprezintă o porție de brânză topită turnată peste gem de portocale și care se intitulează „Apus de soare pe lacul Lemán”.

– Hotelul nu e foarte indicat: prea mulți curioși, face el într-un târziu.

Încerc ceea ce chimiștii numesc o pură fericire, uite că hazardul și doxa mea proverbială mi-au permis să pun mâna pe interlocutorul ministrului doar în câteva ore! Bravo, San-Antonio! Încă o performanță la activul tău!

– Ce propuneți, în acest caz, Sir? insist eu.

– Unul din prietenii mei are o proprietate pe malul lacului, acolo o să putem vorbi mai bine.

– Adresa, vă rog, Sir?

Își mângâie un fir de păr lung și alb crescut la extremitatea nașului său stacojiu.

– Cel mai simplu ar fi ca secretarul meu să vă conducă acolo, decide el. Vă va aștepta peste o oră în parcare hotelului. O să-l recunoașteți: stă acum la masa mea.

Intră primul în sală și nu mă mai bagă în seamă, îi răspund cu aceeași monedă, nemaibăgându-l nici eu.

– A ținut? mă întrebă Beru, a cărui gură unsuroasă seamănă cu un calup de margarină.

– Cred că da: aveam dreptate, e chiar omul nostru.

Grasul tresare:

– Dacă-mi permiteți, Baroane, mai degrabă cetățeanul Berurier e cel care a avut dreptate. Dacă ar fi fost după tine, mai stăteam și-acum la coteț făcând contemplație telefonică nițeluș bolnăvicioasă.

Aduc omagii instinctului infailibil ce l-a făcut să aleagă acest restaurant.

– Avem întâlnire într-o oră pentru o conferință la vârf, Grasule. Nu uita că ai de jucat un rol capital! Intră bine în pielea unui ministru. Tact, abilitate, diplomație!

– Ete cetera și ete cetera! încheie Namila. Parcă nu m-ai cunoaște, San-Antonio!

Dă drumul unei râgâieli năprasnice, care face să se-ntoarcă o jumătate de sală.

– În privința educației, continuă înțeleptul meu prieten, nu un ministru ar putea să mă învețe pe mine, țin să subliniez, dacă ți-a scăpat cumva.

Apoi, ștergându-și gura cu partea cea mai lată a cravatei, adaugă, în treacăt:

– Ai face bine să-ți mai comanzi o porție de calcan, Bătrâne; având în vedere că mi-am permis s-o halesc pe-a ta, care s-ar fi răcit.

CAPITOLUL FOR (BA CHIAR ÎNALT FOR)

Se crede despre unii oameni că sunt inteligenți, dar ei, de fapt, au doar memorie. Despre alții că sunt proști pentru că se mulțumesc să gândească. În viață, domnii mei, trebuie să alegi: sau să te-auzi vorbind, sau să te faci ascultat!

Un restaurant oferă întotdeauna o gamă foarte variată de fanfaroni. Le ascult lăudăroșeniile doar cu o ureche, privind cum dispare sir Hanger, însoțit de complicele său pleșuv. Beru, ghiftuit, își transpiră prânzul, tot atât pe cât și-l digeră, ciugulind firimiturile mai mari din cele care împânzesc fața de masă. Pentru asta, își umezește un deget și-l aplică pe prada cronțănitoare. Apoi îl duce la gură, totul cu promptitudinea limbii de cameleon.

Încă îi mai e foame, Grasului. Și îi va fi veșnic.

– Ce-ai căzut în melancolie? mă întreabă el după ce-a curățat conștiincios toată masa.

Îi zâmbesc:

– Eram pe cale să-mi spun că toată lumea se face că trăiește, Grasule, dar că, în fond, nimeni nu prea are chef.

Își încruntă sprâncenele stufoase, de brută incomplet divorțată de regnul animal.

– Ai constipație la bibilică, Coane! exclamă prietenul meu; sau atunci e glandular!

Mă bate pe umăr, își trage scaunul înapoi și, satisfăcut, se autoindică cu amândouă mâinile.

– N-am chef de viață, eu? întrebă el stăpânindu-și cel mai copios și mai sfidător răs din lume.

– Tu, da, accept eu, dar tu ești o excepție. Ceilalți se forțează; n-au tragere de inimă, sunt plini de „niciun chef”, vârați până-n gât în afacerile lor păcătoase, împovărați de problemele pe care și le-au creat. Ajunge să-i auzi vorbind, să-i vezi tăcând, să le contempli acțiunile. Uite, mă gândesc la problema noastră, Beru, și o găsesc destul de tristă.

– Care-i baiul? întrebă Dolofanul.

– Reiau geneza, fac eu. Franța și bombele ei pentru nunți și banchete, tocmai bune să-i plesnească pe oamenii fericiți din Pacific, dar total incapabile să-i impresioneze pe mai-marii răi ai acestei lumi! Franța, deci, maștera noastră patrie, vrea să instaleze noi baze de lansare pe niște teritorii care nu-i aparțin. Până acum, se trăia în liniște și pace în Arhipelagul Mitocanilor. Nuci de cocos la toate etajele, floricele în păr, marea, de culoarea mărilor Sudului! Nisipuri de aur. Soare! O adevărată reclamă de „Club Mediteranee”. Și apoi apar scumpii de occidentali cu materialul lor mortal! Ah! Mi-e rușine. Grasule, să-i văd pe contemporanii mei atât de imbecili; atât de neasemănători, semenii mei! Atât de devastatori! de distrugători! de poluanți! Distrug ceea ce au clădit și – ce-i mai rău – ceea ce Dumnezeu a clădit. Contaminează spațiul. Decimează urmașii! Bizari vor fi toți, copiii viitorului. Descompuși înainte de-a se naște. Condamnați! Damnați! Fericiți cei ce vor fi nimiciți din prima zi! Vai de cei ce vor sfârși în același timp cu specia, infirmi și inconsistenți, monștri și moluște, victime întârziate ale bătrânilor negustori de fulgere ale căror schelete prezentabile vor triumfa încă și se vor împăuna în mausoleele rămase neatînse.

– Ar trebui să-ți fie sete tot dând așa din gură, mă întrerupe Beru, hai să mai comandăm o sticloanță.

– Comandă! Dar lasă-mă să continuu, simt nevoia să mă descarc, să mă descurc! Devin singurul meu interlocutor valabil, Grasule.

– Nu te da mare, mă dăscălește ființa asta echilibrată, pocnind din degete ca să cheme ospătarul. Dar înainte să te fi încurcată și pierdută în peri-fraze, începuseși o trecere-n revistă a problemei?

– Da, mă gândeam la insulele acelea, tot atât de pacifice ca și oceanul care le scaldă și cărora li se va oferi un splendid foc de artificii, în virtutea faptului că nu poți opri progresul. Pe aripile avântului! Liniștea acestor oameni cumsecade a luat sfârșit. Pentru ei, nu mai e vorba decât să afle la al câtelea suflu vor fi dezintegrați. O vor face atomizoarele americane, englezești, egiptene sau ale celei de-a cincea noastre, bezmetice republici? Guvernării lor, momiți cu promisiuni strălucitoare, s-au hotărât pentru focul de artifese. Dar când să negocieze cu Franța, uite că se-mpotmolesc. E trimis pe șestache ministrul afacerilor (și ce afaceri!) externe la Geneva pentru a se întâlni cu un englez bătrân. Ministrul este înjunghiat la Orly.

Mă întrerup. Namila, care mă urmărea, docil, mă ațâță:

– Și atunci?

– Atunci, consider că fițele astea sunt dezolante, Grasule, există deja o victimă. Bubata Laburiq a fost sacrificat, în fond, pe altarul cercetării nucleare. După toate probabilitățile, suverana Mitocanilor a luat contact cu Marea Britanie.

– Din cauză că e un sir, corespondentul căutat?

– Firește.

– Și de ce te roade asta?

– Pentru că nu s-a schimbat nimic. Alianțele se desfac când e interesul în joc. Strânsa prietenie franco-britanică se destramă pentru o bucată de teritoriu pierdut în ocean. Subit, sângele vărsat în comun, marile momente istorice, demonstrațiile de tandrețe se evaporă ca să lase loc loviturilor sub centură, șiretlicurilor perfide și înjunghierilor discrete.

– Și atunci, face Grasul, smulgând sticla din mâinile chelnerului pentru a o destupa personal, și atunci, te surprinde că două țări se contrează, când e plină lumea de frați care se păruiesc

pentru a-și împărți boarfele babacului când crapă? Vrei să-ți spun, San-Antonio? Ai hachițe. Parcă ai fi o muiere! Te apucă, din când în când, stenahoria. Vezi totul în negru, totul îți pute. Devii al naibii de cârcotaș. Mamă-mamă, ce jale! Dacă ai fi lăsat să refaci lumea, tare-aș vrea să văd ce față ar avea!

Își golește sticla cât te-ai șterge la fund.

– Hai, valea, n-a venit timpul să-l fraierim pe rosbiful tău?

– A zis peste o oră.

– Se dă misterios, banditul! Ție nu ți se pare că e ceva dubios?

– Tipul e probabil cunoscut în cercurile internaționale și vrea să acționeze cu discreție. Genul ăsta de tranzacție nu se încheie pe un scaun de bar!

– Mda, gen de cor pretențios, nu? Plus roșu cu mape de birou și carafa cu apă! Fără a mai socoti clopoțelul președintelui. Dar nu-ți fă probleme, o să fiu la altitudine.

* * *

E o frumoasă noapte elvețiană, puțin cam rece și vântoasă. Steagurile hotelului fâlfâie vioi.

Un Boeing luminat decolează din împrejurimi și virează peste casele vecine pentru a lua înălțime deasupra lacului Lemman.

Când ajungem în parking, o siluetă iese din umbră și se-ndreaptă spre noi. E tipul chel care-l însoțea pe sir Hanger.

– Vă rog să poftiți! ne spune el cu un ușor accent.

Deschide portiera unui Bentley negru, al cărui compartiment posterior e separat prin geamuri culisante de cel din față.

Cu mapa sub braț (ca să pară mai diplomat), Beru se cațără în solemnul vehicul și se lasă să cadă pe bancheta moale de piele, îi închid portiera și merg să mă instalez în față, lângă șofer.

– Nu vă urcați lângă Excelența Sa? se miră secretarul lui Hanger.

– Nu mă tolerează decât la masa lui, pentru că nu-i place să mănânce singur, îi explic eu.

Omul are o înclinare a bărbiei și demarează. Nu vorbim. Deși aş avea o grămadă de întrebări să-i pun. Dar prudența cere să-mi țin gura. Stau extrem de țeapăn în scaun, cu atitudinea riguroasă a perfectului secretar de ministru.

Partidă ce urmează să se joace este extrem de delicată. Cât timp vom reuși să ne prefacem, Beru și cu mine?

L-am dăscălit bine pe Slănină al meu, l-am pus să-și repete rolul până la ultima silabă, dar cu firea lui generoasă, te poți aștepta la cotituri redutabile,

Coborâm spre centru și, ajunși în fața gării, facem la stânga. Curând ne aflăm în afara patriei lui Calvin. Lacul sclipește în lumina lunii. Pe malul celălalt, *the french mountains* își decupează uriașele umbre cenușii pe cerul lăptos.

– E departe? întreb eu pe un ton indiferent.

– Câțiva kilometri, aruncă reptila.

Poartă mânuși când conduce. Are un costum de culoare închisă, foarte sobru și gesturile-i sunt pline de nonșalanță.

Un nu-știu-ce puțin disprețuitor se degajă din persoana lui. Nu m-ar mira peste măsură ca gușterul să aibă sentimente rasiste.

Beru face să culiseze un geam și-l bate pe umăr pe șofer:

– Ia spune, puiule, interpelează el. Deschizând dulăpașul care e sub tembelizor, tocmai am dibuit o sticlă fără etichetă, ce-o fi conținând?

Celălalt tresărise și schițase o mică mișcare de rotație ca să scape de mâna Grasului.

– Whisky! laconizează el.

– Nu l-ar deranja pe mahărul tău dacă aş râde un păhăruț? Am omușorul beregușului care mă râcăie nițel pe sofag.

Secretarul ridică ușor din umeri:

– Serviți-vă!

– Mersi, amice, ești un tip cât se poate de înțelegător!

Acestea fiind spuse, Dolofanul trage geamul la loc. Îngrijorat, streacor ocheade către spatele mașinii, îl văd pe Grăsan trăgând fără fasoane dintr-un flacon de cristal. Biberonează o dușcă

cazonă și-mi aruncă o privire fericită. Degetul lui mare ridicat îmi spune că whisky-ul englezului este first quality. Cum Beru se pregătește să-și mai facă o injecție, îmi încrunt sprâncenele. Atunci, impertinentul purcel îmi scoate limba, ceea ce mentorul nostru surprinde în retrovizor. Își zice probabil că șeful diplomației mitocane are maniere nu prea protocolare. Cine însă se posomorăște rău de tot și simte cum îi crește îngrijorarea, este mult-iubitul vostru San-Antonio, frumoasele mele. Își spune că, în ritmul în care merg lucrurile, falsul său ministru va fi un afumat autentic, la sosire.

Hotărâsc să-l ignor pe Grăsan, sforțându-mă totuși să-mi exprim, cu spatele, cea mai adâncă dezaprobare, ceea ce e doar la îndemâna marilor actori, a pederăștilor și a cocoșăților.

Regret că am făcut pe subordonatul slugarnic. Ar fi trebuit să mă așez lângă Grăsan; dar puteam eu să bănuiesc că Bentley-ul posedă un bar atât de bine dotat?

Câțiva kilometri mai departe, un cântec viguros izbucnește din caleașcă: „Marșul Cartofoților”. Asta nu înșală. Imnul este un termometru infailibil care indică concentrația de alcool a Grăsanului.

„Să pokerim cu spor

Până la ultimul. Sfert de or’!”...muge organul, gros.

– E vesel, ministrul vostru! murmură ironic jumulitul în punctul culminant.

– E un om foarte simplu. În Arhipelagul Mitocanilor, viața nu e la fel ca în alte părți. Lumea e veselă...

Bentley-ul părăsește șoseaua națională pentru a o coti pe un drum îngust care coboară lin spre lac. Spre marea mea surpriză, văd că depășim toate proprietățile și o luăm pe un dig de beton la extremitatea căruia se leagă un vas de agrement.

– E vreo schimbare în program? mă mir eu. Tânărul chel zâmbeste:

– Într-adevăr, prietenul lui sir Hanger dă o recepție astă-seară, dar ne-a propus să ne folosim de vasul lui.

De data asta îmi spun că se împute treaba. Cam suspectă, întâlnirea asta pe lac, nu? Să se fi prins oare „interlocutorii” noștri de mica înscenare ce le era destinată?

Din fericire, îl am pe amicul meu Pacpac vârat în brăcinarul nădragilor, plus un șiş într-o șosetă, stil pumnal scoțian. Căci, o știți prea bine. Eu nu mă lansez niciodată într-o aventură de genul asta fără o provizie serioasă de muniție.

Îi deschid portiera Grasului.

– Dacă faci pe nebunul, îți rup urechile! îi strecor eu, profitând de o plecăciune ceremonioasă.

Îmi suflă în față o respirație atât de încărcată de alcool, încât dacă aş fi avut o țigară aprinsă-n bot în acel moment, am fi sărit amândoi în aer ca niște papagali.

– Sunt gata de manevră, Bătrâne! îmi afirmă Excelența Sa.

Se apropie de șofer și-i murmură, strecurându-i o monedă de zece centime elvețiene în mână:

– Ține, puiule, ca să umpli butelca Bătrânului, având în vedere că și-a dat duhul în timpul drumului.

Satisfăcut, își îndreaptă nodul la cravată și întreabă:

– Bun, unde se face mânăria cu bătrânul rosbif?

– Dacă vrei să mă urmați, răspunde Gușterul fără să clipească, dar îndreptându-se totuși spre pasarelă, cum ar fi scris Alexandre Dumas într-una din zilele în care n-ar fi avut timp să-și citească proza.

Vasul la care s-a făcut aluzie câteva rânduri mai sus este un Alainbom Bard de 25 de metri pe lungime și 4 în lățime, chila cu forma tare, pontaj ejectabil, cârmă predominantă cu piruetă inversată, linie de plutire termostatică, stabilizator cu dop, balizor în derivă pe rotule dințoase, pupă cu cremalieră, motor faringizat cu arbore bifurcat, celulă de apel biconvexă, elice cu fisură manșonată, conductor de perenitate, scurgere de ulei extralucidă, apă, gaz, electricitate, plancton spontan, cală capilară, buletin parohial proximal, stigmată progresive, centru de gravitate etans, pungă de aer laterală, detector ihtiologic cu raze infraroșii și post

de comandă automat. O minune! Tot confortul! Vaporul posedă un pârguitor de banane, o sală de gimnastică, trei spălătorii; o popicărie, șaisprezece hublouri și o provă extensibilă care se poate transforma în plută. În plus, ceea ce e foarte rar, mai e dotat cu o binecuvântare episcopală și cu o scrisoare de recomandare din partea ministrului marinei elvețiene pentru a-l feri de naufragiu.

Se vede lumină la bord și percepem frânturi de muzică. Îmi închipui că puntea e pustie, dar imediat cum străbat pasarela, zăresc pâlpâind o luminiță roșie în stânga bastingajului, cum privești spre Evian. Un trabuc enorm înaintează spre noi, ținut în lesă de sir Hanger.

E extrem de tipic, Briticul. Pantaloni vârgați, vestă neagră, cravată gris-perle. Poartă o garoafă enormă la butonieră și își ține o mână vârată în buzunarul hainei, cu degetul mare afară.

Mă grăbesc să-mi reiau rolul de secretar diplomatic.

– Permiteți-mi, Excelență, îi lansez eu Grasului, să vă prezint pe Sir Harry Hanger!

Apoi, către bătrânul rosbif:

– Excelența Sa, domnul Bubata Laburiq.

– Respectele mele, Excelență, face Hanger, scoțându-și mâna din buzunar și trabucul din gură.

– Încântat! declară Grasul zdrobindu-i mâna. Luați aer, sir al meu? Băgați de seamă, nopțile sunt friguroase pe apă: la vârsta dumitale, dacă n-ai inhalatorul la tine, riști să-ți blochezi foalele.

– Drumul a fost bun, Excelență? întrebă flegmaticul englez.

– Extrem de bun, i-o întoarce Malacul. Doar că zburătoarea noastră a căzut în pană între Caracas și Naiba S-o Pieptene, ceea ce ne-a obligat să facem o escadră tehnică pe lângă Borneo, obligat-forțat! De unde și întârzierea, apropo de pentru care țin să cer scuze.

– Eu îmi cer scuze, murmură Hanger, deschizând ușa cabinei, nu credeam că va trebui să vă chem în Elveția, dar poliția engleză ne supraveghează cam prea strâns activitățile.

Ia te uită, discuțiile încep să devină interesante. Din start. Harry Hanger nu pare să se înconjoare peste măsură de mistere.

– Nu mă miră din partea ei, încuviințează Berurier, nimic nu-i mai antipatic ca englezii.

Luăm loc în niște confortabile fotolii de piele. Cât privește șoferul, acesta a rămas pe mal. Sir Hanger își scufundă trabucul incandescent în trapa unei scrumiere cu picior.

– Sunteți, poate, un fumător amator, scumpul meu sir? se alarmează Beru recuperând ciotul de trabuc. Să arunci o aserfienea mahorcă, înseamnă să-ți faci un păcat: dintr-o bătă ca asta fumez până mă satur!

Zicând acestea, scutură scrumul opulentului chiștoc și și-l plantează-n cioc.

– Ziceați că poterașii Grăsuliei Sale Majestăți Rugina vă căutau pricină?

– Să zicem că deveneau puțin cam curioși, continuă moșul, de parcă limbajul lui Beru i-ar părea firesc.

– Cec este!⁵ spune Dolofanul, lansând în cameră un nor de fum mai dens decât cel scos de un coș de fabrică. Ați trebuită în consecință să vă abateți prin Elveția, fratele meu. Vreau să zic sir al meu?

– Va trebui să mă reorganizez complet, oftează Hanger, aprinzându-și alt trabuc. Cu toate acestea, continuă el, am fost capabil să vă dau satisfacție.

Curiozitatea mea e stârnită. Vă descriu scena în mod fidel și din motive de probitate profesională fac abstracție de persoana mea. Dar să fiți convinși că fosforez din greu.

Complet derutat din mental, scumpul San-Antonio îl luase pe bătrânul Hanger drept un mesager secret al guvernului britanic și

⁵Berurier a vrut probabil să exclame „ce chestie!” Nota (de plută) a traducătorului.

realizează că în realitate nu e decât un nea pricopsit⁶. Chiar măntreb în ce ne-am băgat etelete?

– Chiar așa! face Grasul drept răspuns la promițătoarea afirmație a interlocutorului său.

Cu toate lipsurile vocabularului său, trebuie să recunosc că Beru nu se descurcă prea rău.

– Cel puțin așa sper, declară sir-ul impasibil, suflând fum în fumul Grasului.

O scurtă tăcere. Îmi storc meningele ca să ghicesc despre ce e vorba. Brusc îmi spun: „Și dacă totul n-a fost decât o confuzie? Dacă baza de lansare proiectată pentru insula Miserupe n-are nicio legătură cu tot mișmașul ăsta?”

Asta chiar ar fi răsul dracului, nu?

Crezi că ai cumpărat sardetele și ești încălțat cu piper măcinat. Tot Grouchy, tot Blucher!^A

Bătrânul englez se ridică. E mai înalt în picioare decât slând jos.

– Veniți, Excelență!

Și-l trage pe prietenul, meu pe coridor. Mă pregătesc să-i urmez, dar sir Hanger mă oprește cu o privire de gheață.

– Cred că e preferabil că Excelența Sa să vină singur!

E, categoric, inutil să mai insist.

Mângâi crosa compostorului meu, de parcă m-aș masa pe „duo de nuni” (ar zice Beru vorbind de duoden) și mă apropiu de hublou. Lacul este de-o liniște lamartiniană. Sclipește fremătând în lumina lunii, ca un pește mare (aduce a compunere de școală primară, dar proza mea câștigă în prospețime). Pe chei, Bentley-ul pare

⁶Se poate spune și nepricopsit, cu toate că această ultimă expresie nu prea mai e folosită.

^AMareșalul francez Crouehy nu a putut împiedica, la Waterloo, jonctiunea armatelor generalului Wellington și a mareșalului prusac Blucher (n.tr.)

anacronic. E lumină înăuntru și zăresc silueta Gușterului, prăbușit în spatele volanului, cu un braț scos în afara portierei.

Timpul trece. Încep să mă plimb în sus și-n jos prin salonul luxos plin de bibelouri chinezești, de piele fină și de flori. Covoarele sunt moi ca fesele unei mezelărese, iar aerul pe care-l respir e mai amețitor decât un decolteu de fată tânără. Cum absența „domnilor” se prelungește, decid să întreprind o misiune de recunoaștere, căci toate astea nu-mi spun nimic bun. Pătrund deci în coridor, cu urechea mai întinsă decât un cearșaf sub ferestrele unei case în flăcări.

Pe loc, organul tunător al Grasului ajunge până la mine.

– Formidabil! strigă el. De toată frumusețea! Ah! Complimente, sir al meu, astea nu sunt imitații! Podoabe de calibrul ăsta n-a văzut nici Parisul!

– Încântat că vă sunt pe plac, murmură flegmaticul Hanger. Intenționați să cumpărați tot lotul?

– Se poate, nepoate! răspunde Excelența Sa.

– Am putea discuta, în acest caz, despre... hm... modalități?

– Discutați aceste chestiuni cu secretarul meu pentru afaceri străineze, replică Grasul, foarte gentleman.

Mă întorc în salon, unde Harry Hanger nu întârzie să mi se alăture.

– Excelența Sa e mulțumită? mă interesez eu.

– Așa s-ar spune, răspunde Bătrânul. Mi-a spus că discutarea condițiilor se va face prin dumneavoastră.

– Întotdeauna! confirm eu întrebându-mă din ce în ce mai disperat despre ce-i vorba.

– În acest caz, voi trece direct la subiect, nu pot ceda lotul cu mai puțin de patru sute de mii de dolari!

– E scump, afirm eu, întărind cu o strâmbătură.

– Calitatea se plătește, amice! Pot să vă certific că suverana dumneavoastră va fi femeia cea mai invidiată din Pacific.

Dar despre ce e vorba, mii și milioane de draci, meloane de vraci, muiane de traci! Despre ce? Mă hazardez:

– Câte? întreb.

– Opt! răspunde englezul.

M-am lămurit buștean, scumpetelor! Frumos dialog, nu?

– Patru sute de mii de dolari pentru opt! strig eu pe un ton mândros, fără să știu dacă e vorba de diamante sau de borcane cu muștar. Vă dați seama, sir?

– Desigur!

– Dar patru sute de mii de dolari, asta înseamnă...

– Două miliarde de cocari în moneda mitocană, aprobă și mă informează Hanger. În ce mod intenționați să-i achitați?

– Scuzați-mă, sir, dar mi-e imposibil să accept prețul dumneavoastră fără să fi văzut marfa.

– A fost recepționată de Excelența Sa, obiectează moșul.

– Și totuși eu sunt cel care negociază, sir. Cunosc firea entuziastă a Excelenței Sale și rolul meu constă tocmai în a-l tempera.

Departee de a-l încânta pe britanic, vorbele mele par să-l irite peste măsură.

– Ascultă, băiete, face el cu sprâncenele la fel de unite ca și regatul căruia îi este un fidel supus (bănuielii), am mai avut ocazia să tratez cu mesageri ai reginei Bukabuna și niciodată nu mi s-a discutat prețul. Știți cât de specială e... marfa în chestiune.

– Desigur, îmi permit eu.

– Atunci, nu mă tocmesc. Patru sute de mii de dolari: e ultimul meu cuvânt!

Își stinge din nou trabucul pe jumătate consumat și își oferă altul, pe care-l freacă-ncet între degete, în timp ce și-l trece, iar și iar, pe sub nas.

– În acest caz, cedez eu, fie și patru sute de mii! N-am ce să risc, nu? Din moment ce totul e banc!

– Cum plătiți? reia ființa asta hrăpăreață.

– Fondurile vi se vor vira la ce bancă doriți și în contul pe care-l veți indica.

– Când asta?

– Și mâine.

– Perfect!

That's all! Am făcut-o pe marele businessman în joacă, ca atunci când eram puști și-i vindeam verișorului meu turnul Eiffel, gara Lyon și mormântul lui Napoleon, la prețuri sfidând orice concurență.

– Ce face Excelența Sa? mă neliniștesc eu brusc.

– E așa de greu de ghicit? răspunde celălalt.

Salvez situația dând blazat din cap.

– Și asta riscă să dureze! declară sir Hanger.

– Într-adevăr, adaug eu, dacă n-aveți nimic împotriva, aș dori să mă întorc la hotel.

– Nimic mai simplu, William vă va conduce. Mă concediază cu un gest, spunând:

– Veți avea mâine dimineață toate coordonatele mele necesare tranzacției bancare.

– Perfect.

Nu încercă să mă shakehandeze, așa că ies cu o dezinvoltură maximă. Ce face Beru? Mister...

Ciudat lucru, nu sunt îngrijorat pentru el. E drept că oameniiăștia nu sunt periculoși. Dar, pe coarnele tuturor încornorațiilor din Franța (cincizeci de milioane la ultimul recensământ), ce naiba poate să fie marfa pe care Harry Hanger i-o furnizează reginei Arhipelagului Mitocanilor?

FIFTH CAPITOL

Alungați conștiința profesională dintr-un tip ca mine, prieteni, și ea se-ntoarce în galop. Atunci când un bun câine de vânătoare este trimis să depisteze un iepure, dacă întâlnește în cale o potârniche, îi va lua urma, fiindcă nu se poate stăpâni.

Cât despre San-Antonio, lui i se-ntâmplă ceva amuzant: primește strict ordinul să descopere naționalitatea tipului cu care urma să se-ntâlnească ministrul mitocan al afacerilor externe; și

dă peste un tip ieșit din comun, care merge în Bentley și ai cărui amici posedă un yacht pe lacul Lemman. Omul respectiv furnizează nu știu ce chestie rarissimă (și deci costisitoare) reginei Bukabuna. Fleacul respectiv trebuie, să fie cam dubios, din moment ce ministrul suveranei se împopoțona cu un pseudonim ca să întreprindă călătoria. Și-atunci, cum reacționează San-Antonio? Ca un prepelicar, fraților, ca un setter sau un grifon. În urma vânatului într-o viteză. Vrea să descopere cum și în ce felul chestiunii. De ce? Pentru că tot ce e dubios îl fascinează și, de asemenea, pentru că își spune, șmecherul (tot despre mine vorbesc), că dacă se descoperă o mișculatione necurată în care să se fi băgat regina Bukabuna, guvernul, francezii, va cădea cu troncu suficient de mult pentru a-i forța lăbuța în cazul în care ea ar ezita să semneze.

Chelul de William mă lasă în fața intrării hotelului, răspunde la mulțumirile mele cu o înclinare a capului și pleacă imediat înapoi spre lac.

Mă benoclez la ceas. Am făcut paisprezece minute de la dig până la Intermondial. Deci, dispun de cel puțin douăzeci și opt de minute ca să acționez. E arhisuficient.

E un tip nou la recepție.

Mă reped la el, cu un aer foarte preocupat.

— Sir Harry Hanger, spun eu cu o voce întretăiată, e la 528, nu-i așa?

Luat repede, se uită imediat în registru.

— Nicidecum, e la 842!

— Atunci mă-nșel, declar eu făcând stânga-mpre-jur înainte să aibă prezența de spirit de a-mi pune vreo întrebare.

Îmi iau cheia și urc în propriul meu hodgeag. Nu știu ce soi de presimțire m-a împins să mă înarmez cu o sumedenie de drăcovenii gen James Bond, eu care lucrez de-obicei la inspirație. Scot din geanta mea de voiaj o cutiuță pătrată, nici măcar cât o cutie mare de chibrituri. E vorba de un mic aparat de înregistrat,

care nu funcționează decât atunci când se vorbește la mai puțin de trei metri. E magnetizal și stă pe orice fel de suprafață metalică.

Asigurat cu acest prețios colaborator, o pornesc spre 842, deschid fără nicio dificultate, grație șperaclului meu proverbial, și pătrund în camera lui sir Hanger. Seamănă cu a mea, așa cum seamănă o soră Kessler cu cealaltă soră Kessler. Mă reped spre telefon și încep să examinez peretele din această zonă.

Dar vai! Nu-i nimic metalic care să-mi permită să cazez plăcuța înregistratoare. Perplex, bunglesc camera și privirea mea deștelenitoare. Se așază ca o pasăre pe lustra ultramodernă, compusă din cuburi asamblate într-un ciorchine savant. Trei dintre fațetele fiecărui cub sunt din sticlă, ultima fiind din fier forjat pentru a da asamblului o ciudată înfățișare de careu de cuvinte încrucișate în relief.

Cum plăcuța mea e neagră, o plasez în colțul unui pătrat negru și sunt gata să pariez o duzină de mumii contra unei fâșii de pansament că nimeni n-o să-și dea vreodată seama de prezența ei.

Tare-aș mai trage o mică percheziție, dar mă tem că făcând-o, i-aș atrage atenția bătrânului sir. Cred că e tare pedant și reperează urgent obiectele deplasate, rosbiful! Mă retrag deci prompt și mă duc să fumez câteva țigări într-un fotoliu din hol așteptând întoarcerea Grasului.

Vajnicul meu însoțitor reappare o oră mai târziu. Nu știu dacă a tras iar la măsă, dar are mersul cam nesigur, individul. Ai zice că are picioare telescopice și că la fiecare pas se mai strâng puțin.

Are ochii spălăciți și roșii, brațele atârând fără vlagă, pălăria pe-o ureche, cravata în buzunar, pantofii încălțați invers; o pulpană de cămașă îi spânzură peste nădragi ca un șorț masonic. E palid sub rețeaua de vinișoare violete din obraji. William, care-l însoțește, își ia rămas bun. Aștept ca promontoriul lui jupuit să dispară înainte să emit acel fluierat ușor pe care timpanele beruriene îl cunosc bine.

Burduhănosul se întoarce și mă zărește în fotoliu. Are o înclinare a capului său mai degrabă o împleticire a capului, căci

țeasta-i pare brusc prea grea pentru gâtul (totuși robust) care o susține. Cu siguranță, nu gândurile Grasului au îngreunat-o așa!

– Măi să ie! face el apropiindu-se de mine. Măi să iie!

Zicând așa, dă să se așeze pe imensa scrumieră de metal, întinsă ca o tavă, luând-o probabil drept un taburet modern. Dar obiectul e montat pe un soclu hemisferic care sustrage scaunul improvizat de sub monumentalul fesier.

Namila se lățește pe covor.

Milos din fire, îl ajut să-și recapete echilibrul.

Cu gura burdușită de scrum și de chiștoace, se sufocă, se îneacă, expectorează violent.

– Mi te taie picioarele, se lamentează el prăbușindu-se în fotoliul pe care-l ocupasem mai devreme.

– Ce ți s-a întâmplat, o, omule invincibil? Fața lui masivă se despică precum un pepene căzut din căruțul unui vânzător ambulant.

– Dacă știi, amice, interpretei tu rolul negroteiului.

– Because?

– Nu-mi mai spune, că mă ia amețea. Ce ședință, nepoate!

– O ședință de ce, cremă de îndobitocire? Solidificare a gândirii umane! Putrefacție a inteligenței! Avarie a materiei cenușii! Duhoare permanentă! Elogiu viu al idioteției!

Avalanșa asta de calificative trece mult deasupra capului său.

– O ședință de barbardeală, moșule, așa de nemaipomenit de formidabilă că o să-mi trebuiască o damigeană de întăritoare ca să mă reconstitui.

Dacă asamblul Sfântul Radetutot ar interpreta „Dă-mi papiț” în momentul culminant al liturghiei oficiate la catedrala Sartre, n-ar stârni o uimire mai mare.

– Cee! concăn eu, căci nu mai am nici măcar puterea să-l pronunț pe „r” ca să croncăn.

Cum Beru vorbește curent croncănit, nu rămâne dator, cum se spune în bănci:

– De-ai fi ginit armada asta de gagici, Bătrâne, și-n plus le-ai fi utilizat, în cârje te-ai fi dus la culcare. Blonde! Toate! Nemțoaice și scandinave! Niște frumuseți magistrate! Și ce tehnică, sfinte doamne (și domnișoare!). În viața mea n-am văzut așa o poteoză. Opt pițipoance care se ocupă de tine, te enervează! Ce precizie, Christoase! Fiecare la postul ei! Un adevărat mic echipaj de meseriașe. Niciun gest în plus! Niciun cuvânt (de altfel damele astea nu vorbesc franceză). Niciodată-n viața mea esenzorială n-am dibuit niște gagici atât de expertize. Să înnebunești, bătrâne! Să înnebunești, nu alta!

– Povestește!

– Să povestesc! Dar ce fac eu acum? zbiară tunătorul. Astea sunt niște sclave, San-Antonio. Sclave blonde recrutate și dresate ca să-i îndulcească nopțile reginei Bukabuna. Așa, ca din întâmplare, la întoarcere, am conversaționat cu englishul; l-am tîrât de limbă. Pare-se că pseudosuverana mea organizează mari serate însuflețite la curte. Pasiunea ei este să se bunghească la cavalerii ei balaoacheși cum și-o trag cu blonde drăguțe. Amorul negru pe alb, ăsta-i viciul ei. Plătește averi ca să-și formeze șepteluri dezmațate. E văduvă, regina. După constituția țării ei, n-are dreptul să se recăsătorească. Nici măcar să fie tăvălită prin hățșuri de vreun șan bălan. Ce obiceiuri dragonice, nu? Singurul ei lux e să privească. Supliciul lui Tanti Āla, pe scurt. Iată de ce sărăcuța organizează delicii pentru alții. Se reprofilează pe vizual. Regina gaura-cheii, ce mai! După-n funcție de ce-am zis că-nțeleg, fufele care pleacă la Mitocani nu se mai întorc niciodată. Majestatea Sa le lichidează ca să nu povestească la Factulități cum se trăiește la curtea lui Bukabuna. De unde și dificultatea de a recruta puștoaicele. Trebuie să dai de muieri degajate de orice obligații familiale și capabile să dispară fără ca cineva să chirăie!

– Nebunie curată, murmur eu. Astfel deci, Bubata Laburiq venea aici doar pentru a dobândi o turmă de parașute! Și noi care ne băteam capul cu ipoteze de-o înaltă strategie...

Uneori, Grasul dă din el cugetări filosofice:

– Viața nu-i decât praf în ochi, afirmă omul ăsta marcat de clemența zeilor.

– Totuși, obiectez eu.

– Ce-o să mai scoți de data asta? cedează Beru.

– Totuși, ministrul a fost asasinat, amice.

– Și ce dacă?

– Și deduc că trebuia încheiată o afacere mai importantă decât racolarea de târfe.

Asta-l cam ciufulește pe falsul negru, care roșește sub fondul de ten.

– Vreau să-ți subliniez două lucruri, San-Antonio. Primul, că ai putea să folosești alt cuvânt când vorbești despre fete formidabil de dotate și pe care mi-am permis să le onorez toate opt.

Se cotrobăie-ntre picioare cu degetele făcute greblă.

– Al doilea, că asasinarea ministrului se lămurește. Probabil că era burdușit de dolari ca să trateze afacerea, s-a prins vreun șmecher și l-a ușurat de lovele în closetul de la Orly, înțepându-l ca să-l facă să stea liniștit.

Încă o dată sunt obligat să accept versiunea Dolofanului. Ce spune el are rezonanță... Ca tot ce e găunos!

E nouă fără patru minute dimineața (notați asta cu grijă, ca să nu uitați), când ies din cameră a doua zi.

Un soare magnific luminează Geneva și mă simt într-o dispoziție delicioasă. Devastat de performanța din ajun, Grasul doarme cu așa o energie încât nu îndrăznesc să-l scol.

Când ajung în hol, îl zăresc pe sir Harry Hanger, aflat într-o discuție pasionată cu secretarul său și cu un al treilea individ purtând pe reverul hainei insigna companiei Swissair. Intru într-unul din magazinele hotelului ca să-i observ în voie pe acești domni, îi văd făcând schimb de hârtii și cecuri. După care se despart. Hanger și acolitul său se îndreaptă spre restaurant for the breakfast, cum zice un amic al meu, care e întrucâtva englez, dar care nu se laudă.

Și iată-l pe vajnicul San-Antonio că o tunde din magazin atunci când fermecătoarea vânzătoare îi arată bulanele ei elvețiene (căci prăvălia era de suveniruri, acei dintre voi mai puțin fleți și-au dat seama). Se cațără iar la etaj, San-Antonio. Cu ajutorul unui lift ultrarapid asta nu reprezintă o croazieră de lungă durată. Aleargă până la camera furnizorului Majestății Sale Bukabuna. Ghinion, ușa e larg deschisă și două femei de serviciu italiene dau un aspirator-party fredonând „O sole mio”. Ce-i de făcut?

Doar mă cunoașteți, nu?

Iau un pumn de mărunțiș și-l azvârl pe mocheta de pe coridor. După care le interpelez pe doamne ele înțeleg greu franceza, dar ascultă de indexul meu în formă de cârlig zvâcnitor. Curioase, ies pe coridor.

– Ce? mă întreabă amabil cea mai tânără, care e mai puțin bătrână decât cealaltă.

Le arăt banii împrăștiați.

– Bani! spun eu. Molto biștari, copila mea. *It is for you*, dacă-i adunați!

Ea înțelege și moștenește împreună cu colega ei, trecând la recoltarea rapidă a marafeților împrăștiați.

Banul e magic. Nu-i niciodată lăsat să zacă. În timp ce ele îngenunchează, intru în hogeagul lui Hanger în mai puțin timp decât mi-ar lua s-o scriu în malgașă cu ajutorul unui dicționar franco-japonez, îmi recuperez micul meu mag magnetizat.

Reapar exact atunci când ultima dintre monedele mele dispăre în buzunarele lacome ale schimbătoarelor de cearșafuri. Ne zâmbim și aspiratoasele se întorc la aspirat, mai bogate cu câțiva franci elvețieni pe care îi vor trimite cu siguranță bătrânei lor mamma.

Coșofană hoată, captator de zgomote private, San-Antonio, acest mândru cavalier al erei moderne, galopează către vastele sale apartamente, ținând strâns la pieptu-i de aramă micul aparat indiscret.

Ridic capacul și constat că minuscula casetă e plină de sunătoare, mai ceva decât un ceai. Pornesc aparatul. Și ascult cuvintele de mai jos, pe care țin să vi le transcriu cu maximum de autenticitate. O voce cu accent italian:

– Domnul a sunat?

Vocea (cu accent englez) a lui Hanger:

– Aș dori un scotch dublu.

– Îndată, domnule!

Și, pe loc, ceea ce e foarte amuzant ca efect (dar nu uitați că înregistrarea nu se declanșează decât la vocea omenească):

– Intră!

– Cu sau fără sifon, domnule?

– Doar on the rocks!

– Mulțumesc foarte mult, domnule! Noapte bună!

Și aparatul face scurt continuarea:

– Dați-mi Mayfair 65-78, Londra.

Și apoi, tot într-o viteză, căci celula audio-electro-impulsivă a magului nu înregistrează momentele de tăcere, vocea lui Hanger în engleză:

– Numărul 88, please!

Formidabil ca efect acest whisky obținut imediat ce a fost comandat, această legătură instantanee cu Londra. Un vis!

– Morrisson? Aici Harry, totul a mers strună. Am cerut patru sute de mii de dolari acestor cretini care mi-au promis că-i vor achita. Cred că acum sunt satisfăcuți și se vor întoarce să dea raportul. Bine că m-ați prevenit de... hm... accidentul întâmplat ministrului, altfel riscam să iau plasă. A fost o potrivire de câteva minute, căci unul dintre acești gentlemeni m-a abordat chiar când mă-ntorceam de la telefon.

„Ah, bun, regina e la curent? Dacă e nevoie! Aveți orarul? Trebuie să trec prin Paris? Mâine la 3, ora Genevei? Și-l iau pe William? Pe toată lumea? O să arăt ca naiba! Majestatea Sa pare să fie un personaj ciudat! Nu, n-am văzut-o niciodată!”

„E sensibilă la complimente? Ce-i cu protocolul? Ah, well⁷! Very well! Patruzeci de ore de zbor, n-o să fiu prea vioi la sosire! Uitați ce vârstă am, my dear⁸ în fine, voi încerca să duc la bun sfârșit negocierile. Da, trebuie s-o rezolvăm o dată! Contați pe mine. Good bye!"

Ce ziceți, cărcotașilor, nu-i pasionant ce se întâmplă? N-a fost tâmpit, San-Antonio al vostru, când și-a plasat cârligul sonor în hogeagul șirului, nu-i așa? Deci Hanger ne-a dus cu preșul (și cu iahtul, trebuie să recunoaștem). Când l-am contactat, bătrânul domn tocmai aflase de atentatul comis împotriva lui Bubata Laburiq. S-a prins imediat ce gen de oameni suntem și ne-a făcut să credem că nu-i decât un simplu furnizor de fese! Bravo lui, bine jucat. Nu-i de mirare că ne-a făcut cretini. În locul lui, aș fi zis la fel. Acum, convins că o să ne-ntoarcem la coteț, o să-și ia zborul spre Arhipelagul Mitocanilor ca să ducă tratative cu regina.

Cred că a sosit momentul ca Tunsul să fie informat. Se plictisește, probabil, tataia, îndărătul biroului! O să-i mucezească timpanele, tot așteptând să-l sun!

Ascult și restul înregistrării. Sunt o grămadă de ordine date juveților de la hotel apropo de cămăși apretate și de ouă cu șuncă. Apoi un apel de la Swissair referitor la niște titluri de transport pentru zborul Geneva - Obscen-Laculme (capitala Mitocanilor), via Paris și Los Angeles. Apoi Hanger își informează secretarul că la căderea serii vor lua avionul spre Arhipelagul Mitocanilor și-i ordonă să facă bagajele. Nimic interesant, ce mai, n-are rost să vă supun unei relatări în detaliu. Iau telefonul pentru a-l suna pe Bătrân și, grație automatizării, îi obțin vocea armonioasă în mai puțin de nu prea mult timp.

⁷Am scris, „ah well” în loc de „ah, bine”, ca să vă reamintesc că această discuție se poartă în rosbif.

⁸Idem.

– Aha! totuși! explodează Defrișatul. Începusem să mă-ntreb... Ai fi putut să mă suni mai devreme!

– Mai devreme nu înseamnă la vreme, patroane, obiectez eu, dacă v-aș fi telefonat ieri. V-aș fi indus în eroare, căci iată ce s-a întâmplat.

Și-i povestesc totul, dar nu vi-l retransmit aici având în vedere că știți deja unde am ajuns. Îi povestesc cum am făcut confuzia între sora Maria îngerilor și Sir Harry Hanger. Seara nebunatică a Grasului. Magul meu bine plasat. Și-i pun înregistrarea.

Chicotește:

– Am intuit just, San-Antonio. Mayfair 15-78 este linia privată a Foreign Officeului, deci britanicii încearcă într-adevăr să ne zboare baza de sub picioare.

O pauză. Bătrânul fosforează și eu îl las să chibzuiască în liniște, ca să-i evit o distorsie a celulelor.

– O să previn Sediul și Centrul de cercetări, oftează el.

Ceea ce echivalează în fond cu un anunț de capitulare.

– Și ce-o să facă? mârâi eu.

– Contra-propuneri, presupun, dar mi se pare că treaba începe prost pentru noi. Probabil că Marea Britanic a plătit cât nu face ca să câștige piața.

– N-a câștigat-o încă! obiectează neobositul San-Antonio, cel la care și cea mai virtuoașă femeie visează în taină⁹.

– Poate, dar asta se va-ntâmpla în curând, se resemnează șeful.

– Și nu încercăm nimic?

– Ce naiba ai vrea să încerci! mormăie Pietrificatul din culmea unui ton în care urechea mea antrenată detectează totuși un embrion de speranță.

Simt că tocmai am spus ce-și dorea Bătrânul să audă de la mine. Asta îl unge pe suflet. Și, cum nu mai scot o vorbă, insistă:

– Ei, San-Antonio? Ce-ai vrea să-ncerci? Chicotesc încetișor:

⁹Lăsați, sunt unii pe care asta-i impresionează.

– Păi... imposibilul, patroane, ca de-obicei!

CAPITOLUL ȘASE

Mă spăl pe mâini!

Asta a spus Bătrânul, închizând telefonul. Pilat din Pont, ce mai! Instigator, dar prudent. „Dă-i drumul, Puiule, eu te-aștept aici.”
Asta-i politica lui, a Tunsului!

Îți dă mână liberă tocmai pentru ca numele lui să nu figureze în operațiune.

„Dacă reușești, dragul meu, pot să te asigur de pe-acum...”

Să mă asigur de ce?

Să mă asigur de nimic! Tot ce promite, scalpatul ăsta cu normă-ntreagă, constă în puncte, puncte. Nimic mai elocvent, mai promițător decât aceste puncte, puncte. Asta dă frâu liber imaginației. Bagi aici tot ce vrei.

La asta mă gândesc, căscând în fotoliul meu din hol de-întorsnesc arcurile. Ceasul meu zice că-i zece și douăzeci și cinci în cifre romane.

Cu o privire posacă supraveghez intrările și ieșirile din hotel. Îl aștept pe Hanger. Nu știu ce-o să fac, n-am nici cea mai mică idee, fraților. Depinde pur și simplu de împrejurări. Va trebui să improvizez... Planul meu nu e un plan adevărat „e doar un proiect nebunesc.” De altfel, asta mă excită. Ador să brodez pe-o temă dată, exact ca bătrânele dantelărese. Singurul lucru care mă sâcăie cu adevărat este problema timpului. O să am oare vreme să-mi îndeplinesc programul?

Parcurg distrat titlurile din „Tribuna Genevei”, aflat pe o măsura joasă; conform acestui onorabil ziar, izbucnirea războiului este doar o chestiune de zile. Tot făcând pe nebunii, oamenii o s-o mai încaseze o dată urât de tot. O să facem piure de chinezuci, marmeladă de ricani, chisăliță de rusnaci și chiar jeleu de neutri, băieți. E inevitabil, cu sporirea populației într-un mod atât de

vertiginos, încât până termin eu fraza asta, lumea a fost împovărată de o grămadă de tipi noi. Se amăgesc prostește cei care-și închipuie că e loc pentru toată lumea. Nu-i așa. Spațiul vital e distribuit, Pârliților! Nu depășiți doza prescrisă! Sunteți rugați să vă descotorosiți de bagajul excedentar!

Dar, din fericire pentru voi, apariția lui Hanger și a acolitului său pune capăt digresiunii mele. În timp ce secretarul său se duce la casierie, formidabilul San-Antonio ezită timp de un strănut și se ia după bătrânul rosbif. Iau celălalt lift și debarc la etajul lui chiar în momentul în care se închide ușa camerei. Galopez până la ea și bat discret.

– Go in! face bătrânul șmecher în franceză. Eu, când bat la o ușă și mi se strigă să intru, nu trebuie să mi se spună de două ori.

Hanger șade deja în fața unei mese și își aranjează niște hârtii într-o geantă diplomat. Zărindu-mă, își stăpânește o înălțare uimită a sprâncenelor. Dar e un tip care știe să se controleze, credeți-mă.

– Oh! bună ziua, aruncă el.

Degeaba se dă amabil, simt cum i se prăbușește pe țeastă o avalanșă de semne de-ntrebare. Nu mai pricepe nimic! Ne credea deja plecați, taica Harry, cărăbăniți ca niște limbrici.

– Respectele mele, sir, articulez eu avansând. Sper că nu vă deranjez?

– Cătuși de puțin, mă pregăteam să vă caut, minte el cu nerușinare. Excelența Sa a petrecut o noapte liniștită?

– Îi e greu s-o încheie, zâmbesc eu. Cred că a avut o seară obositoare.

– Atunci, în ce stadiu se află micile noastre tranzacții?

– V-am adus ordinul de virament, sir, afirmă nechibzuitul San-Antonio, strecurându-și o mână în buzunar.

Apuc bâta mea de cauciuc cu armătura metalică și-i trag scurt lovitura iepurelui. Trebuie să fii extrem de temerar ca să procedezi în felul ăsta, nu-i așa, tolomacilor? Nu sunteți voi ăia care să facă

așa ceva, timorați cum vă știu; mereu dârdâind de frică. Luându-vă sughitul la primul fluierat al unui polițist!

Ah! Prăpădiților, recunoașteți că metodele mele vă transformă măduva oaselor în jeleu de coacăze! O să vă dau o consolare: și eu sunt trăsniț de comportamentul aprigului San-Antonio. Uneori îmi zic că trebuie să aibă gârgăuni la cap dacă procedează-n felul ăsta. E demențial, nu? Să păcălești un diplomat britiș în cel mai modern hotel din calvinista Geneva!

Moșul zace acum cu nasul în geanta lui diplomat, îl ridic de subțiori și-l întind pe culcușul său. Chiar când termin cu manipularea, iată că se-aud bătăi în ușă.

Mă asigur că taica Hanger nu poate fi văzut de la intrare și în loc să răspund, merg să deschid. E William. Zărindu-mă, cascade niște ochi ca două ferestre.

Dacă ați vedea continuarea acțiunii san-antonă-tânge, v-ați imaginarisi (cum zice Grasul) că vedeți un film cu Chaplin. Fără a-i lăsa secretarului timp să se destupefiez, îl înhaț de cravată cu mâna stângă, îl trag în cameră, închid ușa cu o lovitură de picior și-l trăslesc pe amicul William cu un croșeu de dreapta la bărbie capabil să demoleze arenele din Nâmes. Și totul în trei secunde și o zecime, nu-i chiar floare la ureche!

Îl car pe William până la patul venerabilului său patron; în timp ce acești doi domni își joacă rolul de neînsuflețiți, aliniați ordonat, în mine se petrece o reacție. Încep să-mi tremure zgaibaracele și un pic de sudoare mi se prelinge pe gât.

N-am timp să dau ochii peste cap, căci iată că iar bate cineva. Ușa asta e o adevărată tobă pe care fiecare vine să-și facă numărul.

Dominând melancolia care mă cuprinde, mă întorc să deschid. De data asta e un hamal.

– Am venit să iau bagajele! declară acest om de bine și la toate, dar care într-o zi va fi cineva.

– Secretarul meu v-a făcut să veniți prea devreme, nu sunt încă făcute, îi spun strecurându-i, de emoție, o hârtie de cincizeci de

franci, al cărei revers reprezintă o fetiță buclată, cu o coroniță de flori pe cap și al cărei zâmbet tâmp îți face milă. Căătorul de valize aproape că dă ochii peste cap. Nu știu dacă e răscolit de zâmbetul puștoaicei sau de cele două cifre plasate lângă ea, fapt e că începe să contemple hârtia ca și cum ar fi vorba de o poză porno înfățișând-o pe nevastă-sa cu vecinul de deasupra, îl concediez cu un gest și închid. Pe culcușul lor democratic, sir-ul și subordonatul său visează în consens. Ridic receptorul telefonului și, adoptând din prudență accentul englez al lui Hanger, cer propriul meu apartament. Țârâie un moment, după care bubuie organul Grasului.

– Ce mai e?

– Sunt eu, Bebe roz, mai dormeai?

– Mă rădeam!

– Lasă-ți pământul și cosorul și vino să ne-ntâlnim la 842.

– Lasă-mă cinci minute, Bătrâne. Trebuie să-mi întind gazonul.

– O să-ți termini secerișul mai târziu, e urgent. După care închid și, ca să mă dezenervez, aprind o țigară.

* * *

Un semi-negru cu o semi-barbă albă e postat în prag. Beru! Și-a ras unul din obraji, ceea ce i-a șters fondul de ten acaju de pe această parte a feței. Celălalt obraz săpunit prezintă smocuri de patriarh, încă-și mai ține aparatul de ras cu o mână și pantalonul cu cealaltă. Poartă un maieu cu găurele dintre care principalele n-au fost prevăzute de fabricant.

– Ce-nvârți pe-aici? mă întreabă,

– Vino să vezi, îl invit eu.

Se șterge și mă urmează în interiorul apartamentului. Ajuns la picioarele patului, privește cu ochi noroioși la cei doi englezi. Ceea ce-l caracterizează pe Malac este că nu se emoționează niciodată.

– Nu știi dacă se prefac, dar e o imitație reușită, declară prietenul meu.

– Puterea mea hipnotică, îi explic eu arătându-i bulanul.

– Ești mai tare ca dicționarul, complimentează Beru. Ai avut necazuri cu ei?

– Nu, ei au făcut nazuri cu mine. Îl corectez eu, dar sunt cazuri mai dificile.

– Ce-ți veni să-i mătrășești, Bătrâne?

– Am făcut-o mașinal, Grasule.

– Nu crezi că trezirea lor o să fie cu probleme?

– Ba da, și de asta te-am chemat, colega. Trebuie neapărat să ne organizăm în doi timpi și trei mișcări. Trebuie să-i scoatem pe sticleții ăștia din hotel pe șest, să-i poprim câteva zile la loc sigur și să plecăm în misiune, dându-ne drept ei.

– Și totul se termină în cămașă de forță, nu? bombăne nerasul. Ce șarade poți să scoți din tine dimineța, parcă ai fi vreun Remus!

William scoate un geamăt și se ridică în șezut, holbându-se în jurul lui cu o privire rătăcită.

– Ah! nu, nu-i momentul, declară Beru, lasă-ne să cugetăm, amice, gândim și pentru tine!

Și-l expediază din nou în inconștientă cu un șut în plină tâmplă.

– Știi ceva, cugetă Majestatea Sa, sistemele de evacuare discretă a mătrășiiților nu sunt prea variate; nu văd decât cufărul. Dacă vrei, dau o fugă să cumpăr două?

– Halal discreție. Băieții de la hotel o să ți le care până aici ca să le scoată imediat după aceea burdușite de hoituri! Unde ai citit asta, amice, în Tintin?

Expresia Mastodontului devine severă.

– Oh! auzi, las-o jos. Dacă te-ai fi organizat un pic în loc să-ți verși năduful când ți-a trăsнит, n-am fi avut nevoie să ne scărpinăm în ochi ia spune cum s-o ștergem de aici!

Îi contemplă pe cei doi gentlemen lungiți în pat, apoi, cu antebrațul îl măsoară pe cel mai înalt, adică sir Hanger.

– Ce tot mișculezi acolo, Grasule?

– Măsor, amice, trebuie să le găsesc o capsulă pe măsură dacă vrem să-i expediem în spații. Eu, dacă aș fi tu, i-aș lega, le-aș pune

căluș și mi-aș stoarce creierii începând cu ăla mic, ca să aflu unde pot să-i pitesc.

– Și tu, în timpul ăsta?

– Eu, răspunde semi-negrul, o să mă ocup de transport. Se rezolvă într-un ceas.

– Ce plănuiește Excelența Sa?

– Să-ți repare tâmpeniile, bătrâne, asta plănuiește, mă încredințează semi-bărbosul ieșind.

Nu că m-aș prosterna zi și noapte în fața cerebelului lui Beru, mulțumind cerului că a permis nașterea unui asemenea geniu, dar am totuși încredere în spiritul lui inventiv. În cazurile grave, inteligența nu servește la nimic, ceea ce contează este tupeul, iar Namilei tupeul chiar îi prisosește cu câteva butoaie.

Îi execut deci indicațiile (căci nici nu poate fi vorba de ordine din partea unui inferior ierarhic) și, folosind curelele din interiorul valizelor șirului. Îi priponesc pe cei doi neînsuflețiți cu un entuziasm de îmbălsămător.

Acestea fiind făcute, le astup pliscurile cu ajutorul unei role de leucoplast, ceea ce îi va scuti să înghită muște. După ce au fost neutralizați cum se cuvine, nu-mi mai rămâne decât să mă conformez ultimului triptic al misiunii mele: adică să dibuiesc un loc unde să-i găzduiesc pe cei doi pehlivani. Asta nu-i deloc floare la ureche, mai ales că nu pot conta pe sprijinul Bătrânului, prea grijuliu să n-aibă niciun amestec.

Nu mai știi cine a spus că, într-o crimă, cel mai greu e să scapi de cadavru! Amicul respectiv poate că-și mătrășise preceptorul, dar nu-l răpise. Să ascunzi un om viu, e altă mâncare de pește, vă rog să mă credeți. Un mort poate fi înfășurat, tranșat, cimentat, scufundat, plonjat în var nestins, spălat într-o baie de acid, ars, îngropat, desfigurat, mutilat și chiar mâncat, dacă faci parte din secția canibală a franc-mâncăilor, în timp ce cu un om viu sunt o sumedenie de circumstanțe enervante de care trebuie ținut cont. Un om viu respiră, mănâncă, bea, urinează, țipă, mișcă, votează, secretă! Și mai ales, da, mai ales, te deranjează. Ce de-a mai ființe

vii îi deranjează pe ceilalți, frățioare! De la Cain la Abel! Deja o crimă! Primii copii s-au ucis între și, cel puțin așa susține Biblia, erau doi, unul îl deranja pe celălalt. Asta-i soarta!

Îmi răsfoiesc agenda cu adrese, în căutarea unei inspirații, în căutarea unui contemporan susceptibil să mă ajute în loc să mă deranjeze. E problematic! Dacă clienții mei ar fi niște borfași, ar fi mai simplu. Dar niște diplomați! Precis că la capătul detenției lor o să dezlănțuie un tãmbãlãu de pominã! Un sir al afacerilor externe, ăsta nu se lasă în păstrare ca un hamster când pleci în vacanță.

Tot chibzuind abundent, dau paginile agendei cu coperti crocodilești. Știi ceva oameni! De la A până la Z (am printre cunoștințe un anume Zwickovic).

În tot cursul vieții mele, cunoștințe, bune sau rele. Tipi formidabili, ticăloși, fanfaroni, generoși, dar în principal bătrâni, jegoși, oribili, jalnici, robuști, săraci, mofluzi și prostovani. Încercați să vă răsfoiți agendele, șmecherilor, caracterizând fiecare interesat pe rând. Vă pot oferi o listă de abrevieri, cum sunt cele de la începutul dicționarilor sau ghidurilor turistice. Uite, de exemplu: d.s. ar însemna dobitoc sinistru; b. ar însemna băiat bun; p.p.l., pui de lele; e.x.l., escroc de prim rang; am renunțat la ideea de a nota tâmpiții cu stelute, altfel agenda ar ajunge să semene cu Calea Lactee.

Și uite că dau de numele Gaston Kurly. Mă fascinează din trei motive, pe care o să vi le enumăr. Primo, e elvețian și locuiește la douăzeci și cinci de kilometri de Geneva, doio, i-am făcut un anumit serviciu, cum se zice încă în unele foiletoane, treio, am impresia că e un tip eficient. Remarcați că am făcut adeseori servicii contemporanilor mei, deci nu de asta mi-ar veni ideea să le cer și eu unul. Dimpotrivă, indivizii cărora le-ai dat o mână de ajutor sunt ultimii la care ar trebui să apelezi, căci te detestă copios. Dar cât despre Gaston, e o diferență. Chiar dacă încă-mi mai poartă pică pentru că l-am scos din rahat, cred că poate să mă ajute.

Fără să mai zăbovesc, cum scrie întotdeauna în romanele cu preț fix, cer numărul amicului de care vă zic și, giniți aici ce bine se potrivesc lucrurile pentru mine în această morning, chiar el îmi și răspunde, îmi spun numele, el exclamă, ne zicem salut și el mă informează că tocmai își tunde trandafirii. Pentru Gaston, de asemenea, important e trandafirul. Are două sute de soiuri în grădina lui și la baza fiecărui arbust există o plăcuță pe un țarus metalic ce poartă pedigree-ul trandafirului.

E o formă de poezie, în fond! Fiecare cu dadaismul lui, cum spunea recent Yves Saint-Martin¹⁰.

– Și ce faceți în Elveția, domnule comisar? întreabă vocea lui plăcută cu accent un pic târăgănat.

– Turism, prietene.

– Sper că veniți să mă vedeți, nu?

– Cu mare bucurie, mă grăbesc eu. Dar sunt cu niște amici, și...

– Aduceți-i! aduceți-i! strigă nesăbuitul personaj. Veniți să cinăm¹¹, câți sunteți?

– Patru, dar nu întindeți masă mare, căci o să fim destul de grăbiți.

– Veniți, totuși!

– Cam în două ore o să ne vedeți debarcând cu cățel și cu purcel, promit eu.

¹⁰Un ilustru cititor mi-a scris recent, reproșându-mi referirile la actualitatea imediată. „Trebuie să vă gândiți la viitor”, îmi spunea el în principal. „Multe dintre personajele sau faptele pe care le citați vor fi necunoscute viitorilor dumneavoastră cititori”. Sunt măgulit de observație și îi mulțumesc pentru ea, clar cum scriu de azi pe mâine, fără ideea posterității, continuu să-mi aliniez literatura la cea din „France-Soir”.

¹¹În Elveția, ca și în multe provincii, franceze, se folosește „cină” în loc de „prânz”.

Închid și așteptând întoarcerea eficace a Grasului, mă apuc să fac inventarul bagajelor șirului.

Îmi ceruse o oră, Beru. Cincizeci și opt de minute mai târziu, își face apariția. S-a desnegrizat și-i stă mult mai bine.

– Sunt pregătit, Bătrâne, mă anunță el, indicându-mi niște obiecte sprijinite de peretele coridorului, îmi aplec superbul cap dincolo de cadrul ușii și zăresc două imense cutii de contrabas.

– Ce-ai de spus? Întrebă Genialul, scociorându-și portul liber.

– Brici! declar eu.

Neștiind dacă e banc sau vrăjeală, își mijește un ochi ca să mă măsoare mai bine.

– Trebuia să-ți treacă prin cap, este?

– Yes, trebuia! răspund eu înșfăcând una din monumentalele cutii.

Începusem să-i băgăm în cutie.

– Exact măsura lor! jubilează Berurier. Să mai zici că n-am ochiul format, San-Antonio!

– Ești un adevărat ochiometru, scumpule. Și pe urmă, te-ai gândit la evacuare?

– Totul e organizat amice, se fericește prietenul meu, nici la Cook nu ți-ar fi făcut mai bine. Am adus Bentley-ul domnilor în fața intrării de serviciu, că pică bine, mai ales că avea cheia de contact la locul ei. Îți propun următorul sistem de evacuare. Ducem cele două cutii în hogeacul nostru. Apoi, vorbești cu portarul să trimită bagajele lordului la aeroport. Pe-urmă vii și ne-ntâlnim în apartamentul nostru. În prealabil eu voi fi deșurubat stingătoarele de la etajul de sub noi. Nu știi dacă ai văzut vreodată spumă carbonizată de la aparatele astea, dar eu pot să-ți promit că asta-ți trage o zăpadă a-ntâia. Tocmai bună să stârnească o panică nebună în toată șandramaua. O să profităm de agitație ca să o ștergem cu liftul de serviciu, care știi unde se află. Băgăm cutiile în Bentley și, mână șofer, ne luăm tâlpașița.

E atât de magnific, prieteni, că ajung să mă-ntreb dacă Beru n-ar fi mai bun în rolul meu de comisar decât mine. Și ajung să-mi răspund că da.

* * *

Se exclamă, se declamă, se reclamă, se proclamă, se aclamă în tot hotelul, credeți-mă. Trei stingătoare enorme a deșurubat Grasul, în furia sa de a face totul ca la carte. Merită văzută revărsarea carbonică peste etaje, marea asta albă! Formidabila proliferare de spumă! Niagara asta de cremă de ras! Se galopează! Se interpelează printr-o ceață de zăpadă. Se organizează, scuișând, expediții. Sunt copii care-și cheamă mamele, femei care-și cheamă amanții, benedictini ce și-au pierdut flaconul de benedictină, bătrânei care strigă „mamă!”, salariați care demisionează, tineri care cheamă pompierii, servitoare care nu mai servesc nici arieni, nici evrei, furnizori care desfurnizează, băștinași care emigrează, firi dârze care-și pierd forțele, atei care se grăbesc să se roage, bancheri care înapoiază banii, astmatici care agonizează, virgine care-și pierd capul, îndrăgostiți care juissează, spălătorese care cred că e din vina lor! Siluete bezmetice gesticulează în spumă. O ceață albă fulguiește cât poate, crește și se înmulțește. Se umflă, se destinde, se degajă, emană, invadează, acoperă, absoarbe, neutralizează, stinge chiștoacele, înăbușă pasiunile, face totul opac.

Temerarii strigă că trebuie păstrat calmul. Bărbații și căpitanii mai întâi.

– Vino! îmi face semn antrenorul de înot, e timpul.

Înșfăcăm fiecare câte un contrabas și ne luăm valea în direcția liftului mai mult decât disponibil, din moment ce nici dracu' nu se mai gândește să urce sau să încarce ceva.

Pentru un kidnapping de mare anvergură, trebuie să recunoașteți că noi tocmai am izbutit două,

Este că așa e, adormiților?

CAPITOLUL ȘAPTE

Proprietatea lui Gaston Kurly este o mică fermă care se înalță pe o parcelă plantată cu viță-de-vie. Nu e prea mare și se compune din două corpuri de clădire.

E înconjurată de o peluză pe care cresc faimoasele tufe de trandafiri ale stăpânului locurilor.

Poate ar trebui să vă zic două vorbe despre Kurly, dacă tot aveți timp, nu? Și dacă n-aveți, dați o fugă să m-așteptați câteva rânduri mai jos; n-am să întârziu mult.

Kurly este un om de cincizeci de ani care s-a retras din afaceri din pricina unui infarct și a unei mânării. Locuia la Paris și se-nsurase cu o franțuzoaică. Ținea un bar în Montmartre. Bătrâna lui mamă locuia lângă noi, la Saint-Cloud, și se-mprietenise cu Felicia, buna mea mamă. Ținea mult la bătrânica lui, Gaston, și-i amenajase un cuibușor drăguț, ca să-și mai uite puțin bătrâna Elveție natală. Într-o zi, brigada antidrog a făcut o descindere la Kurly. Au dibuit o valiză plină cu heroină în dulapul cu mături din crâșmă. El susținea că i-a lăsat-o un client în custodie, ceea ce i-a distrat grozav pe caralii de la antidrog. Când a fost băgat la răcoare, nevastă-sa a venit să ne vadă, cum că omul ei e cel mai cinstit cetățean cu putință, victima unei grave erori judiciare și tot restul. Asta a impresionat-o într-atât pe mama, că mi-a cerut să intervin, ea care de-obicei nu se bagă. Orice-ar fi trebuie spus că maica Kurly era cam șubrețită. O veste că asta putea s-o omoare.

Atunci am dat din mâini și din picioare, și mai mult din mâini decât din picioare, credeți-mă, într-așa o măsură, încât s-a închis dosarul Kurly de la Poliție, cu condiția să se repatrieze de urgență și să toarne filiera.

Câteva luni mai târziu, Gaston își trage un infarct de toată frumusețea, datorită emoțiilor. Se-ntoarce acasă foarte slăbit și se lansează cu prudență în cultivarea și cultul trandafirilor. E drept că trandafirii au o grămadă de spini, dar nu sunt așa de perfizi ca cei din viață. Cel puțin, sunt la vedere. Ajunge să fii atent de unde apuci tulpina.

Ne așteaptă, înțolit în gentleman-farmer: costum croit sport, dintr-un material cu brăduți (potrivit pentru o zonă muntoasă), cu nasturi de piele. Poartă un pulover bej, ochelari mari cu ramă de baga și fumează pipă, ca să-și dea un aer englezesc. E tot numai zâmbet. Găsesc că arată bine și i-o spun, ceea ce-l umple de satisfacție. Când un tip și-a tras o criză cardiacă sau o operație mai de soi, nimic nu-l bucură mai mult decât să-i spui că plesnește de sănătate și că poate servi drept model pentru un afiș dedicat sporturilor de iarnă.

– Îți prezint pe eminentul meu colaborator, inspectorul Berurier! oficializez eu.

Gaston îl asigură pe Grăsan că e încântat și își lasă luxată o mână de falange.

– Comisare, m-ați anunțat că sunteți patru? se miră el după ce-și masează mâna rănită cu mâna teafără.

– Suntem patru, confirm eu.

Și-i indic cele două cutii de contrabas care ocupă toată partea din spate a Bentleyului.

Cască niște ochi mari ca două farfurii zburătoare.

– Nu înțeleg, mărturisește gazda noastră, v-ați apucat de muzică de cameră?

– Oarecum, Gaston.

Și, pe nepusă masă, trec la atac:

– Câți sunteți, pe-aici?

– Soția și cu mine, zice, mama a murit anul trecut.

– Condoleanțele mele, Gaston. Și nu aveți servitori?

Dă din cap.

– Nu, ducem o viață simplă. O știți pe Matilda, nu? E grozav de activă!

– Perfect, perfect, văd că am bătut la ușa care trebuia, Gaston!

Mă fixează cu o privire nehotărâtă și simt că ceva se ofilește-n el, în regiunea amabilității.

– De... de ce? se-mpiedică el.

– Pentru că o să-i puteți răsfăța în toată siguranța pe cei doi chiriași pe care vi i-am adus. Pariez că aveți o pivniță strașnică la ferma voastră? În mijlocul viei, e inevitabil!

– Chiriași?

E îngrozit. Grasul hohotește ca toată familia Quasimodo la un loc.

– Șeful meu venerat uită să vă spună că instrumentele noastre cu coarde au coarde vocale, amice!

Părându-mi-se că a sosit momentul explicațiilor, îl pun la curent în linii mari pe Kurly.

– Înțelegi, închei eu, oamenii ăștia mă-ncurcă foarte rău. Trebuie să-i neutralizez ușurel pentru câteva zile și nu văd pe altcineva în afara dumatiale capabil să-i adăpostească.

– Diplomați englezi! se-ncurcă șvaiterezul, nu vă gândiți un pic!

– O să-i tratezi cum se cuvine. Cel mult într-o săptămână, trec să-i recuperez. Ca să le aduceți mâncarea, să-ți pui o mască sau un simplu ciorap de damă tras pe fața dumatiale voioasă, Gaston. N-o să te vadă. Când mă-ntorc, o să-i trambalez la capătul celălalt ai Elveției ca să-i eliberez și n-o să afle niciodată cine i-a găzduit.

Dar argumentele mele au tot atâta efect ca un genunchi de femeie frecându-se de un picior de lemn.

– Nu, nu, e imposibil. Intelligence Service o să cerceteze și au tipii cei mai șmecheri din toate polițiile. O să dea de mine și...

– N-o să dea de tine, garantez eu agasat. A trecut mai mult de o oră de când gușterii noștri sunt băgați la cutie. Am făcut cel puțin optzeci de kilometri cu mașina înainte de-ai aduce aici. N-o să știe niciodată că erau atât de aproape de Geneva. Și cum o să-i eliberez chiar mai departe, o să fie complet zăpăciți.

„Cred că ți-am dovedit recent că poți avea încredere în mine, nu?”

Această aducere-aminte a datoriei față de mine nu-l face să cedeze. Continuă să bălăngăne o moacă îngrozită, făcând „nu, nu” ca o tânără fecioară căreia un vagabond i-ar propune să nu mai

fie. Mă cam calcă pe nervi, sfântul ăsta. Vorba Felicie: „Faci bine unui rău și se cacă-n nasul tău!” în timpul ăsta își face apariția și dna Kurly, radiind. S-a-ngrășat ceva, cumătra, de când și-a părăsit crâșma din Montmartre. E încărunită și fibromatoasă. Țâțele-i dau bir cu fugiții. Sutienu ei are ceva de furcă ca să le-aducă pe indisciplinatele astea pe drumul cel bun.

Zâmbetul îi îngheață când observă fațada descompusă a bărbatului ei.

– Ce se-ntâmplă, Gaston? exclamă demna rentieră.

O liniștesc cu un zâmbet.

– Nimic grav.

Și-i rezum motivul vizitei mele. Neliniștea îi boțește fața, totuși, o încasează mai bine decât pământul ei.

– Dacă asta vă ajută la ceva, comisare. Avem o datorie față de dumneavoastră.

– Mulțumesc, draga mea prietenă, știam eu că pot conta pe ajutorul vostru, o încredințez eu. Vă dau cuvântul meu că n-aveți de ce vă teme.

– Complicitate la kidnapping! Nu avem de ce ne teme! scheaună Gaston. Și kidnappații care sunt diplomați englezi! Vă bateți joc de oameni! N-o să accept niciodată să intru într-o astfel de combinație, auziți? Niciodată, niciodată, niciodată!

– Gaston! murmură nevastă-sa foarte încurcată.

Dar el se-ncăpățânează, devine muiere nevrigoasă, Gaston ăsta. Se cramponează de liniștea lui burgheză. Vrea să fie lăsat să crape în pace, înconjurat de trandafirii lui. Aerul Elveției natale l-a regenerat. Departe de Pigalle, și-a regăsit plăcerea vieții simple și liniștite. Nu vrea să mai aibă probleme, niciodată-n viața lui! A devenit un neutru îndârjit, Gaston, asta-i!

Simt că s-a dus dracului. Turbez. Hârâi, mârâi, pârâi, sfârâi și îl bârâi!

– Nu-mi place să amintesc de binefacerile mele, Gaston. Dar dă-mi voie să-ți spun că fără mine, acum ai fi la închisoarea din Poissy, asamblând obiecte din plastic.

– Dumneata spui asta, eram nevinovat și mi-aș fi dovedit nevinovăția!

Uite unde am ajuns, dragele mele. Ce silă mi-e! Oamenii pe care i-ai depanat ajung întotdeauna să-ți conteste serviciile. Sau să pretindă că n-au folosit la nimic. Ah! Îndurare cerească, bine că există gagici. Ele, cel puțin, au recunoștința pântecului!

– Foarte bine, Gaston, îți mulțumesc, îngrijește-te și fii fericit, cârâi eu îndreptându-mă spre Bentley.

Ce-o să fac acum cu gorobeții mei? Trebuie să găesc o soluție de schimb și încă repede, căci e trecut de prânz. În trei ore ne decolează avionul.

– Îmi dai voie o clipă? îmi aruncă Namila, îndreptându-se către Kurly.

– Oh! lasă, Grasule, lehamisesc eu. Dar el nu se lasă stopat.

– Am spus numai o clipă, se ambalează Mamutul.

Îi atinge brațul lui Gaston.

– Dom'le Gaston, dacă-mi dați voie, aș dori să vă spun o vorbă în particular.

Are un zâmbet larg și-mbietor, Beru. Fizionomia lui reflectă blândețea cea mai prietenoasă, bunătatea cea mai consecventă.

Celălalt cade în cursă. Beru îl apucă familiar de o aripă și cele două personaje dispar în labirintul parfumat al tufelor de trandafiri.

– Scuzați-l pe soțul meu, domnule comisar, se smiorcăie Matilda. De când cu infarctul, cu moartea mamei lui și tot restul, a devenit chițibușar. E un fel de tânăr bătrânel.

– Bine-nțeles, murmur eu sinistru. E foarte clar. Ea își șterge un suvoi de lacrimi.

– Sunt dezolată că vă refuză serviciul ăsta, sughiță ea.

– Și eu cu atât mai mult că mi-l refuzați! O las să-și verse umilința, fumând o țigară. Mumificații contrabaselor încep să se agite în cutiile lor. Aud zgrepțănături, gemete. Un adevărat concert... de lamentări.

Cum Grasul întârzie, trag două claxoane nerăbdătoare. Ce naiba face Beru? Deodată, tufele de trandafiri care se înalță la marginea aleii se escamotează și cad. Apare Grasul, cu o coasă-n mâini. A trasat o cărare ușchită prin boscheții lui Gaston. În spatele lui, Kurly trepidează. Cât e de măreț, Beru, cu gestul cosașului, la fel de semeț ca cel al semănătorului. Cam roșu, transpirat, cu pălăria pe ceafă și mânecile cămășii suflecate. Se oprește la capătul brazdei, se reazemă în mânerul coasei.

Mort de furie și de amărăciune. Gaston îi sare în spate și îl scutură horcăind: „Mizerabile! O să chem poliția”.

Atunci Beru aruncă coasa, își trage fruntea și declară:

– Asta, amice, e prima sancțiune.

După care îi arată ceasul cu brățară metalică:

– Vezi ceasul ăsta, măi fund de șobolan! Este un Difor, deci e solid. Ei bine! Îmi deformezi Difor-ul pe botul tău dacă te încăpățânezi să mai faci în nerecunoscătorul. Și asta nu-i tot, neică. Am o grămadă de prieteni care se dau și peste cap, numai să-mi între-n voie. Le tutuiesc pedigree-ul tău la canalul urechii și la fel de clar pe cât e de multă gheață la Polul Nord, n-ai să mai ai niciodată, vreo noapte de odihnă, Gaston. Dacă vrei să faci din viața cuiva un rahat, degeaba se-nconjoară el de caralii și se baricadează-n frigider, nimic nu ajută bagă-ți asta-n cap!

Mai trage o coasă jucăușă într-o somptuoasă tufă de polymorphus coleus.

– Ce hotărăști? face Beru scuiându-și în palme.

– Bun, de acord, o să vă păzesc tipii, dar vă previn, dacă vreodată se împute treaba, spun cine mi i-a adus!

– N-o să se împută, Gaston, îi promite Grasul. Kurly este excelent utilat pentru a găzdui doi kidnappați. Chiar în spatele micii ferme se află o cuvă cu presa ei. În această presă de struguri dezafectată îi culcăm pe pacienții noștri.

– Acum, gentlemen, le spun eu, o să stați liniștiți câtva timp. După ce ne îndeplinim misiunea, veți fi eliberați.

Englezii ăștia sunt ei cum sunt – și în principal englezi – dar trebuie să recunoaștem că în privința self-controlului nu-i întrece nimeni. Legați fedeleș pe piatra rece a unei prese își păstrează un calm edificator. Dacă sir Hanger s-ar afla acum la clubul lui din Londra, n-ar arbora o nonșalanță mai glumeață.

– Well, face el, ceva îmi spune că ne vom revedea curând. Dragul meu.

– Îmi va face întotdeauna o mare plăcere, sir. Profitați de aceste câteva zile de claustrare pentru a a relaxa. În universul trepidant în care ne mișcăm necesar câteodată să te mai și retragi.

Acestea fiind spuse, mergem să savurăm mâncarea preparată de coana Kurly. Cine nici nu se atinge de mâncare e soțul ei. Afișează o mutră de parastas. Se gândește la trandafirii lui secerăți, la amenințările care planează asupra inimii sale fragile.

Înainte de plecare, Beru îl apucă de guler și-i aruncă, nas în nas, ochi în ochi:

– Am uitat, moșule, o precizare importantă: îi mare grijă să-i mai găsim pe domnii ăștia la întoarcere, da?

– Și dacă nu vă mai întoarceți? obiectează nefericitul rentier.

– În cazul ăsta, pufnește Grasul, după un an și-o zi, sunt ai tăi! Legea-i lege, amice!

Bagajele lui sir Harry Hanger și ale secretarului său se găsesc la biroul de bagaje al aeroportului, conform indicațiilor mele. Am în buzunar actele șirului și biletele de avion. Habar n-aveți cât de bine dă fotografia mea pe pașaportul lui, mult mai bine decât cea originală. Și cum l-am întinerit cu douăzeci de ani pe scumpul de Harry, schimbând doar o cifră la data nașterii.

Difuzorul anunță apropiata plecare a zborului nostru. Îmi spun că totul merge uns. În clipa aceea, un cârd de fete încântătoare năvălește peste noi. Se îmbulzesc în jurul Grasului și-l potopesc cu giugiuleli în diverse limbi.

– Ce-i asta, Grasule? mă neliniștesc eu, deși bănuiesc răspunsul.

– Gagicile de ieri, răspunse Excelența Sa. Dracu s-o ia de treabă, deci vin și ele cu noi în excursie!

O iau la-ntrebări pe una dintre fete, o englezoaică blondă, frumoasă de pică, cu ochi verzi ca primăvara.

– Se confirmă, domnișoarele se îmbarcă într-adevăr împreună cu noi spre Arhipelagul Mitocanilor.

Beru pare să le fi făcut o impresie grozavă ieri. Un singur lucru le sâcăie: ar vrea să știe de ce nu mai e negru. Le explic că și-a schimbat culoarea politică și asta le satisface. Damele, cu cât sunt mai frumoase, cu atât mai puțin încearcă să-nțeleagă.

Acestea fiind zise, vă anunț că prima parte a lucrării a luat sfârșit. Recitiți-o cu mintea odihnită, în timp ce eu o să vi-o făt pe a doua.

Pe curând!

EFFECTIV:

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

Rezumatul primei părți:

După peripețiile pe care tocmai nu le-ați citit, San-Antonio și Berurier își iau zborul, dându-se drept plenipotențieri britanici. Scopul lor? Să facă tot posibilul ca regina Bukabuna să cedeze Franței și nu Marii Britanii, insula Miserupe, unde guvernul nostru ar dori să-și continue faimoasele experiențe atomice care stârnesc admirația unor popoare primitive și a deputaților majorității.

DECI, PARTEA A DOUA CAPITOLUL ÎNTÂI

O călătorie lungă, asta nu mai există. Lumea devine din ce în ce mai minusculă pentru noiăștia, „drumeți pe calea vieții”. Îvingem fusele orare pe propriul lor teren, dacă pot să mă exprim așa. Uneori ajungem înainte de-a fi plecat, în funcție de direcția adoptată.

Astfel, Arhipelagul Mitocanilor, când îl căutați pe o hartă sau pe un glob, sărmani zevzeci înecați în albastru uniformelor de pacifist, vă pare fabulos de inaccesibil; atât de departe de orice, încât ar scârbi pe toți noii Vasco da Gama, Cristofor Columb, Magellan și compania, pe toți împătimiții evadării, pe toți navigatorii cu pânze, cu mânze și cu aburi. Îți spui: până și Alain Bombard ar renunța. Acești minusculi căcăței de muscă pierduți înfundul planetei, trebuie să țintești bine ca să îi atingi. Ajunge o eroare de o sutime de grad în calcule și te trezești la Polul Sud sau în Australia, la marsupialele care au avut o contribuție atât de importantă la slipul masculin. Vi-l citam pe Bombard, iată unul care și-a riscat pielea pe de-a moaca. Performanța celei de-a două jumătăți a secolului, după mine, îi aparține. După asta, Alain merita o pensie pe viață, o afirm răspicat.

Doar a fost acordată unor foști parlamentari decrepiți care n-au făcut decât să-și umple buzunarele pe când se aflau în exercițiu. Eu, pe Bombard, îl salut cu respect. Ar putea să-i ia gâtul gazdei, să-și arate ștromeleangul fetițelor care învață catehismul sau să vândă Turnul Eiffel la fiare vechi, tot n-ar schimba nimic, eu i-aș păstra aceeași admirație de neșters. Performanța lui aparține omenirii; ca cea a lui Lindbergh, este un frumos cadou; mulțumesc, Alain, și moarte cretinilor care confundă curajul cu reclama, literatura cu Academia Franceză, geniul cu nebunia...

Deci, deși sunt minuscule și greu de depistat, insulele Mitocanilor există și, după ore-n șir de ghiftuială și de somnolență în avionul companiei Swissair, sfârșim prin a ateriza pe aeroportul din Obscen-La-culme, capitala mult-râvnitului arhipelag. Aeroportul a fost construit de americani în timpul ultimului (deocamdată) război mondial. Particularitatea sa constă în faptul că e amenajat pe creasta unui lanț muntos, insula Kacaberu, unde se află orașul Obscen-La-culme, neavând în chip de șes decât Piața Parlamentului, care măsoară șaptezeci de metri în lung și cincizeci și cinci în larg, ceea ce n-ar oferi marja de siguranță necesară aterizării unor Boeing-uri.

E o operă de artă extrem de îndrăzneță aerogara asta, cocoțată la o mie cinci sute de metri altitudine. E construită din dale de beton armat susținute de traverse formidabile. Când debarci din avion, nu înseamnă că ai și ajuns la destinație, căci coborârea se face cu telefericul. În fond, această pistă constituie un imens acoperiș, sub care s-au instalat dezmoșteniții sorții din insulă. Aceștia (dezmoșteniții) se compun în principal din păstorii care păzesc turmele de șopârle din rasa Hermes, care sunt, cum știe toată lumea, cele mai căutate.

În momentul în care avionul nostru își începe aterizarea, degeaba ne holbăm prin hublouri de ne ies ochii din cap, nu zărim decât imensul Pacific vălurit; și ne întrebăm, cu oarecare îngrijorare, dacă aterizarea asta nu riscă să devină, în fapt, o amerizare. Dar nu; în ultimul moment, pista răsare deasupra valurilor. Flamuri și steaguri de semnalizare fâlfâie în briză. Coliba de control și radarul ei strălucesc în bătaia soarelui. În timpul ăsta poți citi giganticele litere fluorescente pictate pe pistă, ce formează cuvântul Haicaramba, care e numele aeroportului.

Bocing-ul aterizează impecabil. În clipa aceea, vocea comandantului de bord anunță în engleză:

– Sir Harry Hanger e invitat să iasă primul din avion.

Îmi desfac centura. De m-ați vedea, sobru, într-o haină neagră și pantaloni vârgați, cu o garoafă roșie la butonieră, favoriții grizonați bicoz i-am pudrat cu talc, cravată gris-perle, melonul bine așezat pe creștet, ați spune, prea scumpele mele, că San-Antonio al vostru se duce la un bal mascat, atât e de incredibil.

Fermecătoarea stewardesă, toată numai zâmbet, se apropie.

– Cred că sunteți așteptat, sir, îmi spune ea, în timp ce stewardul îmi descuie ușa de la clasa întâi.

O căldură fremătătoare năvălește în avion. Niște tipi ciocolatii, purtând șorțuri albe și șepci cu numele aeroportului aduc scara până la noi.

În spatele lor, o fanfară se așază în formație. Am senzația, că sunt muzicanții gărzii regale; ținuta lor e impecabilă: o bucată de

pânză roșie cu dungi albe și aurii în jurul șalelor, teniși, mănuși albe. Șapcă albă încununată de o liră. Epoleții le sunt pictați direct pe umerii goi. Nu cântă decât la două instrumente: tam-tam și trompetă, dar merită să auzi cum!

De-ndată ce-mi fac apariția, cu grăsanul Beru pe urmele mele, izbucnește un imn, bubuitoare, zdrobitor, care domină ultimul vuiet al reactoarelor.

Ciulindu-mi urechile, concentrându-mă, mobilizându-mi complet trompele lui Eustache, ajung să identific melodia „Găozarii”, atât de dragă regretatului Sidney Bechet. Un personaj pe care nu-l remarcasem încă se desprinde din grup și înaintea spre pasarelă. Are pantofi de lac, un șort negru, o haină neagră, o cravată albă cu picățele roșii legată direct în jurul gâtului (căci nu poartă cămașă) și un joben.

Cobor scara. Omul se desjobonează, eu mă desmelonez. E gras, slinos și cu ceea ce și-a dat pe lațe ca să și le întindă, s-ar putea tencui liniștit toată partea de vest a primăriei din Paris. Mi se adresează în franceză, nicidecum pentru a ne înțelege mai bine, ci pentru că franceza este limba oficială în Arhipelagul Mitocanilor.

– În numili Majestății Sale Ricina Bukabuna, io am mare cinste să întâmpin misager al altei mari suverane. Fii bini vinit la Mitocani, sir Hanger.

Ne strângem energic labelle și mă trag ușor în lături pentru a-l prezenta pe Beru. Dar acesta din urmă îmi preîntâmpină politețurile.

– William, aghiotontul nefericitului sir de colo, amice. Ești sănătos? Îți merg afacerile? Plozii învață bine?

– Totul e-n regulă! îl încredințează mesagerul regal, încântat de atâta atenție.

Muzicanții lui iau răspunsul drept un ordin, așa că încep să cânte „Totul e în regulă, doamnă marchiză”, căci sunt puțin cam în urmă cu șlagărele, cei din Obscen-La-culme.

Omul cu joben mă prinde de braț.

– Dacă vrei, treci garda în rivistă? îmi propune el.

Și mă trage spre o companie de Royal-Medoc, garda de onoare a palatului. Defilăm prin fața trupelor. Cam solizi, gealații reginei! Cel mai scund măsoară cel puțin doi metri. Sunt îmbrăcați sobru, în ghete albe, slip din piele de șopârlă și bicorn de academician francez. Merită să-i admiri, într-o impecabilă poziție de drepti, cu lancea la picior, cu bărbia ridicată, cu pielea lucioasă ca o mobilă veche, bine lustruită.

Beru îl ciupește de ureche pe ultimul din rând, cu un gest extrem de napoleonian:

– Foarte bine, băiete, aprobă el, e foarte bine, transmite complimentele mele colegilor tăi, în afara ăluia care-și ține lancea pe dreapta.

Îi întinde militarului o bancnotă de cinci franci:

– Fiindcă e cald, să dați pe gât o dușcă în sănătatea ricinei Angliei.

Soldatul nu pune banii la ciorap, pentru că nu poartă așa ceva, dar îi îndeasă cu un gest rapid în slip.

– Bun așa, acum înțeleg de ce se cheamă pungulițe, se hlizește Beru, grăbindu-se să ne ajungă din urmă.

E rândul colibeii de onoare a aeroportului. E împodobită cu drapelul englez și cu cel mitocan. Acesta din urmă, după cum bine știți, reprezintă un gușter verde pe fond galben, plus, scrisă în arc de cerc, falnica deviză: „Cine-mi umblă la gușter, are de-a face cu mine”.

Ne închinăm în fața celor două drapele naționale. Se aude o înregistrare cu „God save the queen”. Momentul e solemn. După imnul britanic, mesagerul reginei se apleacă spre mine.

– Scuză-mă, spune el, dar noi, mitocanii, n-avem imn național.

Îmi prezintă câțiva înalți demnitari îmbrăcați la fel ca el, după care face un semn și o echipă de negrotei împinge spre noi o cameră de luat vederi.

Un operator e agățat de masivul aparat. Face un semn cu mâna. Atunci mesagerul mă ia de gât și mă sărută pe gură. Se întoarce spre obiectiv, face cu ochiul, schițează un vag salut roman, se

hlizește, îi dă cu tifla și mi se atârână de braț, într-o pronunțată, atitudine de sfârșit de nuntă.

– Nu știam că aveți televiziune, spun eu eliberându-mă din strânsoare.

– N-avem încă, dar avem deja o cameră de luat vederi, răspunde ceremoniosul personaj. Așa că înregistrăm pentru când o s-o avem.

Îmi trage un cot în stomac, își umflă obrazii, scoate limba și emite un sunet pe care un cal îndopat cu ovăz l-ar recunoaște cu siguranță.

Pierzându-și răbdarea, Beru îl dă la o parte cu un gest hotărât.

– După dumneavoastră, dacă mai rămâne ceva, dom'le stareț, bombăne Namila, îmi dai voie să nu se vadă și mie ochenele pentru posteritate?

În mod deliberat, Beru acaparează obiectivul, în fața căruia se străduiește să adopte o expresie. Gânditoare, lingându-și în același timp degetele ca să-și netezească freza rebelă. Dar iată că mentorul nostru se și cațără pe un podium pe care se înalță siluetă deșirată a unui microfon. Scoate din buzunar un sul de hârtie igienică și începe să-l desfășoare, citind textul plin de sevă (evident) scris pe el.

– Dom'le trimis spicial, începe șanbutanul; ziua asta e o zi di glorie pentru toți mitocanii. Suverana noastră ie tare mândră să și primească pe tine care reprezinți pe marea colegă de-a ei. Astea două maiestăți guvernează fiecare o insulă. A ta e mai la nord decât a noastră, dar, cum spune marele nostru poiet Ma-Lro care l-a scris discursul ăsta: „Coco-tierii uneia și cocotierii celeilalte dau aceeași umbră oamenilor de bine”. Suntem încredințați că roadele colaborării dintri celi două țări ale noastre vor fi suculente ca portocaliii și că lumina progresa, pardon: vreau să zic a progresului, va aduce zorii radioși ai zi di mâine care se deschide asupra perspectivei îmbucurătoare a unui viitor care, dacă n-ar fi futurist, ar fi deja depășit, vreau să spun: petrecut! Trăiască Marea Britanie, trăiască Mitocanii!

Personalitățile prezente aplaudă plesnindu-se peste fese ca să facă mai mult zgomot.

Mentorul nostru își ridică atunci brațele în V pentru a saluta auditoriul. Dar deja un Beru nemulțumit îl trage de pulpana hainei, bodogănind:

– Ai fi putut să espediezi o vorbă bună și-n direcția mea, bătrâne, că numai șefu' are parte, uite-așa descurajezi poporul, tot poleind ceea ce e deja poleit!

Conștient de justețea reclamației, mesagerul cere să se facă liniște și adaugă:

– Mi-aș încălca toate îndatoririle, dacă n-aș saluta pi tovarășul de drum al lui sir Hanger. Prețiosul său colaborator, venind aici, adaugă un strat de glorie pe plăcinta de cinste care ne ie oferită.

Re-bravo.

Înaintează pentru a răspunde, dar Berurier înhață microfonul (care, – în trecut fie spus, nu e legat la nimic și se găsește aici numai în calitate de figurant).

Are pomeții în flăcări și privirea lacrimoasă, Grasul.

– Domnilor și domnilor, începe Beru (căci nicio femeie nu e prezentă la această ceremonie de primire), modul spontan și magistral la care tipul vostru aici de față m-a periat, nu numai ca secretar de pelin potent iar, ci ca eu-însumi, mă mișcă profund. Mi-ar fi plăcut, continuă Vorbărețul întorcându-se spre omul cu joben, să-i aduc trei flori cucoanei dumitale, cum s-ar zice să marcăm evenimentul; dar știți cum e: bagajele de făcut, avionul de luat, circulația blocării, o ultimă curtoazie nevestei, doar ca să-i faci plinul înainte de plecare, pe scurtelea, am omisionat.

Se scotocește, scoate, o bancnotă de zece franci elvețieni din buzunar și adaugă, întinzându-i mesagerului.

– Iată de ce îmi veți face plăcerea să-i cumpărați un flecușet din partea mea înainte să vă întoarceți acasă.

Asistența e cuprinsă de emoție în fața acestui gest atât de elegant. Mentorul se aruncă hohotind la pieptul lui Beru. Bolborosește că n-o să uite asta niciodată și că o să păstreze

bancnota pentru folosința lui proprie, având în vedere că cele douăzeci și trei de neveste ale sale îi fac ele lui cadouri.

În fine, într-o atmosferă de chermeză, ne îndreptăm către teleferic pentru a ne încheia călătoria spre capitala ale cărei acoperișuri de paie scânteiază în vale, învăluite într-un abur albăstrui.

Telefericul e împânzit de stegulețe. Cum nu avem scaune, au fost instalate două pliante de onoare. Beru, de la prima bucă face să crape chinga celui de sub el și se trezește pe podea; dar incidentul rămâne hazliu și amuză pe toată lumea, inclusiv pe Grăsan.

În timpul coborârii (foarte lentă, căci cabina se mișcă doar datorită tracțiunii umane; sus se află opt sute de angajați care țin cablul în mâinile lor bătătorite), mesagerul reginei ne dă amănunte despre Obscen-Laculme.

Un adevărat ghid negru de buzunar, sacul ăsta mare de cărbuni. Ne descrie capitala în lung, în lat și în periferie. Patru mii de locuitori, toți de rasă neagră, în afară de consulul Suediei. În marea majoritate aparțin religiei poluante. Catolicismul fusese gata-gata să se instaureze în arhipelag la începutul secolului, dar din păcate, păstorii de gușteri, arierăți și având o pasiune rușinoasă pentru dulciuri, au aflat că misionarul avea diabet și l-au consumat.

În afară de creșterea gușterilor, există o singură ocupație în insula Kacaberu: împletitul cojilor de banane. Navele de coastă descarcă la Obscen-Laculme importante cantități din aceste fructe. Obso-laculmienii le decojesc, aruncă conținutul bananelor în mare și le usucă cojile pentru a le recupera fibrele. Apoi le împletesc și obțin un fel de rogojină grosolană care servește la confecționarea sacilor destinați transportului de banane. Sacii aceștia fiind considerați ambalaj de unică folosință, e clar cât de rentabilă e această modestă industrie! Șomajul este complet necunoscut în Kacaberu. Nivelul de viață e mai ridicat aici decât în celelalte insule ale Mitocanilor. Fiecare cetățean are perechea lui de sandale (în timp ce înainte de ultimul război, doar oamenii de vază aveau),

în fiecare familie se găsește un fonograf și un termos, ceea ce dovedește că nu poți opri progresul și că se revarsă confortul chiar asupra regiunilor celor mai izolate.

Ajunși la poalele muntelui Haicaramba, un somptuos Rolls-Royce avansează până la scărița de onoare. Nu este un Rolls ca toate celelalte, deoarece are caroseria din aur masiv și îi lipsesc roțile. Străzile din Obscen-Laculme sunt în același timp prea înguste, prea strâmte și prea prost pavate pentru a permite circulația unei mașini normale, așa că aceasta e împânzită de mânere îmbrăcate în catifea vișinie, care-i dau posibilitatea de a fi purtată de oameni în spinare.

Un șofer în ținută de gală ne deschide ceremonios portiera. Luăm loc toți trei cu mare izmeneală (Beru și mesagerul poartă măsuri mari la izmene) după care șoferul se așază la volan și lasă motorul să meargă domol. Pe tot parcursul drumului, el semnalizează și claxonează în viraje. Încetineala deplasării noastre ne îngăduie să descoperim frumusețea neobișnuită a fermecătorului oraș extrem de scund, din moment ce clădirile sale cele mai înalte, de concepție troglodită, nu au decât parter. O mulțime frenetică se îmbulzește pe traseu, agitând stegulețe britanice și strigând din răspuțeri:

– Trăiască bomba atomică!

Îmi face impresia, măi băieți, că propaganda palatului și-a făcut datoria. Și Beru are aceeași impresie, deoarece întorcându-se la temerara noastră misiune, îmi suflă în tubul acustic:

– Cred că o să fie greu al naibii să le schimbăm orientarea, Bătrâne. Chiar nu văd cum am putea s-o facem pe regină să se răzgândească în privința acordului ca rosbifii.

– Așteaptă și vezi, îi răspund eu, ceea ce constituie un mod de exprimare franco-britanic.

– Cum ți se pare capitala? se neliniștește mesagerul reginei.

– Very frumoasă, amice! i-o întoarce Beru. Ar trebui să vin o dată în concediu cu muierea, sunt ceva hoteluri ieftine prin zonă?

– O să construim unul cu paralili tratatului, afirmă importantul personaj. Țara noastră se află în plină nexampansiune.

Ne arată o imensă colibă de formă ovală.

– Aici ai Facultatea di Litere, într-adevăr, câțiva studenți ne fac cu mâna de la ferestrele instituției.

– Ce diplome au băieții care ies de aici? mă informez eu.

Își încrețește fruntea, se gândește o clipă și afirmă, plin de importanță:

– Cum să-ți zic? E la fel cu certificatul di studii în Neuropa. La fel asemenea! Acolo, adaugă el indicându-mi altă colibă, din care doar acoperișul răsare din solul stâncos, ai spitalul elefanților bolnavi unde regina a fost reperată de prostată acum doi ani!

– Regina operată de prostată! exclam eu, bine, dar femeile nu au prostată!

Mesagerul se posomorăște.

– Regina noastră e același lucru ca un rege, mi-o taie el scurt.

Rămâne o clipă tăcut, șocat de exclamația mea. În acest moment trecem prin fața unei modeste locuințe de chirpici pe care e fixată o placă de marmură care indică: „În această casă, marele savant Waice-kald a inventat apa caldă în 1934”.

Mulțimea devine din ce în ce mai densă și dansul ei se întetește. Serbiciul de ordine (aici polițiștii sunt dotați cu bice) comprimă cu greu populația.

Ajungem în Piața Parlamentului, de dimensiuni modeste, dar bine proporționată, cred că v-am precizat-o recent și mai sus.

În centrul ei se înalță un monument interesant pentru un amator de ciudățenii. Reprezintă o pereche de picioare desculțe. Ghidul nostru îmi explică că această operă e rezultatul unei neînțelegeri. Regina Bukabuna comandase statuia în picioare a defunctului ei soț, prințul Dilliman. Făcând o confuzie, sculptorul curții n-a executat decât bulanele; acestea din urmă semănând leit cu originalele (nu lipsește nicio bătătură, nicio unghie încarnată

din copia lor de bronz), Majestatea Sa a hotărât să păstreze monumentul așa cum era.

Ni se traduce inscripția în dialect mitocan ce figurează pe soclu. E un poem care sună cam așa: Avea picioarele pe părnânt, Gâdea cu picioarele Și-a băgat picioarele și a plecat cu picioarele-nainte. Fie că zeul De-Zodor să-l primească... Ceea ce, trebuie să recunoașteți sau dați o fugă să vă faceți cărți de vizită din hârtie igienică, nu e lipsit nici de lirism, nici de avânt. Și ingenios pe deasupra! Te împacă cu ideea gânditului cu picioarele; o justifică, îi conferă un demers, ca să zic așa, o immortalizează, în viață, când ai făcut o prostie, în loc s-o regreți, trebuie s-o sărbătorești. Majoritatea marilor descoperiri își au originea într-o eroare. Deseori, o tâmpenie reușită e mai profitabilă decât o piatră filosofală ratată.

Punct și de la capăt.

Palatul Regal (în engleză the Royal Palace) se înalță în fundul pieței. Spre deosebire de celelalte construcții care sunt făcute din lemn și paie, el e făcut din ce vrei și ce nu vrei, adică nu s-au zgârcit la materiale. E o clădire care ar fi aproape dreptunghiulară, dacă n-ar fi perfect ovală. Are forma unei cutii de pălării. Nu are nicio fereastră, ca să nu pătrundă căldura în interior, și captează lumina printr-un imens vitraliu în zigzag. Această reședință regală te-ar duce cu gândul la o uzină, dacă garda în ținută de gală n-ar sta de pază lângă vastul peron pus de-a-ndoaselea care coboară până la ușă.

Rolls-ul se oprește. Coborâm: pus pe bacșișuri Grasul lasă o monedă șoferului. Se apropie niște soldați, înarmați cu lănci de gală. La comanda șefului lor, care răcnește: Buri... ic! valoroșii războinici mitocani își plantează mânerul armei în alveola sfredelită în abdomen. Căci, de la cea mai fragedă vârstă, copiii sunt selecționați pentru a deveni lăncieri ai reginei. Sunt puși să poarte o centură-sfredel-de-buric, care le formează, în decursul anilor, o cavitate de aproximativ douăzeci și cinci de centimetri în burtă. Această cavitate e căptușită cu piele și lăncierii defilează cu

lancea-n burtă, fără să aibă nevoie să o țină, ceea ce le permite ca în același timp să cânte la instrumentele lor, să jongleze cu nuci de cocos sau să citească „Le Monde”¹² (12). Descaladăm treptele peronului și trecem printr-un pridvor monumental, îmbrăcat în catifea vișinie, de un efect eminentemente regal. În schimb, ușa e bizară. Din acaju masiv, e ornamentată cu două panouri pe care scrie: „Beți Coca-Cola rece ca gheața”. După spusele ghidului nostru, ușa aceasta i-a fost oferită reginei de americani, dornici să aducă mulțumiri mitocanilor pentru ajutorul dat în timpul ultimului război.

Odată trecuți de pridvor, dăm (cu oiștea-n gard) peste Sala Tronului. Închipuți-vă o imensă încăpere de cincizeci și doi de metri pe treizeci și patru, acoperită de covoare și mobilată doar cu un tron gigantic și cu borne kilometrice. Când vă asigur că tronul e gigantic, băieți, să nu credeți că exagerez. Ca să vă descriu dimensiunile lui, dați-mi voie să vă spun că posedă doi elefanți în mărime naturală în chip de brațe. E cu totul altceva decât stilul Chippendale, pe cuvânt! Elefanții au particularitatea de a fi din fildeș și de a poseda colți de aur. Speteaza acestui scaun formidabil este tot din aur, încrustat cu pietre prețioase. Bornele împrăștiate prin sală sunt borne veritabile servind drept taburete vizitatorilor. Ele fac parte din colecția particulară a reginei. Arhipelagul Mitocanilor fiind aproape complet lipsit de drumuri, regina Bukabuna e fascinată de șoselele altora.

— Luați loc, ne invită mesagerul, Majestatea Sa vine îndată.

Îmi așez dosul pe borna care indică „La Tour-du-Pin 8 km”, în timp ce Beru încredințează o parte din al său uneia care anunță că Birmingham se află la 3 mile.

¹²După cum indică și numele, „Le Monde” acoperă totalitatea planetei. Și, din pricina literelor titlului, majoritatea străinilor îl iau drept un ziar german.

Așteptând sosirea reginei arunc o privire fascinată pereților acoperiți de indicatoare rutiere. Tot colecția regală. Aproape că te-ai crede în sălile unei școli de șoferi. Sunt unele cu interdicții de staționare, altele de sens unic (în genul lor), de „stop”, de „fără restricții” (nici eu n-am); anunțând viraje în Z sau piste ciclabile; cu „sfârșitul interdicției de depășire”, plus încărcături periculoase, curbe periculoase, alte pericole, 80.100, drum îngustat, zgomotul interzis, înălțimea limită 3m, vamă pe douane, intersecție, drum lunecos, atenție, polei, sens giratoriu, trecere de nivel cu semnalizare, greutatea maximă admisă și-ncă multe altele, a căror semnificație mărturisesc că o ignor, ceea ce-n ziua de azi îmi poate aduce retragerea permisului de conducere.

– Frumoasă colecție, iese? jubilează mentorul nostru, ie cea mai completă din tot Pacificul.

– Superbă, admit eu.

– Piesa di rezistență, continuă amabilul nostru ghid io cred că-i așa...

Și-mi arată un „atenție, lucrări” foarte banal la prima vedere.

– Ie di pi un drum din Corsica, explică el.

Îngheață brusc. În străfundurile palatului a izbucnit un cântec. Un imn lent și emfatic, pompos, cavernos, siropos, care te face să te gândești la treizeci de căzi de baie dintr-un hotel de categoria a treia care se golesc simultan.

– Apare Majestatea Sa, face el cu o voce reculeasă (ca să nu se piardă).

Se ridică și noi îl imităm. E întors spre ușa din fund, ale cărei canaturi sunt ilustrate cu reclame pentru Cauciucurile Firestone. Semafoare tricolore înconjură pragul. Din roșii cum erau, se fac verzi. Doi sclavi, care ar fi goi pușcă dacă n-ar purta fiecare câte o brățară de piele, deschid ușa larg. Cântecul se apropie. Din adâncul unui coridor imens, vedem cum răsare un ciudat cortegiu. Vreo douăzeci de tipi îmbrăcați în vânzători de benzinărie înaintea în genunchi, psalmodiind cântecul sacru al Curții, - al cărui titlu este: „Juisează, regină mult-iubită” și care începe cu

aceste celebre cuvinte: „Dacă ți-ai vopsi-o în verde, ar fi luată drept șopârlă”.

În spatele acestui cortegiu de benzinari-coriști-penitenți, merge un grup de fete îmbrăcate în bleu, dar foarte sumar, căci au sânii goi. Sunt virginele palatului, rezervate din fragedă pruncie oficialităților. Și hrănite numai cu făină pură. După ele, o cohortă de războinici, dintre care cel mai scund măsoară cel puțin doi metri, cară un fel de lectică cu vâl. Un bătrânel albit, îmbrăcat în barba-i albă, merge lângă lectică, purtând sceptrul reginei Bukabuna, minunat făurit, căci reprezintă chiar pe cei trei făurari din poveste, în timp ce ridică-n slăvi Creația. Cel de jos ridică-n slăvi servitoarea, făurarul din mijloc se ocupă de pisică, cel de-al treilea, un fel de Carol cel Mare care domină piramida de aur și rubine, își exhibă deliberat odoarele, și se poate citi, gravată în semicerc, deviza monarhiei mitocane, care este, vă reamintesc în cazul în care ați uitat: „Și asta ce e, Belgia?”¹³

Berii, descumpănit pentru o clipă, se apleacă spre ghizdul urechii mele și aruncă:

– Asta zic și eu intrare, bătrâne! E o contesă din „O mie-ntr-una de nopti”, regina asta!

Cei de la benzinărie se ridică și tac. Virginele se depărtează. Lectica e adusă în mijlocul Sălii Tronului și moșul cărător de sceptru anunță cu o voce ascuțită:

– Majestatea Sa regina Bukabuna! împărăteasa mărilor Sudului! Păzitoarea recifelor de corali! Suverana Arhipelagului Mitocanilor! Amirăleasa flotei! Generăleasa comandantă a trufelor! Membra a acadea-mi-iei din Franța! Comandoresă a Ordinului Șopârlei, Cavaleră a durdei da barbaria!

Și toți însoțitorii, toate însoțitoarele strigă într-un glas:

– Ea e!

Cam ca pe ringul de box, atunci când sunt prezentați adversarii.

¹³Bunicul reginei Bukabuna era congolez.

Mentorul nostru își pleacă capul. Îl imităm, având în vedere că nu cunoaștem deloc protocolul mitocan și că preferăm să ne ajustăm comportamentul după al lui.

Moșul cu sceptru strigă:

– Glorie reginei noastre mult iubite! Și toți reiau în cor:

– Glorie reginei noastre mult iubite!

Ne ridicăm capetele în timp ce virginele dau în lături vălurile lecticii. Suntem nerăbdători s-o vedem pe dezvățata suverană, mare organizatoare de petreceri deocheate. Mă aștept la o Antinea, o Nefertiti, un soi de Mona Lisa neagră. De la începutul acestei neobișnuite aventuri, am idealizat-o cu totul, pe potențata insulelor Pacifice! Vreau o Astrid tuciurie, o vreau frumoasă, magnifică, triumfătoare, încă tânără, semeță, romantică, fermecătoare și, pe scurt: legendară.

Să vă mărturisesc? Simt o ușoară strângere de palpitantă. Gagicile reușesc întotdeauna să mă cufunde într-o stare de semi-transă. Sincer să fiu, numai ele mă fac să vibrez. Le prefer lui Beethoven, lui Van Gogh, lui Balzac. Ele! Cu privirea lor lentă, cu zâmbetul lor enigmatic, cu mireasma lor delicată, cu oftatul lor care seamănă deja cu sunetele dragostei.

Eu privesc. Beru privește. Conjugăm împreună verbul a privi. Tragem cu cei patru ochi, ne deplasăm pe orbitele noastre, sufletul ne cântă cristalin.

Mă coagulez, împietresc, mă solidific, fraților. Mă chircesc pe dinăuntru. Simt că gura mi se deschide singură, ca o stridie la soare.

Ceea ce văd eu în lectică nu-i o regină, e o vacă. Mai rău: o elefantă, o balenă, un maldăr, un morman necontrolabil de grăsime.

Trebuie să cântărească cam trei sute de livre, suverana asta. E monstruos de fleșcăită. Tremură, freamătă, se lățește, se revarsă. E oribilă. E abjectă. N-are vârstă, n-are talie, n-are forme. E un volum grosolan, o descărcare clăie peste grămadă. Ce tot îndrug: trei sute de livre! Trei sute de kilograme, poate! De altfel, o chestie

ca asta nici nu mai poate fi cântărită! Nici controlată! Nu mai folosește la nimic s-o verifici, s-o cataloghezi. E enormă, hidoasă și există, astea-i sunt ultimele caracteristici. Imaginați-vă un butoi de gelatină negricioasă... Care poartă o rochie de catifea verde. Seamănă cu o colină de cărnăraie avariata. Se zguduie din interior, ca Etna. Cea mai rușinoasă fermentație. Fermentația asta e tot ce i-a mai rămas viu. Pântecul? Stați așa, să vi-l rezum. Muntele Ventuz! Sâni! Munții Lunii! Dar cel mai rău lucru, culmea grozăviei, hidoșenia totală, coșmarul delirant, e fizionomia reginei. Mare ca o mașină de spălat e moaca mamaiei. Grăsană, buhăită, triplu gușată, umflată cu pompa, căzută, fleșcăită, apăsătoare, cu obraji ca doi saci de făină. Un nas lătăreț, cu nări atât de căscate, încât otorinologii se echipează ca speologii pentru a-i gini polipii, buze groase, crăpate, violacee, pe care respirația ei căznită le ține deschise. Dinți depărtați, asemănători unor colți, grilaj teribil care protejează o limbă cumplit de grețoasă. Ochi bulbucăți, cu albul galben, galbenul roșu și pleoapele insuficiente. Lațe descrețite, care i se lipesc de fațadă ca niște alge ude. Adăugați la acest tablou niște brațe scurte ca aripioarele de pinguin și obțineți creatura cea mai cumplită, cea mai monstruoasă care se poate zămisli. Eu zic că trebuie să aibă un hipopotam printre strămoși, Bukabuna asta, obligat. Și o gorilă, cu siguranță. Și, poate, cu câteva generații în urmă, un cașalot. E rezultatul împerecherii lui Iona cu Balena.

Ne cercetează cu privirea ei cioplită-n piatră.

Mă solicit, mă forțez, iau inițiativa.

— O rog pe Majestatea Voastră să binevoiască a primi omagiul respectului meu cel mai profund, recit eu.

Și-l înghiontesc discret pe Beru.

Îl luase apa, pe Baby Food.¹⁴

Dar își revine:

¹⁴În engleză, food înseamnă mâncare.

– La fel asemenea, Majestatea Mea, bâiguie Umflatul (cât de subțirel pare așa-zisul Gras, în comparație cu regina).

Adaugă, silindu-se să zâmbească:

– Se poate spune că regatul dumneavoastră nu-i chiar la doi pași, dar vederea dumitale, scumpa mea jestate, merită deplasarea. Sper că nu vă deranjăm?

Ea ne mai acordă o privire, mai apăsătoare decât precedentă. Greutatea lăptăriilor, insuficient compensată de cea a târtiței, o trage în față pe Bukabuna. Susținută de tinerele virgine ale căror săni mici și obraznici ne agresează, ea urcă anevoie treptele tronului și se prăvălește între cei doi elefanți, care, dintr-o dată, sunt reduși la proporții bibelotoase.

Se lasă o tăcere adâncă. Atunci când suverana e instalată, toată asistența se așază în genunchi, cu fesele pe călcâie. Șovăi să fac și eu la fel, dar îmi spun că demnitatea mea de plenipotențiar e incompatibilă cu această poziție, astfel că rămân în picioare, într-un fel de respectuoasă poziție de drepti.

– Fiți bine veniți la Kacaberu, capitala mea, declară în cele din urmă regina. Sunt încântată să vă primesc, sir Hanger.

Vocea ei, deși puțin cam subțirică, este unicul lucru relativ uman care i-a mai rămas. Adaugă:

– Am fost foarte mișcată de cadoul delicat pe care mi l-ați făcut. Aceste sclave albe sunt extrem de frumoase.

Deci așa, Mamaia a recepționat deja șeptelul.

Stimabilul meu camarad Alexandre-Benoât Berurier se simte dator să se bage-n vorbă.

– Pot să-i garantez Majestății Voastre că n-o să aibă decât complimente. Le-am experimentat eu însumi personal pe aceste donșoare și vă garantez că, în materie de babardeală, merită felicitările juriului.

– O să vedem, afirmă mormanul de cărnăraie. O să vedem. „Mitocanii sunt în plină dezvoltare și amorul face parte din reformele întreprinse”.

– Ca ce chestie, Majestatea Mea? exclamă Beru. Vreți cumva să spuneți că pipițele voastre nu sunt cine știe ce frivole?

– Vai, vai, vai! se tânguie vocea firavă a Obezității Sale. La noi, fetele sunt frigide, dragul meu, și de-aici rezultă o răceală a mitocanului față de mitocancă. Contrar altor popoare care se înmulțesc, al nostru e pe cale de dispariție și vreau să îndrept cu orice preț această stare de lucruri. Este necesară educarea sexuală a fetelor noastre.

Namila dă din cap și afirmă, arătând spre virgine:

– Și totuși au tot ce le trebuie ca să râdă și să se distreze în societate, draga mea jestate. Nu credeți că, în loc să le arătați cum se dau europencele cu roțile-n sus, ați fi mai câștigați dacă le-ați da pe mâna unora cu slip descurcăreț și tolbă de rețete? Căci, să fim logici, Majestatea Mea, dar o muiere e frigidă mai ales bicoz gorobeții nu sunt la înălțimea situației. Aveți o grămadă de șmecheri care se cred mari scule și care au tot atâta imaginație ca un centru de inseminare artificială. În nouă cazuri din zece, performanțele lor sunt „nu vă deranjați, nu fac decât să intru și să ies”; pe chestia asta, suratele nu foarte înclinate spre tandrețea devastatoare iau drept corvoadă ceea ce ar trebui să fie o partidă de extaz, înțelegeți?

Enorma potențată pare tulburată de discursul berurian. Îl ascultă din tronul ei majuscul, mângâindu-și uriașele fălci, mai mult sau mai puțin gușate.

– M-am gândit la acest aspect al problemei, ne spune ea, dar prezintă o imposibilitate majoră: dacă fetele noastre se împerechează cu albi, rasa noastră va fi poluată, căci ar rezulta o progenitură impură...

Grăsunul se simte atins de epitete:

– Majestatea Voastră se aruncă cam tare, afirmă el. „Poluată”, „impură”, nu-i foarte amabil... Dacă Majestatea Sa ar fi nițel rasistă, asta nu m-ar mira deloc.

– O rasă ca a noastră trebuie conservată cu strășnicie, afirmă suverana.

Intervin la rîndul meu:

– Lumea evoluează, Majestate. Încrucișările sunt cele care asigură soliditatea rasei umane. Când toți locuitorii planetei vor avea aceeași culoare indefinită, același guvem și aceeași religie, abia atunci conflictele vor înceta și omul va fi demn de el însuși.

În acest timp, moșul bărbos care ține sceptrul urcă în genunchi treptele tronului și-i șoptește reginei ceva nu prea amabil la adresa noastră. Deși se exprimă în dialect mitocan, ghicesc după intensitatea și asprimea tonului său că nu ne împărtășește punctul de vedere și că o mustră pe regină. Ea îl calmează cu un gest al micilor ei brațe șuncoase.

– Vraciul Nikolai dorește să schimbăm subiectul și noi îi acceptăm obiecțiile, declară Bukabuna.

Îi arunc o privire posacă bătrânului bărbos. Din instinct simt un dușman în omul ăsta. El întruchipează tot ce poate fi mai rău într-o țară: reprezentantul vechilor tradiții. Regina adaugă ceva și toată asistența se retrage, cu excepția moșului.

– Domnilor emisari speciali, spune atunci bătrânul marțafoi, Grațioasa Sa Majestate propune următorul program: discuții prealabile, în particular, legate de acorduri. Apoi inaugurarea primei linii de metrou din Kacaberu, după care urmează banchetul oficial urmat de curtea de amor. Ea speră ca acest aranjament al convorbirilor și festivităților să vă convină.

– Dorința Grațioasei Sale Majestați va fi îndeplinită, lansez eu cu o voce vibrantă.

Regina ne consimte un zâmbet. Tocmai bun să-i dea o amețeală unuia care întinde linii de înaltă tensiune, oameni buni! Dinții ei galbeni de Mumă a Pădurii născută dintr-un căpcăun sunt redutabili.

– Aproiați-vă! ne invită suverană.

Ne aventurăm pe treptele tronului. Cu ambele mâini, ea ne indică brațele-elefanți.

– Luați loc!

– Adică, scumpa Mea jestate? întrebă Grasul. Bărbosul explică:

– Pentru întrevederile personale, interlocutorii Prea Grațioasei Sale Majestăți au dreptul să se așeze pe brațele tronului, în fața Ei.

Ne supunem. Cred că arătăm de nu se poate, scumpelor. Grăsanul, călare pe scăfârlia elefantului său de fildeș, constituie un formidabil cornac^B.

Moșul cu sceptru stă în picioare pe ultima treaptă a tronului. Arată mai sever ca oricând.

– Înainte de toate, începe Bukabuna, aș dori să aflu adevărul asupra atentatului căruia i-a căzut victimă Bubata Laburiq, ministrul meu al Afacerilor Externe.

Îmi încrucișez privirea cu ochenele bulbucate ale reginei. Ochi de vacă, desigur, dar care reflectă totuși o anume inteligență. Citesc viclenie și atenție în enormele ei pupile.

– Îl așteptam să vină la Geneva, declar eu, când cei de la Foreign Office ne-au înștiințat despre atentat. Se pare că poliția franceză a deschis o anchetă, dar n-a descoperit încă nimic.

– Cunoaște identitatea ministrului meu?

– Nu cred, ziarele n-au citat decât numele de împrumut al Excelenței Sale.

– Nu credeți că e vorba de o crimă comisă de serviciile secrete franceze? continuă regina. Să presupunem că acești domni au aflat de scopul călătoriei lui Bubata Laburiq și că au vrut să împiedice cu orice preț întâlnirea? Degetul meu mic (care m-a sfătuit întotdeauna de bine) îmi șoptește că a sosit momentul să dau un lustru prestigiului francez. Avem de răsturnat o situație din cele mai complicate, băieți. Poate că ar trebui totuși să ne suflecăm mânecele și să ne punem pe treabă, nu?

– Să fim serioși, Majestate, spun eu mângâind trompa elefantului meu-taburet pe care stau călare, serviciile franceze n-au obiceiul să asasineze pe miniștrii țărilor prietene și, dacă ar

^BCornete – conducător de elefanți. (N. Tr.)

ajunge la astfel de măsuri extreme, s-ar feri să comită crima pe teritoriul Franței, ceea ce ar fi ultima imprudență...

Namila, care-mi ascultă raționamentul și care-mi ghicește intențiile, adaugă imediat:

– Dacă vreți să mă credeți, scumpa mea jestate, asta-i mânia englezilor! Le-a fost frică să nu vă răzgândiți și au vrut să bage strâmbe între Franța și voi, ceea ce e tipic pentru procedeele lor ipocrite.

– De ce ziceți: englezii, când voi sunteți englezi! exclamă suverană. De ce vă învinuiți țara?

– Nu învinuiesc defel, Majestatea Mea, constat only! Dacă sunt rosbif asta nu-mi frânează spiritul critic. De altfel, fie spus între noi și o butelcă de vin tămâios, nu sunt mai mândru că sunt englez și nu altceva. Bun, o să-mi ziceți că trebuie. Dar, din moment ce discutăm discuții pe șestache între trompă de elefant și deșert, dați-mi voie să vă șoptesc, ținând cont de stima și ușoara dragoste la prima vedere ce vi le port, că faceți o mare tâmpenie tratând cu Malaca Britanie. Maiori Thompson o să vă năpădească insulele, uscățivi, mustăcioși ca pisicile, de culoarea biftecului tartar și mai țepeni ca balenele de guler. Ah! O să vedeți, nu-i de glumit cu ei! Și-n ce privește coțăiala cu gagicile voastre, n-au nicio șansă să le transforme pe frigidererele puștoaice în cărbuni aprinși. Pentru că niște Don Juan ca ăștia, sărmana mea jestate, sunt buni doar la măturat closetele! În timp ce dacă ați fi tratat cu Franța, era altă viață! Ce mai avalanșă de cordaci s-ar fi abătut asupra Arhipelagului! Francezii, indiferent dacă se ocupă de rampe de lansare sau dacă sunt frezori la Renault, pentru ei, importanța-i răsturnică. Cum le-ar mai fi educat ei pe muierile voastre în timp ce-și explozionau bombele! În trei luni, mi ți le deghizau în dezmațate șmecherite. Dădeați o dublă lovitură! Și, cât despre experiențele lor, asta ar fi circumcis riscurile, mica mea jestate! Bicoz (cum se spune la Londra), bomba anatomică franceză e, vorba ceea, un flecușteț de bâlci, cade în confetti! Și iradiațiile radiofonice-activate, te protejezi contra lor cu loțiune solară sau cu

cremă Nivea. Vă vorbesc cum gândesc, numai fiindcă mi-ați căzut cu tronc, e, vorba ceea, fizic, ce mai!

Recunoașteți, fraților, c-a făcut tot ce-a putut ca s-o convingă, Alexandre Benoât!

A depășit chiar doza prescrisă.

E clar că nu mai pricepe ce-i cu acești stranii ambasadori, suverana!

Niște gorobeți se prezintă ca să încheie un acord și, înainte de orice, se străduiesc să demonstreze celeilalte părți că ar fi mai profitabil să semneze cu alții, asta-i o noutate, nu?

Cam uimitor, îmi face mie impresia, greșesc cumva?

Ca un vânzător de mărunțișuri care și-ar prezenta marfa clientului, sfătuindu-l să nu cumpere nimic.

Drept care, Bukabuna face o față lungă. După ceva gândire, începe să vorbească cu Nikolai:

– Cet otzicevita labali verne! exclamă ea, ceea ce înseamnă (tocmai am buchisit micul meu franco-mitocan): „Vorbele acestui om sunt surprinzătoare, unde vrea să ajungă?”

Vraciul Nikolai își țesală țacălia cu ghearele. Dă din țeastă și rostește:

– Cevamipute!

...Chestie care mă-ngrijorează cu atât mai mult, cu cât nu găsesc traducerea termenului în micul meu mitocan-francez. Sunt înfuriat la culme pe Berurier.

– Colaboratorul meu are un umor glacial, Majestate, mă grăbesc eu să spun. Îi disprețuiește pe francezi și nu se poate abține să nu-i ia în derâdere. Guvernul britanic mi-a dat deplina împuternicire de a negocia, probabil că ați fost informată?

– Desigur.

– Presupun, Majestate, urmez eu, având sentimentul că mă aflu fie într-o mlaștină, fie pe jar, fie într-un mare rahat și poate chiar în și pe toate trei la un loc; presupun că, de la ultimele negocieri, ați examinat cu atenție problema? Pot să vă cer, Majestate, să vă exprimați ultimele exigențe?

Bine-ntors, nu? Nici dl prim-ministru n-ar fi spus-o mai frumos.

– Vorbește, vraciule Nikolai! îi ordonă regina împuternicitului ei.

Mahărul își dă la o parte, ca pe o perdea, barba-i lungă și scoate la iveală o amuletă legată în jurul gâtului. Ne-o arată teatral. Reprezintă niște boabe mari de fasole uscată legate cu o sfoară.

– După ce grațioasa mea suverană mi-a cerut să-i consult pe zeul Darasol, zeul Nukontapemine, zeița Khioamba, precum și pe Honorus Hărtăni, rectorul-vrăjitor al facultății, au fost decise cele ce urmează.

Își pitește din nou amuleta (aparținând amatadorului) sub barbă și scoate din buzunar un sul de hârtie igienică pe care începe să-l desfășoare, citind literele enorme trasate cu suc de sepie.

– Guvernul mitocan consimte să cedeze Marii Britanii insula Miserupe, situată în jos și la dreapta arhipelagului, la 45 grade de Capul Atta și la două zile de pirogă cu motor de insula Komori și aceasta, continuă behăitul, pentru o durată de o sută doisprezece ani, patru luni, șase zile, nouă ore și unsprezece minute din momentul semnării acordului.

– Ce durată stranie! exclamă Berurier. Moșul binevoiește să se explice.

– Restituirea insulei va coincide astfel cu aniversarea celor o sută cincizeci de ani ai suveranei noastre.

Beru face un rapid calcul mental, ceea ce e mult mai bine. Cum spunea Brassens, de la Academia Franceză, decât să faci unul renal.

– Ce-am auzit, scumpă jestate, strigă galantonul, n-ați împlinit încă 38 de ani! Dar atunci aerul al tetei voastre vă arată, cum s-ar spune, mai purie decât sunteți. De acord, treizeci și opt de carate, nu mai e roua primăverii, dar nu e nici bruma toamnei. Dacă mi-aș permite să vorbesc prietenește cu magistrata voastră, i-aș spune că e fix la intersecția dintre amorul planctonic și băgatul în boală.

Bukabuna își gudură dosul între cei doi elefanți de fildes. Poți să fii regină, să cântărești o tonă și să-ți îngrămădești gușile pe piept,

tot femeie rămâi. Nu? Regină sau servitoare, o damă este întotdeauna sensibilă la complimente. Și ale lui Beru sunt atât de minunat aduse din condei!

Ea îi aruncă Namilei o privire de vacă care privește trecând ultimul tren de pe un traseu secundar, ce va fi înlocuit de o linie de autobuze.

– Nu-i știam pe englezi atât de galanți, murmură ea.

Lauda (care implică o critică) merge drept la inimă (și la slipul) lui Berurier.

– Sunt englez doar printr-un accident, frumoasa mea jestate. Tata era un pescar normand, inventează acest poet priceput. A vrut s-o conducă pe mama la spital cu barca, dar s-a rătăcit în ceață și a traversat din greșeală Canalul Mânecii. Iată de ce sunt născut la Boston în loc de Boulogne-Bilian-court-sur-Mer. Destinul, ce mai!

– Deci dumneata ești de origine franceză? deduce regina, căreia-i merge bila.

– În fond și la urma urmei, da! face Grăsanul. Asta vă explică temperamentul meu clocotitor, Majestatea Mea. E ariditatea mea care e prea încărcată și-mi vorbește prin vene. Eu, când văd o femeie, mă gândesc la fundul ei, e ceva fizic.

Tusea acră a moșului ne readuce la problemele de stat. E mai mult decât nemulțumit de Grăsan, vraciul Nikolai. Vrăjelile cu care Dolofanul o copleșește pe suverană îi par a fi o lez-majestate.

– Să continui! spuse el, continuând desfășurarea hârtiei sale igienico-diplomatice.

„La încheierea acestei perioade, Marea Britanie va părăsi insula Miserupe fără să ia niciuna din instalațiile pe care le va fi amenajat, căci, la acea vreme, guvernul mitocan va fi în posesia bombei atomice și va folosi insula pentru a face aici propriile sale experiențe”.

Râsul copios al lui Beru îl întrerupe!

– Da? întrebă moșul.

– Bietul de tine, tataie, îți furi singur căciula, afirmă Namila, peste o sută doisprezece ani arhipelagul vostru o să semene cu deșertul Gobi. Și dacă aș avea un sfat să-ți dau, tataie, ar fi să nu-ți arunci sulul de hârtie igienică după ce-l citești; după ce o să-nceapă experiențele, o să faceți o mare gaură-n stoc, vă prezic fără să am nevoie să mă fac vrăjitor pentru asta!

Moșul se apropie de mine și mă trage într-o parte.

– Să-și fi pierdut mințile, însoțitorul dumitale? mă întreabă el. Parcă ar vrea să rupă înțelegerea!

Cobor tonul și-i murmur:

– Dumitale pot să-ți spun, o, mare vrăjitor de calitate superioară, el are sarcina să testeze reacțiile coroanei. Propovăduiește minciună pentru a se convinge de adevăr.

– Nu e nicio primejdie, face ucenicul vrăjitor, știți bine că sunt cu totul de partea dumneavoastră, sir?

Vocea îi devine un murmur de-abia perceptibil:

– Că veni vorba, sper că ați făcut aranjamentele necesare în ceea ce mă privește?

Întrebarea asta îmi bruschează înțelegerea. Bătrânul se lasă mituit pentru a o influența pe regina Bukabuna. Cu siguranță, el e cauza întreruperii tratativelor cu Franța! I-a făcut probabil apropouri trimisului nostru, care nu i-a priceput aluzia, dobitocul! Freamăt de satisfacție. Iată deci, elementul care-mi va servi la răsturnarea situației. Fac o față tristă.

– Sunt dezolat, dragă domnule, dar tare mă tem că veți avea o mare dezamăgire în această privință.

Face spume.

– Ce? exclamă vrăciul bălos.

– După examinarea pretențiilor dumitale, cei de la fondurile secrete au decis că nu vă pot ajuta cu nimic, domnule Nikolai.

Asta nu-i place deloc nemernicului bătrân. Dar chiar deloc. Avea pretenții mari, probabil, dacă face acum o față atât de consternată.

– Băgați de seamă, scrâșnește el. Nu-mi cunoașteți puterea!

Îi arunc un mic zâmbet insultant (cum se spunea cândva în Maroc).

Și, cu voce tare și sonoră, trâmbițez:

– Dacă vreți să vă continuați lectura, o, magule, vom fi încântați.

Ne apropiem de tron și astfel descoperim o scenă extrem de tulburătoare. În timp ce noi vorbeam pe șest, moșul și cu mine, Beru s-a apucat să-i facă curte reginei Bukabuna. I s-a vârat în suflet și-i șoptește ceva, privind-o în galbenul ochilor. E înduioșător, flirtul ăsta Beruro-monar hâc. Regina e a naibii de tulburată, asta se vede din felul în care-și lasă obloanele și își învâрте inelul regal (un diamant enorm, luminat din interior și înconjurat de minuscule baloane de rugby din smaralde de un roșu extrem de-albastru).

Vraciul continuă să-și reverse hârtia care șerpuieste pe treptele tronului. Spumegă, afurisitul, și gura îi face clăbuci:

– În schimbul acestei închirieri pe termen lung a insulei Miserupe, continuă el, guvernul mitocan cere furnizarea unui port-avion vechi de cel mult o sută de ani, unui șentel de zece sclave albe reîmprospătat în fiecare lună, unui stoc de șaisprezece mii de inele pentru șervete suficient de largi pentru a putea servi drept brățări, a patru misionari bine făcuți pentru sărbătoarea anuală a Emasculetei Contracepții¹⁵, a o sută de mii de portofele de plastic¹⁶, instalarea unui ventilator în camera Majestății Sale și în fine, o rentă de două sute de mii de lire, cu partiturile antice aferente.

¹⁵Nu fac decât să împing spre extravagantă Imaculată Contracepție a prietenului meu Pierre Dac, căruia țin să-i aduc, în acest subsol de pagină, nedemn de el, o fărâmbă din omagiul pe care-l merită.

¹⁶Să nu uităm că în Arhipelagul Mitocanilor au portofele din piele de șopârlă să-ș i pună ș i-n cap.

Profit de ocazie să-i mai trag la gioale blestematului de moș.

– Referitor la ultimul paragraf, pare să aibă un cusur, o, vrajă a mării, încântare a ochilor și bucurie a sufletului.

– Nu mai spune! mârâie bărbosul.

– Ne-am înțeles în lire sterline și nu în instrumente muzicale.

– E o minciună! scheaună barosanul. Ce-am putea face cu o monedă care nu circulă în țara noastră?

Evident, n-am replică, dar falsul sir ce sunt se îndârjește, cu o încăpățănare tipic britanică:

– Ce-am zis, zis rămâne, n-o mai schimbăm! declar eu.

Asta-l face pe moș să sară-n sus. Un mic capricios, acest pitic al Majestății Sale.

– Mincinosule! Mincinosule! Mincinosule! strigă el. Beru reacționează cu spontaneitatea lui obișnuită:

– Spuneți-mi, mica Mea jestate, vrăjitorul dumitale e deocheat sau ce? face scumpul de Alexandre-Benoât. Am impresia că ar fi cazul să-i găsiți un loc de ajutor de grădinar la auspiciul de bătrâni din zonă! Țsta face politică de Berna-dotă!

În mod vizibil, incidentul o sâcâie pe bună regină.

– Calmează-te, vraciule Nikolai, murmură ea, o să reluăm discuțiile la sfârșitul zilei!

Dovadă că, deși ești manipulată de sfatul bătrânilor, când ești regină știi să-ți afirmi suveranitatea la nevoie.

– E timpul să mergem la inaugurarea liniei noastre de metrou urban.

Trage de un cordon care declanșează un claxon italianesc pe patru note, de cel mai răsunător și melodios efect.

Pe loc, peonii ei își fac apariția.

– Brațul dumitale, mesagerule! îi face ea lui Beru.

Grasul e zăpăcit de acest însemn de cinste.

– Brațul! bolborosi el, dar, sârmana Mea jestate, n-am titlatură. De-aș fi avut un nume care se deșurubează, o mică moleculă în fața numelui, fie măcar și-o liniuță între două nume; dar ne-xam!

– Așa este! zbiară moșul cârcotaș. Plebeul ăsta n-are dreptul s-o atingă pe Majestatea Sa.

Bérurier tresare.

– Pleava de care zici tot poate să-și ia dreptul să-ți smulgă țacălia, măi dos de șobolan, dacă-l mai insulti o dată în fața Curții! Dar cine se crede, borfașul ăsta bătrân! Zău, Majestatea Mea. Dar dubioși indivizi mai țineți pe-aici!

– Așteptați! spune regina.

Își întinde cazmaua, pe care sclipește inelul regal, deasupra capului mânios al lui Beru.

– În numele dinastiei Grosolanilor, îl ridic pe acest om la rangul de vice-baron și-l numesc guvernatorul muzeului Citroneriei. Uia! Uia!

Tot poporul reia în cor: Uia! Uia! Beru privește în jur cu o privire buimacă. Lumina care cade prin vitraliu îl aureolează literalmente.

– Vice-baron, oftează el. Cu asta, jestatea Sa îmi face o favoare neașteptată.

– Brațul dumitale! spune atunci Bukabuna cu noblețe, șfichiindu-l pe vraciul Nikolai cu o privire de femelă triumfătoare.

CAPITOLUL DOI

Ciudat de lung și cam mișto capitolul precedent, nu? Tocmai l-am rebuchisit și sunt categoric, fraților: e o bucată antologică. Literatura n-o va uita. Niciodată! Hop! Aparține patrimoniului, nu mai am ce face. A încetat să mai fie proprietatea mea.

Pleiada mi-a sustras-o deja, mi-a aspirat-o din stilou așa cum ai sorbi cu paiul un suc de fructe. Ffffluff! E cumplit să scrii prea mult în culmea gloriei, vă jur! Nu-ți mai aparții. Te hăpăie rotativele istoriei. Mă doare sufletul pentru aceia care se vor bucura atât de mult să mă descopere, să-mi dezgroape proza dintr-un pod. Le tai descoperirea de sub craci. Prea târziu, m-am

descoperit eu însumi. Mă auto-Cristofor-Columbez. Descoperirea secolului, de fapt. A ajuns chiar să se descopere singur, San-Antonio. Și nu numai la înmormântări; în fond, asta mă neliniștește.

Dar v-am părăsit în momentul în care plecăm să inaugurăm metroul din Obscen-Laculme, cu mare pompă. Beru, vice-baron, cu regina la braț. E destinat bașoaldelor, Namilă. E o vocație! mai rău: o zodie! Tot ce gușărește și burdihănește, toate cumetrele-basculante îi pică la așternut.

E o specializare stranie, pe care doar mușchii lui puternici, sangvinitatea lui și restul îi îngăduie s-o înfrunte.

De data asta, o regină autentică, ce mai, vă dați seama!

– N-am putea să facem o poză-suvenir, Majestate? se agită el ajungând la ieșire, doar ca să le iau maul prietenilor mei!

Bukabuna îl liniștește. O să fie un reportaj amănunțit în „Zilele Mitocanilor” și probabil coperta „Orgiei”, săptămânalul monden. Atunci, lui Beru îi crește inima. Se umflă-n pene, își bombează pieptul și înaintează cu pași mășurați.

– Am senzația că-mi re trăiesc prima comuniune, îmi mărturisește el.

Ieșim din palat. Niște boys se precipită s-o poarte pe regină, căci greutatea și volumul ei nu-i permit să urce trepte. Ce cuminte trebuie să fi fost și cum și-o fi halit ea supa pe când era copilă ca să merite asemenea obezitate! Beru, veșnic în avangarda (regală) a altruismului, ajută la căratul cărnăraiei suveranei. Sprijină un jambon. Grasul. Întotdeauna alege, bucățica cea mai bună.

Ajungem în piață. Nu departe de statuie se află o palisadă. Niște tipi dau deoparte bețele de bambus și ne descoperă privirii un fel de nacelă largă suspendată de un cablu. Un fotoliu roșu ocupă centrul sus-zisei nacele. Regina se așază. Suntem o duzină de înalte personalități admise pe această platformă.

De îndată ce ne instalăm, o armadă de angajați purtând caschete pe care scânteiază în litere aurii cuvintele Metropolitan-Expres (inscripția înconjoară cascheta de două ori, căci literele

sunt destul de mari) se străduie să acționeze manivela cablului și cușca noastră se afundă în adâncurile pământului. Regina Bukabuna e încântată. În schimb, port-sceptrul ei face mutre.

Nu mă are la inimă bărbosul. Probabil că înfierează (în petto, ca să facă mai puțin zgomot) mișelia britanică. A fost tras pe sfoară moșul! Clocește represalii. Modul în care suverana s-a amorezat de Beru l-a făcut să înțeleagă că o să fie greu al dracului s-o convingă să lase baltă tratativele. Dar unul care chiar jubilează e San-Antonio al vostru. Pe onoarea mea, tot mișmașul ăsta merge brici Sollingen, fraților. Cu ce pricepere diabolică am găsit punctul slav, cum ar spune rușii!

Fără măcar să-și dea seama, partea adversă e cea care va submina tratativele.

Beru îmi strecoară la ureche, profitând de scârțâitul ascuțit al scripetelui care-o obligă pe regină să-și astupe clăpăugele cu gumă arabică încălzită:

– Este că-mi mănâncă din palmă, păpușa? Am schema gata făcută, bătrâne. Mă strădui să-i vrăjesc sentimentul și fac pe tipul burdușit de remușcări care, în plină emoție, o anunță pe regină că a fost trasă-n piept. Fac pe trădătorul din dragoste, de acord? Stil: ducă-se patria, amoreza mai presus de toate!

– Bravo, exact așa trebuie manevrat.

– Cine mă-ngrijorează e bărbosul, continuă Dolofanul, păduchele mic nu poate să ne-nghită.

– Nu-ți face probleme, ne face jocul...

După o lungă balansare, cu șocuri și para-șocuri, ajungem la capul de linie al primului tronson.

Metroul din Obscen-Laculme este un coridor mare, luminat de lămpi cu untură de pește, lung de cincizeci de metri și lat de patru.

Se întinde de la o extremitate a Pieței Parlamentului la cealaltă, în fapt, se compune dintr-un tramvai vechi cedat de o companie din Lyon și revopsit în culorile naționale ale mitocanilor. Pe laturile vehiculului, doi gușteri enormi, emblemă a țării, au căpătat aspectul unor crocodili sau măcar caimani.

La ieșirea din nacelă, regina, transportată în fotoliul ei, e depusă în fața tramvaiului. Flash-urile scapără. Toată presa mitocănească e prezentă, gata de acțiune pentru înregistrarea acestui moment isteric.

Regina întinde mâna. I se pune-n ea discursul. Locul fiind destul de întunecos, un servitor luminat la minte îndreaptă fasciculul unei lanterne asupra documentului.

Vocea pițigăiată a reginei Bukabuna se înalță, reverberată de boltă. E tare, cumătra. Celebrează, în termeni vibranți, fantasticul „salt înainte” al poporului mitocan. La ora când atâtea capitale occidentale sunt încă lipsite de metrou, iată că Obscen-Laculme posedă unul!

Ea întrevede perspective feerice în zorii noi ai viitorului înnoitor, textual! Afirmă că această schimbare în viața urbană a orașului prevestește o dezvoltare pe care nimic n-ar putea s-o înfrâneze. Metroul se înscrie în contextul uneia și schimbă coordonatele celeilalte; e puțin spus! Pe scurt, prezenta zi e o zi mare, ale cărei douăzeci și patru de ore vor cântări cât greutatea lor în muștar în destinul țării!

Supușii ei plâng de emoție. Beru își aplaudă frenetic gazda regală. Bagă mare, vice-baronul!

Emoția, care-ar putea fi doar colonelă, este generală. O paște mareșalatul!

Toată curtea își aburcă suverana în tramvaiul pe care un vatman de ceremonie, îmbrăcat în haină; șort cu buline și pălărie de bur, nu-l conduce, deoarece metroul e tractat de forța brațelor a cincizeci de gorobeți mai goi decât o banană descojită. Cel puțin, somptuosul vatman acționează clopoțelul respectivului tramvai plin de mârłani, cândva mocofani și acum mitocani.

Vehiculul stă să se dezmembreze (din toate cele două sute de membre). Regina se apleacă spre noi.

– Ce păcat că n-avem un imn național, spune ea!

– Într-adevăr, recunosc eu, acum ar fi momentul sau niciodată!

Berurier are cutezanța de a apuca încheietura (jambonescă) a reginei.

– Dacă doriți unul, Majestatea Mea, pot să vi-l servesc pe tavă. E vorba de-un marș săltăreț în draci. Și-i văd de pe-acum pe gorobeții voștri în pas de defilare pe ritmul lui.

Bukabuna parte extrem de interesată.

– Adevărat, vice-baroane?

Noul său titlu cu care i se adresează cea care i l-a acordat (o frază ca asta, e mai bine s-o rostești pe stomacul gol) face să năvălească sângele-n obrajii bucălați ai Majestății mele personale.

– Așa e cum vă zic, rugina mea! Nici măcar nu știu dacă drepturile pentru muzică-n chestiune sunt depuse unde trebuie. Bucata se cheamă Marșul cartofurilor. Și spune exact așa.

Își închide frumoșii săi ochi de bariton răcit, își desface cravata și, în timp ce tramvaiul se bățăie și se fâțăie, țâțăie și mâțăie pe sinele prost potrivite ale tunelului, Beru își intonează imnul său semeț:

Tatăl meu era cartofor

Bunicul meu era cartofor

Străbunicul meu era cartofor.

Cântecul e stimulant. Pasionant și nobil. Te galvanizează, te înflăcărează, te aprinde. Ceilalți tac, cu ciocurile căscate. Somptuosul organ al Grăsanului se revarsă ca un torent subteran pe sub bolta unde clipeșc lămpile.

Extaziată, regina nu-l mai slăbește pe bard din ochii ei bordați de jambon. E pe cale să câștige superb partida, Beru e Alexandru (Benoât) cel Mare. Wilhelm Cuceritorul. Incintă, vrăjește, farmecă. Trăiască Beru!

Când vocea i se estompează în sfârșit în ecourile grotești (venind din grote) ale metroului, răsună o salvă de aplauze. Regina a dat exemplul. Ea a strigat: hip, hip, ura!, ceea ce, în pitorescul dialect al zonei se spune „Pipi picura”. Doar taica

Nikolai tace mâlc. Jale mare pe capul lui, fraților. Își macină ranchiuna, ascute săgeți, îi iese curara prin piele, i se revarsă fierea prin ochi.

— Începând din seara asta, vice-viceconte, v-aș ruga să-l învățați pe muzicantul meu șef marșul și-l voi decreta imn național, declară Bukabuna. Va fi învățat în școli și tot tineretul mitocan va trebui să-l cânte dimineața, în timpul salutului alergătorului¹⁷.

Iată-ne ajunși la destinație, adică în celălalt capăt al pieței. Cortegiul se destramvaizează.

Inginerul de poduri și șosete (e desculț) așteaptă în poziție de drepti complimentele Majestății Sale.

Nu-i sunt precupețite. Bukabuna spune cât de încântată e de această realizare, al cărei modernism este uluitor. Îl felicită pe inginer pentru munca lui titanică și-l decorează pe loc cu Colanul Caraliului. Inginerul e foarte emoționat. Îi expune reginei spinoasa problemă a acestui foraj fabulos. Problema, explică el, este că n-a putut amenaja decât o singură intrare pentru a accede în metrou, roca fiind extrem de dură și de groasă la celălalt capăt al pieței. Asta impune să ieși pe unde ai intrat. Regina îl asigură că asta n-are importanță, că forța înțeleptului constă în a ști să-și limiteze ambițiile. Esențialul era dotarea capitalei cu un metrou. Acum că s-a realizat, poporul ar fi tare cusurgiu dacă ar cere două ieșiri. Cu atât mai mult cu cât linia nefiind prea lungă, e ușor să ieși pe unde ai intrat, de altfel a fost amenajat un trotuar, paralel cu șinele,

¹⁷Consider că e necesar să dau cititorilor câteva lămuriri în legătură cu respectiva salutare a alergătorului. Chibriturile constituind, la mitocani, o marfă extrem de rară, guvernul mitocan a declarat că nu va fi folosit decât unul pe zi, pentru a aprinde o torță pe care un alergător de cursă lungă o poartă din casă-n casă (ca să le dea foc). El e încurajat de populația insulelor, care-l salută cu voioșie. Meseria e bine plătită, dar foarte grea, ba chiar periculoasă, deoarece atunci când purtătorul de foc ratează un chibrit, e imediat decapitat.

permițând călătorilor care nu vor să ia metrourul pentru a ajunge la ieșire; deplasarea pe jos.

Pe scurt, ceremonia se sfârșește euforic și ministrul lucrărilor publice îi oferă suveranei, în amintirea acestei frumoase zile, 6 cutii de chibrituri-reclamă!

* * *

Banchetul care urmează e demn de Imperiul Roman, fraților! Dacă amicii bucătari Oliver, Terrail, Carrere sau Albert de Cabaret ar organiza același lucru, ar trebui să ridice costul unui tacâm la o sută de bătrâne ca să selecționeze puțin clientela, să evite înghesuiala cumplită și luatul coșmeliei cu asalt.

Trebuie să participi la așa ceva ca să crezi. Să înțelegi de ce capitala mitocanilor se numește Obscen-Laculme!

E atât de deocheat, că nu-ndrăznesc să vi-l descriu întâi pentru că ați zice că inventez, bulangii cum vă știu. Și apoi s-ar apuca cârcotașii să ceară să fiu interzis, cu tam-tam și cu Ministerul de Interne. N-aș mai fi publicat decât în Liechtenstein. Țineți cont că s-ar organiza excursii cu autocarul pentru a permite turiștilor să cumpere generoasa-mi proză. Ar fi obligați să-și pitească romanele mele în chiloți, ca să mă treacă peste graniță, dezmațații! În fine, aș ocupa locul pe care-l merit! mai aproape de tine, Doamne! Asta le-ar crea probleme cu vameșii, bicoz colegii mei de la vamă le-ar kidnappa recolta ca să-și scutească drumul. Nu, hotărât, un reportaj despre banchetul reginei Bukabuna ar avea consecințe mult prea grave.

Ar provoca un tãmbãlãu prea mare! Nu-i momentul să-i întărit pe scandalagii de profesie. De altfel, există deja o ciorovăială pe tema mea. Unii mă citesc și alții mă ciuntesc, pe motiv că sunt rebel și că nu iau în serios rațiunile pentru care ei își trag medalii, și-o trag pe la spate, își trag la gioale și tot restul. Așa că mai încet cu descrierea. Adevărul trebuie îmbrăcat în culoarea zidurilor. Așteptat la ieșirea din adâncuri cu un halat larg deschis ca să-i eviți să șocheze și să facă valuri. De aceea precauționez. E cariera mea în joc, vă spun. Nu pentru mine. Mie mi se fãlfãie (mi se

fâlfâie de atâtea lucruri care mă privesc, încât îmi zic uneori că poate-ar fi bine să mă duc la doctor; să mă duc la Lourdes sau la Fatima ca să mă miraculez puțin); pentru voi n-aș vrea să mă-nțarc de la o zi la alta.

Bun, acum că v-am făcut să salivați din glandele inferioare, trebuie totuși să vă dau măcar o idee despre chestiune, nu? N-o să cadă în păcatul pudorii, San-Antonio al vostru! Dacă nu poți să spui lucrurilor pe nume, poți măcar să le spui pe prenume, este?

Deci, banchetul...:

Ah, ginește-te încoace un plic! Ce viziune bahică! Mă hazardez? Fiți atenți, dacă depășesc doza îngăduită, faceți-mi semn; o să pun frână.

Agapele astea au loc în sala joasă (zisă și fala roasă, în amintirea ocupației spaniole din 1775).

Imaginați-vă o încăpere suficient de vastă pentru a părea imensă, cu tavanul și podeaua joase, cu un acvariu tăiat într-unul din pereți, pe toată lungimea lui, ei? Îl giniți? În acvariu sunt pești, ceea ce nu-i de mirare, dar în compania peștilor înoată niște fete complet goale, care reușesc să rămână trei sferturi de oră sub apă, respirând doar cu degetul mare pe care și-l plasează în rectum. Ele numără o jumătate de duzină. Sunt cele șase sirene ale reginei sisi¹⁸.

O masă lungă de șase sute de degete¹⁹ ocupă centrul încăperii. În fund, pe o estradă drapată cu catifea, masa reginei Bukabuna, la care suntem invitați vițați Beru și cu mine, precum și membrii guvernului, te duce cu gândul la scena unui teatru. Am vrut să subliniez ceva, dar nu-mi mai aduc aminte ce anume, scuzați-mă.

¹⁸Regina sisi este varianta mitocană a împărătesei Sissi

¹⁹La mitocani nu se folosesc tacâmuri, se halește cu degetele. O masă de șase sute de degete reprezintă deci șaiszeci de persoane.

Suverana m-a luat în dreapta ei și l-a plasat pe grăsan în sinistra ei. Toți invitații de onoare stau cu fața la sala în care se desfășoară nebunia nebuniilor, închipuiți-vă că CENZURAT DE EDITOR ceea ce, trebuie să recunoașteți, e de-o pornografie nemaipomenită.

Cât despre blondele care călătoriseră împreună cu noi și despre care Beru ar putea să facă un raport pe cât de sexual, pe atât de amănunțit, ele participă la petrecere și sunt, cum s-ar zice, atracția principală.

Au fost instalate, goale, în mijlocul mesei și CENZURAT DE TIPOGRAFIE²⁰ veți înțelege că în asemenea condiții, banchetul degenerază din start într-o mare CENZURAT DE CENZURĂ²¹ trozneală!

Pentru o curte regală, dați încoace cantarida și reparați moara stricată. Ah! Suflete, ce mai banchet! Ai flăcări în obraji, mâncărimi în dos, cocostârcul bălos, glandele leșinate de plăcere.

Cel mai nasol în toată chestia asta, e că, oficialități cum suntem, n-avem parte de nimic. Nu putem decât să strigăm „ole”, ca la corrida, asistând la cele mai frumoase pase! Și oricum, cu excepția reginei, nu sunt muieri la masa noastră. Dar vice-baronul Beru nu și lasă sfârtecat senzorialul. Se defulează pe Majestatea Sa, Alexandre Benoât. Lăboanța lui investighează-n draci în decolteul regal, vă spun eu. Și debitează niște vrăjeli clasa-ntâi. Nu-ți vine să crezi ce inspirație poate să dea frenezia chiloțardă, ce vocabular și ce simț al metaforei capătă ființa asta necioplită. Toarnă tremolouri în clăpăugele elefantine ale reginei.

– Drăguța Mea jestate, îi ciripește jupânul, văduvă cum sunteți, și-n călătorie cum sunt, ar trebui să ne dăm amândoi o-ntâlnire la

²⁰Linotipistul ori a depus o plângere la sindicat, ori a făcut ravagii printre legătorese.

²¹Păcat, erau trei capitole!

vârf de pat. Știați că sunteți genul meu, în stilul dumitale? Toți cordacii ăștia ai voștri de aici îmi fac milă când văd laguna educației lor. Lipsă de imaginație, regina mea! ăștia nu-s bărbați, sunt pompe. N-au darul inventivității, dacă vreți să știți. La noi în Fr... în Anglia, se controlează Dolofanul, orice licean ar face-o mai bine. Dacă pot să-mi permit, grație vice-baroneriei cu care ați binevoit să mă onorați, între banane și brânza din lapte de nucă de cocos, ce-ar fi s-o ștergem în vârful bulanelor și să mă duceți să vizitez colecția de stanțe japoneze în apartamentele voastre private? Ce ziceți?

Și-și subliniază vorbele cutezătoare cu gesturi îndrăznețe. Grăsana Bukabuna freamătă-n străfundul șuncilor. E băgată-n boală, se vede de la o poștă. Are privirea tulbure și spasme sub linia de plutire. Totuși își păstrează controlul cârmei suverane.

– Nu mai roștiți astfel de nebunii, prietene, susură ea pe un ton stendhalian. Deși femeie, nu sunt mai puțin regină, și sunt în primul rând răspunzătoare față de exigențele funcției mele!

– Deși regină, nu sunteți mai puțin femeie, obiectează Beru, ca într-o piesă de Bemstein. Nu văd de ce n-ați avea dreptul la o răsturnică, ca oricare alta!

– Eticheta, bietul meu prieten, gâfâie scumpa de ea.

– Ascultați aici, Buka, îndrăznește Grăsul (special a trecut la diminutive), sunt momente când ar trebui să vă lăsați eticheta asta pe-un borcan de gem și să uitați de ea. Atunci, așa tinerică cum vă văd, v-o puneți sub lacăt pentru că monarhul dumitale s-a căptușit cu o myxomatoză! Dați-mi voie, în cazul ăsta, să mă revolt.

– Asta-i legea! spune crâncen opulenta regină, înlăturând mâna prietenului meu. De-acum înainte, adaugă curajoasa ființă, am regatul drept mascul! Nu mai cunosc dragostea decât prin intermediul altora...

– Ioana darc a centurii de castitate! zeflemisește îngrozitorul. Nu te regulezi cu un regat, Majestatea Mea, ci cu supușii lui!

După aceste frumoase cuvinte Grasul amuțește, își retrage mâna, pălește, cascadează gura, se oprește din mestecat și fixează intrarea sălii de banchete.

Îl imit.

E rândul meu să pălesc și să mă opresc din mestecat.

Flancați de doi ofițeri englezi în mare ținută de ofițeri britanici, sir Harry Hanger și fidelul său William au apărut în prag.

Cu tot banchetul neobișnuit ce se desfășoară sub privirile lor de nou-veniți, ei n-au ochi decât pentru masa regală. Mesagerul care ne-a întâmpinat dimineață la aeroport îi însoțește. Fața lui crispată arată că e la curent cu înșelătoria noastră.

Micul grup înaintează implacabil spre noi.

– Auzi bătrâne, murmură Grasul, o să-l țin minte pe amicul tău Kurly! Să-mi mai zică cineva de pensiunile elvețiene după chestia asta!

CAPITOLUL TREI

Parcă vă văd, diavolilor. Vă ziceați: San-Antonio ăsta o ia prin bălării cu călătoria lui în Arhipelagul Mitocanilor. Se crede-n croazieră; se scaldă-n pitoresc, face băi de exotism și ne face și nouă! Coțăiala lui Beru cu regina e hazoasă un timp, dar asta nu înseamnă acțiune. E static, descriptivul. Se dă Zola, jupânul!

Mă-nșel cumva? Recunoașteți că vă întrebați dacă nu cumva noua mea capodoperă nu-i pe cale să se transforme într-un ghid turistic! Dacă, pornind de la o anchetă polițistă, nu urma să las baltă acțiunea, să mă limitez la țacănelile curții mitocane, să o tot toc, trecând de la inaugurarea metroului la drăgostelile lui Beru cu Bukabuna! Și încă asta la nevoie mi-ați fi-ngăduit-o, nu, caraghioșilor? Cu condiția să fie dezmăț. Uite că nu-i așa, vedeți, nu trebuia să intrați în panică, continuăm!

E puțin prea bruscă, pentru gustul meu, răsturnarea de situație. Îmi spuneam, e adevărat, că prea ne merge uns tertipul. Grasul și cucerirea lui regală! Vraciul Nikolai cel afurisit, pe care-l

împingeam discret spre schimbarea alianțelor, toate acestea constituiau inaugurarea unei reușite, cum spunea un ministru tăind panglica. Pentru că, remarcăți, pentru un ministru foarfeca e mai importantă decât portofoliul.

Niște mici rabini, domnii ăștia.

Și apoi, în plină fiesta și exact când Grăsanul meu e pe cale să propună un amendament la etichetă mitocană, cine-și face apariția? Afurisitul de sir Hanger, cu niște generali britajiși (și cu ranchiună cât cuprinde). Ah! Vă jur, în meseria noastră trebuie să ai palpitanta solidă! Încasezi niște lovituri de teatru, fraților, care l-ar transforma în cardiac și pe un om fără inimă!

– Majestate, face ghidul nostru aici prezent, să-mi ierți că deranjez banchetul, dar ivinimente grave au avut loc. Îți prezint, Majestate, pi adevăratul sir Harry Hanger, că ăla care-i lângă tîni e un compostor!

– Eram sigur și convins! răsună o voce. Pe zeul Cemaidos, prințul adevărului, pe zeița Treijdoi, pe spiritul lui Ra-Fie, marele nostru vrăjitor, știam că ăștia doi mint și uzurpă împuterniciri ce nu le-au fost conferite.

Așa grăit-a vraciul Nikolai. Lui Beru i se pune pata.

– Auziți la el, păduchiosul îngâmfat! Sanchi, ai ghicit, prost bătrân! La cât de clarvăzător ești, ar trebui să fii trimis înapoi la fabrică, căci îmi face impresia că ți s-a dus o bielă din retină, amice! Sau atunci ai conjunctură²². Dacă nu cumva nu ți s-a aburit globul de cristal...

– Gura, Grasule! fac eu scurt. Nu-i momentul...

Grasa regină își întoarce țeasta dintr-o parte într-alta, de parcă ar asista la finală de simplu bărbați a campionatului Franței la Roland-Garros.

– Ce înseamnă asta? Dar ce înseamnă? întrebă biata balenă blazonată.

²²Probabil conjunctivă.

– O să vă explic totul, Majestate, îi spun eu. Dar sir Hanger se apropie, se înclină și mi-o reteză scurt:

– Umilele mele respecte, Majestate. Dacă Majestatea Sa îmi îngăduie, vă voi explica eu incalificabila comportare a acestor doi oameni care ne-au răpit, pe colaboratorul meu și pe mine, ne-au sechestrat, au luat numele noastre și s-au făcut vinovați de cea mai impardonabilă dintre fapte, înșelarea clementei, mării suverane, care este Majestatea Sa!

Punct și de la capăt, băieți.

După acest mic preambul, ne scad acțiunile ca cele Suez într-o zi de război în Orientul Mijlociu.

Nu ne mai rămâne decât să așteptăm verdictul reginei.

– Vraciule Nikolai, oftează ea, acționează în consecință!

Normal că atâta aștepta, taica barbișon, ca să ne contreze!

Își vâra cuțitul de masă în mânerul sceptorului regal al cărui deținător permanent este, ceea ce-l silește să-și țină-n el briciul de ras, pieptănul, periuța de dinți, pastilele, șmecheriile, sarea de bucătărie, timbrele și sculele.

– Gaaardă! strigă el.

Niște haidamaci cu aere feroce apar în pas alergător. Bărbosul ne indică acestor teribile gorile.

– Luați-i pe acești doi oameni și încătușați-i în torturorium!

Toți participanții la banchet se opresc care din mâncat, care din mângâiat, mânărit și manipulat. E fioros, sceptentrionul.

– A fost comisă cea mai cumplită dintre lez-majestăți predică Mahărul. Acești mizerabili vor fi judecați, condamnați și executați precum o merită.

– Haide, gardă! Și-nchideți-vă inimile în fața milei! Onoarea reginei voastre e în Jos, vreau să spun: e în joc!

În timp ce suntem sălțați fără menajamente, remarc râsul sardonice al lui Hanger.

– OK Sir, îi zic, ați câștigat manșa a doua, nu ne mai rămâne decât să-i dăm bice în cea de baraj.

– Și încă cum, întărește Grasul, pentru care a-i da bice este sinonim cu a-și lua tălpășița.

* * *

Toate aceste sclipitoare replici parcă ar fi din capă și spadă, nu? Ai crede întrucâtva că e un roman de-al regretatului meu coleg Paul Feval. Lagardere și tot tacâmul. Și totuși, sunt clipe când simțul onoarei îl întrece pe cel bun. Abia după o matură chibzuință și o matură nouă, ajungi să-ți spui că Parisul face cât o liturghie. Pe moment însă, ți se scoală orgoliul, e omeneste. Un reflex, supranumit condiționat.

Gorilele reginei ne târăsc cu brutalitate spre subsoluri neliniștitoare. Nu sunt prea vesele, temnițele palatului, zău! Săpate in the rock, ele șiroiesc de apă, ai cărei stropi, pe cale să se stalactizeze, fac un zgomot cât se poate de crispant.

Iată-ne popriți într-o hrubă mizerabilă, copii. Un fel de tunel vertical, asemănător cu hota unui șemineu, revarsă o lumină filtrată, de cavou. Niște lanțuri, mai uriașe decât cele cu care erau legați pe vremuri ocnașii, sunt fixate de pereții hrubei, unde compun o lugubră sarabandă.

Zbirii of the gracious queen ne potcovesc gleznele și mâinile. Cric-crac-croc! Gata! Pentru a te elibera din această panoplie a micului inchizitor perfect, ar fi nevoie de un atelier de fierărie în stare de funcționare, fraților.

Grosolane și solide, broaștele cătușelor noastre sunt mai puțin complicate decât cele de seif Fichet, dar la fel de rezistente. În viață, simplitatea e întotdeauna cea mai eficientă.

Singura ușă din torturorium e groasă ca o saltea pneumatică, din oțel sănătos, cu zăvoare exterioare mai late decât brațul meu. Cât despre gura de aerisire, că e prevăzută, acolo sus, cu zăbrele în cruce, deloc firave. Am vaga impresie că-l joc pe Monte-Cristo, Beru interpretând nobilul rol al abatelui Faria. Vă ziceam eu că o dăm pe Dumas-tatăl, copilași.

– Ne-ar fi putut lăsa măcar să ronțaim desertul, se lamentează Lugubrul. Nu-mi place să mă car de la masă înainte de cafea!

– În chip de cafea, sigur o să avem parte de paharul de rom, profesesc eu; ai auzit ce-a zis bestia bătrână? O să fim judecați, condamnați și executați...

– Măgarul ăla de rosbif și tu ești de vină! bombăne Rotunjimea Sa.

– Eu!

– Dacă-n loc să-l dai în gazdă la borfașul tău rentier, i-ai fi tras o pralină-n scăfârlie, i-ai fi legat un cataroi de zgăibărace și bâldâbâc cu el în lacul Leman, m-aș fi lăfăit acum, coțâind în private-cording-room pe Majestatea Sa. Se ofusca doar de ochii lumii, de fapt mergea cum nu-ți închipui, între ea și mine. Aveam bulanul încolăcit pe-al ei, ca iedera pe brad, amice! E un semn de încurajare, nu? O primă de răbdare, îmi face impresia? Muierea care-și lasă crăcii pipăiți pe sub masă, crede-mă, că am o veche experiență, e gata pentru dansul burții, se știe. Deja mă parașutase vice-baron pe chestia asta, e clar, nu?

– Mă-ntreb ce naiba a putut să se-ntâmple în Elveția!

– Eu nu. De cum ne-am întors cu spatele, împutitul tău de Kurly s-a repezit să-și elibereze locatarii. Și probabil că s-a mișcat ca vântul, dacă au apărut în arhipelag doar la câteva intervale după noi!

O scurtă tăcere ne desparte. Apoi Grăsanul oftează:

– Ah! dac-aș putea s-o cobzăresc numai puțin pe Bukabuna, pariez că s-ar rezolva problema. Știam cum s-o iau pe femeia asta. E catifea, la mine, arta de-a vorbi cu voluptoasele. Pentru că tot ce ne-a îndrugat despre educația sexuală a suspușilor ei²³ nu-i decât o gogoriță, amice. Cumătra are nevoie să-și îndulcească văduvia, se vede de la o poștă. Dă ea cu geana, dar în loc s-o calmeze asta nu face decât să-i înfierbânte simțurile cu lampa de sudură.

O nouă tăcere meditativă și Beru mă-ntreabă:

– Ce crezi c-o să ne facă?

²³Grasul a vrut să spună „Supuși”.

– Nimic plăcut... N-ai văzut materialele? adaug eu, arătând spre un echipament dubios aflat în fundul hrubei.

Disting acolo un șevalet, niște unelte barbare, o forjă, niște instrumente de tortură, o serie de țepe și operele complete ale lui Jules Romains.

Tot presupunând, regretând, rumegând, făcând, desfăcând și monologând (cu amărăciune), mai trece timpul. Pe ăsta nu-l poți opri. Cu toții suntem târâți de acest dezgheț glaciatic. Chiar și după noi, totul continuă, Adevărul e că nu mori niciodată, din moment ce te afli permanent în inima aceleiași mișcări; imbarcat în superba călătorie interstelară, ce anihilează neantul. Mort sau viu, continui să fii malaxat de secunde ce picură chinezește. Asta te înspăimântă și te liniștește. Moartea nu e decât schimbarea compartimentului: rămâi în același tren!

Deodată, zgomote de cohortă pe scară. Ușa se deschide în fața unei armade de ciumeți. Spre noi, deci, înaintează trupa, purtând pe chipuri fudulii virile. Vrăciul Nikolai pășește în frunte. În spate vin Consiliul de Siniștri, președintele Camerei Reputațiilor și cel al Sonatului (care, în chip ciudat, este un alb metisat din insulele Yafutot). Toți au un aer grav și doct (ori Honoriscausa). Sunt escortați de războinici ale căror arme poartă emblema Komple-Mentel-Or-Deloc (una din cele mai redutabile).

Vrăciul Nikolai se apropie de noi. Lovește de trei ori în podea cu sceptrul și declară:

– Consiliul suprem erijat în tribunal excepțional a hotărât să vă condamne pentru spionaj, atentat la ignoranța Statului (vreau să spun, la siguranța Statului), uzurpare de funcții, abuz de putere, crimă de vezi-majestate (vreau să spun lez-majestate), tentativă de corupție, violare de palat. Înaltă și joasă trădare..

– Trage-ți sufletul, tataie, îi recomandă Beru. Și păstrează restul pentru data viitoare.

Vrăciul îl fulgeră cu privirea lui ca o flegmă.

– Tăcere! Tribunalul, în marea sa înțelepciune; perfecta sa echitate și profundul său simț al justiției, vă condamnă la pedeapsa cu moartea și ordonă executarea pe loc a sentinței.

Ce expeditivi sunt ăștia din Obscen-Laculme. Judecata fără prezența acuzaților, sentința imediată, a mers repede. Viteză și discreție.

– Și-n ce constă asta? întrebă Beru fără să-și piardă cumpătul.

– Execuția? întrebă Nikolai.

– Da.

– De obicei, condamnații de drept comun sunt sfârtecați în bucăți, îi destăinuie vraciul.

– Ar fi fost oarecum stilul meu, eu care-mi rup picioarele pentru alții, rânjește Șmecheritul (romano-catolic).

– Dat fiind însă aspectul diplomatic al chestiunii, veți fi doar decapitați, încheie moșul... Gardă, continuă el „executați-i pe acești doi oameni cu paloșul”.

Promptitudinea și stupiditatea evenimentelor mă lasă mască.

– Nu știți cine suntem! răcnesc eu.

– Ba da, mi-o întoarce pungașul bătrân. Sunteți doi polițiști francezi, v-am aflat până și adevărata identitate. Numele dumitale este San-Antonio, gradul: comisar. Individul ăsta care-și permitea intimități cu glorioasa noastră suverană este un anume Berurier.

– Nu vă e teamă că vor fi grave incidente diplomatice cu Franța, ca urmare a asasinării noastre?

Căci de asasinat e vorba!

Bărbosul își clatină babețica păroasă:

– Ba mai degrabă Franța va avea probleme în cauza voastră. Căci sunteți asasinii ministrului vostru al Afacerilor Externe, căruia i-ați luat locul pentru a-l întâlni pe sir Hanger și a ne sabota acordul în curs. Agasat, lovește iar cu scepstrul.

– Gardă! Repede! Justiția Majestății Sale nu suferă întârziere!

Coloșii cu tors de abanos ne înșfacă în doi timpi trei mișcări (cel mult patru). Ne târăsc până în fundul hrubei.

– Admirați clemența Majestății Sale, continuă ticălosul bătrân, o să vi se taie doar capul. Dacă hotărârea ar fi depins de mine, v-aș fi smuls fiecare bucătică de carne cu cleștele înroșit în foc!

– Recunosc într-adevăr aici clemența reginei Bukabuna. Mulțumiți-i din partea noastră.

– Se va face voia dumitale cea din urmă, declară vraciul fără să clipească.

Arată spre Beru:

– Începeți cu el!

Nu-i o glumă, pe-onoarea mea. Zău așa, să ți se bage glanda într-o văgăună din mijlocul Pacificului, e un motiv suficient ca să-ți pierzi capul, nu? Și cea mai tare chestie e că eu, care văd întotdeauna portița de scăpare în circumstanțele dramatice, acum văd mai mult de o grămadă, fraților, între noi și ușă se află o întreagă armată. Suntem strâns ținuti de niște gorile atletice și decapitarea este iminentă. Situația asta ar fi numită de un celebru prezentator de televiziune o conjunctură nefastă.

– N-avem dreptul la un mic întăritor? se neliniștește Anemicul; cu tâmpeniile voastre, n-am mai apucat lichiorul!

– La noi nu se obișnuiește! răspunde Nikolai. Și apoi, nu zici că piticul începe să țopăie și să blesteme agitând sceptrul bunei regine, cum că gorilele pierd timpul și că, dacă-n trei minute nu ni se rostogolesc capetele în praful de pe jos, o să cadă alte capete. În consecință, zbirii încep să se agite. Se scoate un butuc solid din depozitul de materiale. Călăul (care este de asemenea funcționar în Obscen-La-culme) apucă o secure mult prea tăioasă ca să-mi fie pe plac, pe care, din exces de precauție, o mai ascute cu o piatră.

Butucul, ca să vi-l descriu, este al naibii de perfecționat. Se pare că inventatorul lui l-a brevetat și-l va expune anul viitor. Are un diametru foarte mare și posedă două toarte mici de-o parte și de alta a muchiei (e amuzant ca un butuc să aibă muchie, dacă stai să te gândești). Toartele sunt prevăzute cu chingi de piele, de care se leagă mâinile osânditului. Astfel, condamnatul e silit să îmbrățișeze butucul și să-și țină capul pe suprafața plană.

Ingenios, nu? Călăul are tot timpul necesar pentru a-și calcula corect lovitura.

Oribilele gorile regale îl forțează pe Grăsan să îngenuncheze. Încearcă el să se împotrivească, dar se supune în fața legii numerelor mari.

– Salut, San-Antonio! îmi aruncă el cu o voce la fel de calmă și egală ca cea cu care-mi spune bună seara înainte de-a pleca spre casă. Trebuia să ni se-n-funde, mai devreme sau mai târziu. Eu personal nu bănuiam că cercul nostru o să se termine așa, dar, cum zicea văru-meu: „Fie că-i o blenoragie, fie că-i o liturghie, tot o lumânare curge, nu?” Ne-am simțit grozav pe acest pământ, Bătrâne, și, la o adică, cam asta contează. Ciao! Le zic să-ți pună una la rece, când ajung.

Și, cu aceste cuvinte, scumpul, tandrul, bunul, bravul (și încă cât) Beru încercuiește butucul cu brațele și își depune pe el mutra lătăreață patinată de vinul roșu.

Privirea mi-e încețoșată de lacrimi. Totul se întunecă, fraților. Beru, Malacul, Bibendum, Monstrul o să piară sub ochii mei îngroziți peste câteva secunde. Propria mea moarte îmi va părea ușoară după ce voi fi asistat la un asemenea spectacol. Și totul e din vina mea. Am vrut să-i fac impresie Bătrânului. Să mă dau Machiavelli! Să fac un exces de zel când nu mi se cerea nimic! Ah! nenorocire, dacă aș putea să-mi trag un ultim dosnic șut înainte să dispar. Într-o străfulgerare, o evoc pe Felicia mea. În acest moment... Chiar, de fapt cât o fi ceasul în dulcea noastră Franță? Fusele orare mi se-nvârtesc în minte. Nu reușesc s-o situez pe mama în clipa prezentă.

E îngrozitor. Beru cu mâinile legate de acești sălbatici... Stă cu moaca pe lemnul tare. Lemn de tek!

Un gorobete cu bustul gol, călăul reginei, își cumpănește securea în monstroasele-i mâini ucigașe, încet, cu infinite precauții, așază tăișul armei pe fărâma de gât a Grăsului (de-atâta îndopat, Beru aproape că nu mai are gât, țeasta fiindu-i așezată direct pe umeri, ca un bostan pe-o masă).

Mi se-nvârte capul, prieteni. Totul se clatină. Văd teribilul tăiș care se ridică încet, perfect perpendicular pe teribila sa țintă. Se înalță fără să tremure cape bolta umedă, acaparând toate reflexele de lumină rătăcite prin văgăuna asta. Fața călăului e încordată și ermetică (că e închis, ce mai, aici vroiam să ajung).

O dată ajunsă la verticală, securea rămâne în suspensie. Și apoi se produce un șuierat, acoperit de un răcnet de kamikadze (ca în reclama pentru sirop de tuse). O bufnitură înfundată, vibrantă. Lacrimile ce-mi încețoșau privirea curg. Văd! Nu-mi revin; de altfel nici ceilalți, cu excepția lui Beru. Ah! Banditul! Ah! Invincibilul! Ah! Rapidul! Cum poate un corp atât de gras să facă gesturi atât de precise și de fulgerătoare?

În momentul în care i se legau mâinile de toartele butucului, Jupânul și le-a încordat la maximum, e un truc bine cunoscut al borfașilor, care uneori fac același lucru când li se pun cătușele. În plus, în graba lor, zbirii zoriți de bărbos au dat rasol, așa că, exact în ultimul moment, Barosanul și-a rupt legăturile într-o teribilă sfortare și tăișul securii n-a făcut decât să-i atingă în treacăt obrazul.

Nimeni n-a avut timpul să realizeze măcar ce s-a întâmplat, înainte ca el să fie deja în picioare, tăurașul. Cu o singură mână, smulge securea din butuc și o rotește ca un nebun.

Capetele pică-n jurul lui ca nucile bătute de furtună. Are o criză de nebunie furioasă. Își urlă furia; supraviețuirea, încăpățânarea de a trăi, în ciuda și pofida tuturor.

Hăcuiește din rășputeri. Și hârști, și hârști!

Eu, doar mă știți, nu? Momentele mele de buimăceală nu durează mult. Cu o bruscă lovitură dublă mă descotorosesc de gorilele mele înfricoșate, unindu-mi eforturile cu cele ale cășăpitorului meu eventual (căci Beru nu prea e obișnuit să mânuiască securea), înhaț un clește gigantic și decimez adițional.

În jurul nostru se cade. Dar noi nu pierdem timpul să socotim pierderile adversarului. Bilanțul bătăliilor, ca și cel al societăților comerciale, nu se face în cursul exercițiului. Obiectivul nostru e

ușa, punct strategic în cel mai înalt grad. Cei care nu sunt KO sunt pe burtă, ceea ce-i face să fie obstacole ușor de sărit. În mai puțin timp decât îi trebuie unui șofer să primească o amendă într-un raid automobilistic, ajungem la ușă, o tragem după noi și o zăvorim. O dată atinsă această etapă spre libertate, ne acordăm un respiro pentru respirat. Gâfâim, dar suntem veseli! Credeți-mă, dacă vreți, sau duceți-vă să vă ungeți podoaba ca să puteți folosi mai bine paratrăsnetele drept taburete, dar îmi vine să râd. Ce răsturnare aproape miraculoasă. Ce fantastică piruetă a destinului.

– Tipi ca tine, Grasule, strig eu, tipi ca tine...

– Știu, mă-nterupe el caritabil. Și-acum?

În hrubă e un tărăboi teribil, asta-i tot ce vă pot spune. Vânăleală fără menajamente. Și apoi, brusc, se face liniște. Asupra ușii se abate o ploaie de lovituri, de o rezonanță aparte. O răpăială precipitată, întreruptă din timp în timp de momente de liniște.

– Bat la tobe? se nedumirește Grasul.

– Nu, amice, telefonează!

– Ce tot îndrugi?

– Adevărul, ei folosesc tam-tamul ca să dea alarma, acușica ne trezim că le vin întăriri...

– Atunci hai s-o ștergem!

În timp ce răspund îndemnului, continuu să mă gândesc că pielea noastră nu valorează cine știe ce în momentul ăsta! Întâi că pielea de alb se devalorizează rapid în zilele noastre, și-apoi că ne aflăm la subsolul unui palat cu o singură ieșire. În plus, chiar dacă am reuși să ieșim, nu uitați că Kacaberu e o insulă pierdută-n mijlocul Pacificului!

Și totuși, temperamentul nostru combativ fiind arhicunoscut, jucăm cartea cea mare.

Pentru început avem de escaladat treptele abrupte ce duc la parter. Au fost tăiate-n stâncă și sunt destul de alunecoase.

Am escaladat deja trei sferturi din ele când sus, în capul scării, răsar niște războinici Maiokit²⁴. Sunt înarmați cu lănci pe care le ațintesc în direcția noastră. Cum să trecem de acest obstacol? Securea Grasului, prea scurtă, e neputincioasă. Ar putea să le-o arunce-n cap, dar apoi?

Fetele lucioase și privirile cu o strălucire sălbatică ar vindeca de sughiț și un ciocan pneumatic. Ce-i de făcut? Nimic!

Așa că ne oprim:

– Bună ziua; domnilor, îi salută Beru pe un ton amabil.

În loc să-i răspundă, „domnii” scot un chiot surprins. Ceva de genul „ia te uită!” și coboară în cor două trepte, după care se opresc.

– Ce planuri ai, amice? se interesează Beru, fără să mă privească. În fond, tu ești șeful, te las să responsabilizezi.

Îmi vine o idee. Nu valorează decât nădejdea pe care mi-o pun în ea.

– Bagă-ți cazmaua-n bot, Bătrâne, deblochează-ți mestecătoarea dublă și arată-le-o, dacă n-au auzit de proteză dentară, asta o să-i impresioneze!

– N-ai folosit deja figura asta în „Merge, San-Antonio?” se neliniștește Conștiinciosul.

– Era cu un ochi de sticlă, Grasule. Și oricum, dacă cititorii noștri se prind, războinicii ăștia n-au cum!

Învins, scumpul de Beru trece la acțiune. Scoate un grohăit, își introduce două degete în gură și cu un gest scurt își degajează ustensila pentru picnic. Apoi și-o flutură deasupra capului, rostogolindu-și ochii cu un aer fioros.

Efectul îmi depășește toate așteptările. Cu singura diferență că acolo unde contam pe spaimă, recoltez o furtună.

²⁴Cei mai sângeroși din tot Arhipelagul Mitocanilor și, de asemenea, cei care au dantura cea mai bună, din moment ce își mănâncă soacrele în ziua nunții lor de argint.

De râsete!

Trebuie spus că Beru știrb e ceva de nedescris. Fața i se fleșcăie și obrajii îi atârnă de fălci. Are mutra cățelului care face reclamă încălțărilor Hush Puppies.

Războinicii din primul rând încep să se înconvoaie; după care îi apucă pe cei din rândul următor, apoi din al treilea. Își plesnesc coapsele ca nebunii, fioresii Maiokit. Își lasă lăncile să cadă! Îl arată cu degetul pe Beru. Se îneacă de râs. Chestia îi distrează.

– Alo! Alo, băieții, protestează prietenul meu, râdeți cumva de mine sau ce?

Râsul cu lacrimi, ca și șeful Marelui Stat Major francez, e general. Are darul să-l întărate pe Beru, care-și bagă proteza-n buzunar.

– Las' că vedem noi, declară Bestialul, las' că vedem noi, copilași...

Îl înșfacă pe primul care-i stă în cale de jugulara slipului și-l dezechilibrează violent.

Flăcăul își agită disperat brațele prin aer și-mi cade în spinare. Îi trag un umăr la momentul potrivit, astfel încât zâmbărețul zboară să-și strănute veselia pe colțul ultimei trepte.

– Ceilalți urlă de bucurie. Acțiunea lui Beru li se pare comică. Atunci, Grasul își iese din minți. Iată-l pe mistreț atacând haita! Furia face să-i crească colți în locul măselelor din buzunar.

E teribil, vă spun drept! O tornadă umană! Un ciclon cu patru membre, dintre care cele inferioare sunt superioare superioarelor. Din păcate, războinicii reacționează. În clipa când al patrulea își zdrobește țeasta, iar la piciorul scării se află un morman presărat cu dinți și stropit cu sânge, cârlionțații încep să râdă mai verde.

Își recuperează halebardele. Și, spre deosebire de gărzile elvețiene, nu se dau pontifi. E unul, grozav de fioros, care se pregătește să-l străpungă pe Grăsan. Stă pe vine, bestia de lăncier. Își plănuieste atacul printre cracii colegilor lui. Mă folosesc de cleștele meu ca de-un proiectil, așa că-l încasează drept în bot.

Zbanggg! Cade în față, alunecă pe treptele umede. Îi înhaț lancea din mers și-l las să-și continue lunecarea.

– Înainte! urlu eu.

Un atac, rețineți asta, frații mei, trebuie să fie întotdeauna însoțit de strigăte, pentru a fi eficace. Urechea e punctul slab al combatantului. Din cauza ei își dă ascultare! Deci, merită să faci uz și abuz de zgomot pentru derutarea adversarului.

Mă năpustesc. Văzându-mă și auzindu-mă atacând brusc, eu care până atunci ocupasem o poziție inferioară, războinicii se dau brusc înapoi. Noi abuzăm de această retragere. Fluxul i-a adus, refluxul îi duce! Înflăcărarea beruriană, o clipă domolită, renaște. Redezgroapă securea războiului, Beru. Parcă ar fi Marele Ferre, viteazul țăran, așa cum îl populariza cartea mea de istorie din clasa întâi. Marele Ferre, celebrul anglofob... mort în 1358; dar vouă vi se fâlfâie și lui așisderea, acum. Înghesuim adversarul, îl facem bucăți. Pac! Trosc! Zbanggg! Au! Trebuie ori să meargă, ori să ne spună motivul! Merge!

Iată-ne într-o vastă încăpere care servește drept mică magazie de unelte. Adversarii noștri, nevoiți să se retragă, se organizează, spațiul redându-le curaj. Ne semi-ncercuiesc ca să ne înconjoare, noi utilizăm subterfugii. Butoaie de nu știu ce (dar pline), fiind îngrămădite într-un colț al camerei, începem să le dezîngrămădim, făcându-le să se rostogolească și să se propage.

Revărsarea rostogolitoare silește războinicii să se dea în lături. Drept care o zbughim pe ușă afară, într-o viteză. Ghinion, ușa n-are zăvoare. Traversăm bucătăriile palatului în care niște femei îmbrăcate doar cu mănuși de cauciuc (regina e strictă cu igiena) pregătesc deja masa de seară, clefăind manioc pentru a face o supă de apioca.

Fără să ne oprim din goana noastră nebunească, aruncăm pe jos tot ce găsim în cale, mod de a stăvili iureșul urmăritorilor. Taburete, ustensile de bucătărie, saci cu provizii, un talmeș-balmeș incredibil acoperă podeaua.

Cel mai eficace se dovedește a fi butoiul cu măsline... Freneticii Maiokit derapează și se culeg de pe jos.

Bucătăria odată depășită, iată-ne din nou în sufragerie, pustie la ora asta, dacă îi considerăm drept zero pe cei trei amărâți care sunt ocupați cu lustruitul veselei de aur, scuișând deasupra și frecând-o cu pielea urechilor (sunt faimoșii oreioni-spălători din Arhipelagul Mitocanilor). Ne privesc trecând cu uimire, apoi se întorc spre șleahta galopantă care năvălește la rândul ei.

Situația noastră seamănă cu cele din filmele mute bazate pe urmăriri abracadabrante. Nu contează. O urmărire continuă să dea bine într-o poveste. Sunt rețete verificate, care nu vor fi nicicând abandonate.

Sala orgiilor e străbătută. O nouă ușă! Acum vine Sala Tronului. Dăm de un tablou magnific compus, stil Rex Napoleon, coniac pentru stomac.

Regina Bukabuna stă pe tronul ei planturos. Sclavele-i fac vânt, căci ea are digestii dificile.

E înconjurată de sir Hanger, în haină și pantaloni vărgați, având la gât ordinul jartei și, în dreapta ei, de generalul Mac Scenett de la amiralitate, de William, secretarul, și de generalul Scott Dean Mintz de la serviciile incluse britanice. Discuția trebuie să fie a naibii de serioasă, căci arborează toți niște expresii ușor cam sinistre.

– Respectele mele, Majestate! strig eu, traversând sala în triplu galop.

– Inima mea bate doar pentru tine, frumoasa mea! supralicitează Beru.

N-avem timp să savurăm stupoarea acestor domni și doamne. Deja o nouă ușă. Ciao, ciao, bambino! Din fericire, războinicii se opresc în fața reginei. O respectă prea mult pentru a continua să fugă în fața ei. În plus, ea îi chestionează pentru a afla ce se petrece. Ne bucurăm deci de un mic răgaz.

De data asta iată-ne pe un coridor... Ușile se înmulțesc. Șovăim la unison, Beru și cu mine, ceea ce ne permite să ne tragem sufletul.

– Care? întrebă Grasul Ferre.

În acel moment, o ușă se deschide și un personaj gigantic scoate capul pe coridor. E eunucul-șef însărcinat cu paza sclavelor albe, un anume Nic Yoffu-Dulye, un băiat bun, în fond, cu toată misoginia lui accentuată.

În ceva mai puțin de foarte puțin timp, trag o cazma pe gâtul scopitului și acesta mă caută pe jos. Îl împingem înapoi, intrăm în arenă, închidem ușa la loc.

Duduițele blonde care ne întovărășiseră în călătorie scot diverse exclamații la intrarea noastră.

Îmi duc un deget la buze și fac: „șșt”. Deși am spus-o în franceză, ele înțeleg că există un pericol și se opresc din cotcodăcit.

Una dintre ele, cea mai fermecătoare, cea care are ochii verzi, o aluniță pe coapsa dreaptă și sânii în formă de pară, se apropie de noi.

– Ce se întâmplă? mă întrebă ea în engleză, deși nu e limba ei maternă.

– Viețile noastre sunt în mâinile voastre (ca să nu schimb expresia), îi răspund eu. Idioții ăștia de mitocani ne-au condamnat la moarte și vor să ne taie capul...

– Ce-ați făcut?

– O faptă bună. Frumoaso.

– Ce?

– Suntem francezi și ne-am dat drept englezi, deci e clar că era o faptă bună, pentru care Regatul Unit avea toate motivele să se felicite.

Ea zâmbește.

– Well²⁵, zice ea, și ce-o să faceți?

– Asta mă-ntreb și eu!

Așa pare mai veridic.

²⁵Adică bine oricum ai lua-o!

Se întoarce spre colegile ei și le spune iute ceva în scandinavă modernă. Imediat, frumoasele copile ne pun să ne ascundem sub păturile lor. După care, se agită să-l trezească pe Nic Yoffu-Dulye din KO. Ele îi afirmă că ne-am continuat drumul pe coridor, în acel moment apare garda, întărită.

Îmi zic atunci că dacă zbirii au minte măcar de doi bani, o să scoțoască totul, dar cum n-au decât de un ban, ei își continuă galopul pe coridoare și totul redevine calm.

Rămânem blocați sub păturile noastre, căci eunucul nu pleacă din apartamentul preafrumoaselor. Și-a reluat locul din fotoliul stil Lulu al XIII-lea și începe să citească „Mitocanul duminical” ca să se relaxeze. Ultimul număr e pasionant pentru supușii unei monarhii absolute, deoarece relatează povestea de dragoste dintre fiica unui președinte de republică și un negustor de brânzeturi.

Lectura efectuându-și efectul, eunucul chicotește și apoi picotește. Când adoarme buștean, magnifica sclavă blondă vine lângă mine sub pat. Îmi spune cum o cheamă: Vicky Inga. Cum e obligată să vorbească încet, își apropie buzele de obrazul meu. Și-asta mă deranjează cu atât mai puțin, cu cât ele îi miros a căpșuni și a femeie.

CAPITOLUL PATRU

Vă veți spune, cu acel cartezianism care vă face să cereți cărți de fiecare dată când vă așezați la o masă de joc, vă veți spune, bunii mei răutăcioși, că decade un pic, San-Antonio al nostru. Uite-l acum că se ambalează cu o gagică al cărei job constă chiar în a oieri un mod plăcut de a petrece timpul celor pentru care timpul înseamnă bani! Rușine lui! Bărbatul care nu-și rezervă elanurile cinstitelor femei adultere se coboară la nivel de papagal! Spuneți așa pentru că sunteți geloși, asta vine dintr-un resentiment serios, în definitiv. Dacă încerc să mă dezvinovățesc. În ochii voștri, să nu deduceți de aici că mă simt mic și prost. Pur și simplu am scrupule, fraților. Sunt preocupat de prostia voastră, așa că încerc să o

combat pentru a-i atenua consecințele. Ambiția mea secretă nu-i bicornul, nici premiul Derahat sau o decorație, ci ca atunci când o să crăp, dacă o să mai știe cineva, un tip oarecare să se plece peste costumul meu de scânduri și să zică ceva de genul: „Ai luptat bine împotriva prostiei, San-Antonio. Ai încercat să le arăți contemporanilor tăi ce e... este să fii un... când ești un e... și cum e încă și mai și să te dai un e... fără să fii”.²⁶ Iată la ce aspir, iepurașilor. N-o să-mi spuneți acum că sunt pretențios! La o adică, puteți să copiați fraza și să veniți să mi-o citiți, odată sosit momentul, în fața coșciugului. Astfel, asistenței i se va trezi, poate, dorința de a mă citi și drepturile de autor vor continua să curgă pentru văduvele și orfanii mei.

Vicky, ca să revin la sărăcuța de ea care așteaptă sub pat cu buzele țintuite de-ale mele (doar nu v-ați închipuit că am stat degeaba în timp ce țineam discursuri), Vicky, cum spuneam, a decis să-și facă o carieră în amor, așa cum alții intră în armată, la mânăstire sau în trupele teatrale de asalt ale lui Jean Louis Barrault. E o somitate în materie carnală, mă-nțelegeți? O tehniciană, o tacticiană, o patriciană, mai mult decât o curtezană. Eu, personal, mă prind că o muiere-i meseriașă după felul cum sărută.

Hai să facem un concurs, dacă vreți. Voi selecționați douăsprezece muieruște mascate. Eu le sărut și le dau note. Ei bine! Pariez că clasamentul meu va fi identic cu cel stabilit de un juriu specializat în selectarea ștoarfelor. Pe bune!

Cât ai număra până la patru, eu îmi dau seama cu cine am de-a face. Vicky, fără glumă, e la marea artă. Participă cu totul. O adevărată femelă trebuie să facă dragoste cu genele, cu nasul, cu bătăile inimii, cu sudoarea frunții, ca și cu propriul contor Geiger.

²⁶Am obiceiul să spun lucrurilor pe nume și să scriu un e... căcat, dar cum e ditamai grămada în același paragraf, o dau pe franc-masoanele puncte de suspensie, ca să nu vă șochez... Căci sunteți niște e...

E absorbită cu totul de ceremonie. Asta înseamnă fervoare. Sfânta Blandine a dragostei!

După un timp, uităm de îngustimea ascunzătorii mele, de criticul momentului, de prezența eunucului care, în visul lui, e pe cale să se-ntrebe de ce mama dracului s-a născut în zodia taurului.

Îl văd, din dedesubtul meu de pat, pe scumpul platonice, care a fost cândva sustras maladivei afecțiunii părintești (locuiau într-un cartier infect), pentru a-și începe dificila carieră de eunuc.

Demonstrându-i concomitent lui Vicky că prezența ei lângă mine îmi reține toată atenția, nu-mi pot lua ochii de la sârmanul Nic Yoffu-Dulye. Ceea ce-mi permite ca, supraveghindu-l în același timp pe cel adormit, să mulțumesc cerului pentru performanțele pe care mi-a îngăduit să le realizez în timpul trecerii mele pe acest pământ.

Sub culcușul vecin, Beru încearcă să ademenească o fată pentru consumul lui personal, dar duduțiile astea sunt istovite. Banchetul le-a făcut KO. Și, dacă îndrăznesc să mă exprim astfel, nu sunt deloc grăbite să reia tot tacâmul. Așa că se prefac că nu-l aud, ceea ce-l irită groaznic pe Alexandre-Benoât. La un moment dat, freneticul individ își permite niște „pssst! hei! alooo!” atât de zgomotoase, încât trezesc eunucul din somn. Îl văd cum își deschide un ochi. Nu se mișcă... Rămâne evaziv, dar în interiorul scăfârliei își dă încetișor seama de o prezență străină, mă prind după zbaterea tot mai precipitată a pleoapelor.

Atunci, prieteni, o dilemă îi apare scumpului vostru San-Antonio. „Sau își întrerupe superba activitate la care se dedă pentru a-l neutraliza din nou pe Nic Yoffu-Dulye înainte de-a fi prea târziu, sau o duce până la capăt și acceptă riscurile care ar decurge din asta.” Am oare dreptul să risc viața Grasului în același timp cu a mea? Da, pentru că imbecilul ăsta sinistru este cel care tocmai a creat pericolul, solicitându-le pe aceste tinere nevinovate. Și încă continuă, țaful bătrân! Imaginați-vă că îndrăznește să le vorbească fermecătoarelor slave blonde. Le spune: „Hai măi, fetelor, nu fiți scroafe cu mine! Ne cunoaștem, nu? Doar știți că cu

mandea nu-i producția-n serie, ci artizanatul meseriaș". Și apoi, aducându-și aminte că ele nu pricep franceza, face apel la toate cunoștințele sale lingvistice: „Hello, bitte, señoritas! Come vuiz me frauleins. Beru sculat for you!"

Fetițele chicotesc. Beru își scoate nasul. Ceea ce mă lasă rece.

Între timp, eunucul se trezește de-a binelea.

Tâmpită conjunctură! Trebuie să mă grăbesc să aterizez, fraților! Să balizez pista într-o viteză. Să-mi scot trenul. Să mă branșez la radar. E momentul să-mi leg centura și să ies din pilotajul automat pentru a prelua comanda.

Amintindu-și de croșeul primit adineauri și știind că în niciun caz nu va primi ceva de la Asigurările Sociale, Nik Yoffu-Dulye sare din fotoliu și iese. Odată ajuns pe coridor, încuie și alertează garda, în acel moment îmi închei întrevederea particulară cu Vicky. Fetița nu-și pierde capul, meritul fiind cu atât mai mare cu cât capul cel mai apropiat se găsește de-abia la o mie de kilometri distanță.

– Ne-a luat dracu', îi spun eu, dar îți mulțumesc pentru partida de extaz, fetiță, nici că se putea mai bine în chip de ultimă țigară!

Ea mă prinde de braț.

– Așteaptă! face ea, nu-i totul pierdut!

– S-o crezi tu, cu camerele astea fără ferestre, ne iau ca din oală!

În chip de răspuns, se întoarce pe spate (noi manevraserăm pe-o parte) și o văd trecându-și mâna printre zăbrelele somierei grosolane de lemn.

– Ia spune, don Juan, mă interpelează Grasul, poate-ar trebui să ne luăm poziția de caft, am impresia că acuș apar lăncierii.

– Nu mai da vina pe alții, băi, Purcel scârbos, tu ești ăia care l-a trezit pe eunuc strigând după fecioarele astea.

Amuțesc, trăsnet de uimire. Vicky extrage din măruntaiele saltelei sale spintecate un fel de termos pe care-l deschide repede. Îl răstoarnă. Un tub de vreo patru centimetri diametru, lung de cincisprezece, ascuțit la un capăt și prevăzut cu un buton roșu pe

partea stângă (care de-abia așteaptă să devină partea dreaptă, ajunge doar să întorci tubul), îi cade în palmă.

Mi-l întinde.

– Ia-l! spune ea.

– Ce-i asta?

– Un hipnovaporiz cu bradabrant comprimat. Are suficient gaz soporific ca să adoarmă tot palatul. Ajunge să îndrepti vârful tubului către agresori și să apeși ușor pe buton.

– Și?

– Ai să vezi...

– Cum se face, Vicky, că ai o jucărie ca asta? Zâmbește.

N-avem timp să lungim vorba. Ușa se deschide și garda năvălește în cameră. Urmând sfatul lui Vicky, îndrept vârful tubului spre ei și apăs pe buton:

Curată vrăjitorie, dragilor! Mă urmăriți cu atenție, da! Vrăjitorie curată. Domnii ăștia se prăbușesc și care mai de care, ceea ce nu-i incompatibil. Pe măsură ce-și fac apariția, vedeți la parter! Se trezesc cu nasul pe covor. Și cel mai grozav lucru e că pe noi nu ne afectează deloc.

Îi spun asta lui Vicky. Ea îmi ține un curs de chimie gazadormitoare pentru avansați. Gazul e aruncat cu atâta forță și este atât de volatil, cum zicea o puicuță abandonată²⁷, încât n-are timp să se disperseze. Paralizează creierul celor care-l respiră într-o fracțiune de secundă și asta pentru o durată care variază între două ore și șase luni.

Ieșim de sub paturi. Beru rămâne interzis, așa cum îi stă bine unuia aflat în afara legii.

– De unde ai scos chestia asta, San-Antonio?

²⁷Nu încercați să înțelegeți, asta am făcut-o numai pentru mine. E o primă pentru bătut câmpii. Editorul meu îmi permite una la fiecare carie, dar mi-o taie din borderou.

– Am găsit-o într-un pachet cu surprize cu mențiunea „fetițe”,
Grasule, îi explic eu ridicându-mă.

Mă închei, fără să las aparatul din mână.

– Are autonomie mare extingtorul tău de voință, scumpo?

– Ți-am spus că îți ajunge ca să adormi tot palatul!

– Zău ești Sfânta Vineri, în felul tău!

Și încă, între noi fie vorba, pentru că ne spunem totul, pot să vă mărturisesc că Sfânta Vineri n-avea cum să fie la fel de arzoaică cum e Vicky. Putea ea să agite nuielușa de alun, dar echivalentul nu era realizabil, asta vă garantez eu.

– Păstrează-l, zice Vicky. Și acum valea!

Îmi refulez tot ce-aș fi vrut să-i spun și, mai ales să-i cer un semn Namilei și pășim peste noua recoltă de neînsuflețiți.

Cum ajungem pe coridor, o nouă șarjă de alertați își face apariția, venind dinspre Sala Tronului. Își încasează porția de gaz și-o pornesc urgent spre tărâmul L.S.D-ului.

– În fond, remarcă Placidul, e cum s-ar spune arma absolută, moșule. E vorba doar să-ți manevrezi vaporizatorul înainte să te pălească inamicul. Noroc că garda n-are decât arme albe²⁸.

Acum sunt vreo douăzeci de zbiri întinși pe dalele coridorului.

Mă îndrept spre ușă, pe care o depărtez nițeluș ca să arunc un ochi în sală.

Regina Bukabuna poartă în continuare discuția animată cu englezii.

Bărbosul, eliberat, li s-a alăturat și blestemă ca nebunul. Descrie cercuri în aer cu scepstrul regal care începe să semene cu spectrul solar. E pe cale să pronunțe o cumplită anatema împotriva noastră, făcându-ne piraiți, demoni demonici și tot tacâmul. Își sfătuiește suverana să ne hărăzească o moarte cumplită. Ne-ar vedea cu o colonie de furnici roșii în rectum, sau mai bine să ni se facă acupunctura cu andrele de tricotate frecate cu usturoi... Biata

²⁸Arma albă e preferată oamenilor de culoare.

regină grasă pare foarte tristă. Dar consilierul ei insistă, cere încuviințarea rosbifilor și o capătă. Sir Hanger afirmă că ar trebui să fim împușcați pentru spionaj. Încântătoare atenție, nu? Bukabuna îi obiectează că războinicii ei nu pot folosi puștile pentru că se tem de bubuituri. Singurul ins care a murit de glonț, Joss Kalota, un revoluționar îndârjit, a văzut cum îi intră gloanțele-n corp, nu prin intermediul unei puști, ci cu coarba. În acest stadiu, asta încetează de a mai fi o execuție capitală, pentru a deveni o acțiune de incrustație. Imediat, un general englez sugerează să fim arși de vii. Iată că sunt vreo cinci sute de ani de când au o obsesie-n familie (el avea un strămoș care funcționa ca piroman-șef la Rouen, în 1431). De data asta, îmi sare muștarul definitiv. Cred că exagerează puțin, camarazii noștri de antantă cordială! Că ne dăm la gioale ca să ne izbutească misiunea, de acord; dar de aici și până la a preconiza moartea adversarului, nu-i decât un pas greșit, pe care ei îl fac cu ușurință.

Pariez pe un pat cu coloane contra lui Oedip în Colona că o să mă supăr, că mă supăr, că s-a făcut: iată-mă supărat.

Deschid ușa larg și mă îndrept spre tron cu pași apăsați.

Scheunat al vraciului Nikolai care ne zărește primul și le răcnește paznicilor Tronului ordinul de-a pune mâna pe noi! Iureș mare. Fâsss! O mică doză surpriză și gorobetii se prăbușesc. Sceptrul vraciului începe să atârne ca în a doua zi după nuntă. Nu-și revine. Englezii, ei, au perceput imediat natura seringii mele. Cu o unanimitate emoționantă, își duc mâinile la buzunare pentru a-și scoate cuțitele. Două apăsări ușoare pe buton și reprezentanții marelui Albion li se alătură, pe treptele tronului, celor proaspăt adormiți.

Panică în colivie. Virginele de serviciu, labacheii reginei, ștergătorii de fese, făcătorii de vânt, băgătorii de seamă, ștergătorii de praf, ștergătorii de urme, purtătorii de drapel, clefăitorii, clevetitorii, paharnicii, degustătorii, dezgustătorii, biografii, zgrepțanitorii de lăute, scărpinătorii de buci, lingăii de elită, brigada de zâmbăreți servili, lansatorii petalelor de trandafir,

minimalizatorii, împuietorii de capete, mistificatorii de fapte diverse, inventatorii de faimă, țesătorii de aureole și șamanii-boșimani o șterg prin toate găurile ca șobolanii. Se reped afară din palat. Fără o vorbă, spaima e mută! Doar numeroase tropăieli, un foșnet de stofă...

Nu mai suntem decât patru persoane lucide în Sala Tronului: regina, vraciul, Beru și sluga dumneavoastră. Grație frumoasei și misterioasei Vicky, sunt stăpân pe situație.

A naibii de palidă, regina; sub pielea cafenie, grăsimea i se face verde. Spaima o alterează văzând cu ochii.

Mă grăbesc s-o liniștesc.

– Nu vă temeți, Maiestate, nu vă vrem răul, nici dumneavoastră, nici supușilor, nici măcar borfașului bătrân ce se pretinde consilier și care completează pe furis, adaug eu, arătând spre bărbos. Căci vă va mărturisi chiar el că își negociază comisionul cu englezii. Nu-i așa, dragă vraciule?

Ar scrâșni din dinți, Nikolai, dacă i-ar mai avea. În orice caz, gingivită face sigur.

Îi privește pe cei fără suflare, îi crede morți și îngaimă:

– Așa e, așa e, cer cu umilință iertare grațioasei și puternicei Sale Majestăți. Fie că zeul Faketa s-o ocrotească și zeița Sinekura să vegheze asupra capului ei august...

– Ba august ești tu, băi, păduche! izbucnește Beru. Ar trebui să te rad, nemernicule! Așa deci, domnu' o trăgea în piept pe frumoasa mea jestate, pe șestache? Domnu' Cinspe-la-sută își umplea teșchereaua profitând de faptul că scumpa-i stăpână, care e bunătatea-ntruchipată, nu vedea nimic! Ah! Dacă nu m-aș stăpâni, o lepră de tură²⁹ de teapa ta, i-aș trage-n closet până n-ar mai exista!

²⁹După 43 de ore de studiere aprofundată a dialecticii beruriene Consiliul de redacție a decis că această expresie înseamnă lepdătură.

Un răs argintiu (deși are păr auriu) răsună și, precum a dat de-
șteles paranteza mea celor mai puțin cretini dintre voi, apare
Vicky.

Radiază, Frumoasele ei colege o însoțesc.

– Ce amuzant poate să fie prietenul dumitale la mânie, îmi
spune ea.

– Înțelegi cumva franceza? mă minunez eu.

– Vorbesc curent șapte limbi, dragul meu, îmi replică
frumoasă. Când cineva vorbește șapte limbi, franceza e inevitabil
inclusă!

Ajunge lângă mine.

– Cum îți place jucăria?

– Minunată, ar trebui s-o brevetezi!

Las glumă la o parte, căci un grup de indivizi dă buzna în palat.
Sunt înarmați cu lănci și cuțite și nu poartă uniformă. Sunt oameni
din popor veniți în ajutor, presupun eu. Mă pregătesc să-i
vapofizez, dar Vicky intervine.

– Nu! Pe ei nu! spune ea, sunt prietenii noștri!

– Prieteni! tresar eu.

– Promit că o să-ți povestesc totul în detaliu, declară Vicky
întinzând mâna spre ustensila ei. Îmi dai voie?

Îmi ia din mână tubul magic cu un gest hotărât.

– Scuză-mă, adaugă fata, o să continuăm discuția mai târziu.
Între timp, vă mulțumesc că ați rezolvat grosul problemei.

Își îndreaptă aparatul spre mine. Mai am timp să-i văd degetul
delicat apăsând pe butonul roșu. Totul dispare instantaneu.

CAPITOLUL CINCI

Un tren rapid trece șuierând și zăngănind din șine în capul meu.
Sunt într-un tunel. Și apoi, instantaneu, e zi și trenul se
îndepărtează. Deschid ochii, perfect lucid. Toate au o claritate
perfectă. Am impresia că văd degetul manichiurat al lui Vicky,

apăsând pe butonul roșu, dar nu. Sunt culcat pe-o piele de tigru. Nu mă doare deloc capul. Dimpotrivă, mă simt cât se poate de bine.

Creierul meu are pretenția să mă scol, dar membrele mele nu pot să-l asculte din cauză că sunt foarte legate cu un fir gros de nailon. Întorc capul și-l zăresc pe Beru, încă adormit, lângă mine. Dincolo de Beru e o imensă pată de culoare: regina Bukabuna, tot adormită și identic legată, și lângă ea, vraciul Nikolai. Mă răsucesc în sens invers, rezultatul fiind că-l văd în dreapta mea pe sir Hanger, perfect treaz. Nu e singur, deoarece colaboratorii lui zac de asemenea pe pieile ce împânzesc camera în care am fost legați fedeleș și care trebuie să fie dormitorul Majestății Sale.

Tot mișcându-mi capul, termin de examinat locurile. Văd un găligan aproape gol, cu capul teșit și nasul complet aplatizat, care ascute o baionetă, sprijinit de ușă.

Alți doi tipi prea puțin simpatici sunt așezați pe patul Majestății Sale și savurează câte un hartan de porc spinos, aruncându-ne priviri sângeroase.

– Well, s-ar părea că lucrurile n-au evoluat așa cum doreați, de la intervenția dumneavoastră? remarcă calm sir Harry Hanger.

– Într-adevăr, recunosc eu, a existat o hibă.

– Adică?

– Personalul amoros recrutat de dumneavoastră pentru plăcerea Majestății Sale, deși face dovada unei superbe conștiințe profesionale, nu-mi pare a fi prea demn de încredere.

Și îi relatez ce-am pățit cu Vicky, cum ne-a salvat ea viața, modul în care mi-a încredințat lansatorul ei de somn și, în final, cel în care l-a folosit împotriva mea.

Sir Hanger, căruia nu-i mai port chiar așa o pică de când am devenit tovarăși de suferință, dă din cap atât cât îi permit legăturile.

– Fetele astea au fost recrutate prin intermediul rețelei noastre din Stockholm, spune el, dar mă tem că, de fapt, am fost trași pe sfoară de un al treilea pungaș, my dear³⁰.

– Care ar fi acela?

– Nu putem face decât presupuneri. Beru scoate un scâncet.

– Mie îmi aduceți o căpșunică, articulează Setosul, ca să-mi clătesc gâtlejul.

După care revine la realitate și mârâie:

– Dar ce dracu facem aici?

– Ne odihnim, Grasule. Toți în aceeași oală!

– Da' ce-a putut să se întâmple?

– O revoluție de palat; parașutele controlează situația după ce s-au folosit de noi ca detonator, își pipăie limba uscată și mormăie:

– Ești în plin delirium, amice, ce poa' să le pese fâțelor de palat!

– Asta aș vrea să știi și eu!

Iată că și regina își revine. E ofuscată râu de tot, coana Bukabuna.

Ca să-ți legi fedeleș suverana îți trebuie tupeu, nu glumă, găsește ea. Înseamnă să dai dovadă de o temeritate nebunească. Autorii unei astfel de nelegiuiri vor fi aspru pedepsiți.

Berurier, filosof, încearcă s-o calmeze.

– Mica mea regină, spuneți-vă că asta nu-i nimic în comparație cu ce-a pățit Ludovic al XVI-lea. Sărmanul monarh, el unul și-a pierdut capul prin talașul de butuc...

Pe fondul acestor cuvinte evocând un trecut sângeros, ușa se deschide cu violență pentru a permite năvălirea unor hoarde în camera regală. Bădăranii ăștia nu respectă nimic: nici frumoasele jardiniere constituite din cauciucuri vopsite în alb, nici masa de toaletă făcută dintr-o tarabă de înghețată a galeriilor Lafayette.

³⁰Tot pentru a crea o atmosferă britănească. Toată lumea știe ce-nseamnă și asta-mi anglicizează textul.

Răstoarnă mobilele (în mitocănește: mobilili), deschid sertare, își însușesc conținutul, scuipe pe portretul defunctului rege oferit acestuia de un artist francez și pe care, în chip de recunoștință, monarhul trasese cu un scris energic: „Francis e limba scumpă”.

– E o josnicie! O mârșăvie! O infamie! anunță sever Bukabuna. Veți fi cu toții spânzurați de picioare în piață, până când muștele vă vor lăsa scheletele la fel de albe ca spălate cu OMO³¹.

În chip de răspuns, revoluționarii își scot chiloții; ceea ce reprezintă un mod succint dar eficace de a-i arăta unei persoane cât de puțin luate în seamă îi sunt cuvintele.

După ce au făcut praf și pulbere totul, după ce l-au făcut să treacă prin ciur și prin dârmon pentru a stoarce tot ce se putea, mitocaniiăștia de Mitocani pun gheara pe noi, în modul cel mai neplăcut cu putință: apucându-ne de picioare și târându-ne în Sala Tronului, unde atmosfera s-a schimbat complet, monumentalul fotoliu al reginei a fost sfărâmat cu lovituri de măciucă, iar elefanții, cu trompele (uterine) extirpate, cu colții smulși, seamănă cu niște pachiderme tot atât cât seamănă Venus din Milo cu Buda. Pe spetează sau mai exact, pe ce a mai rămas din ea, a fost plasat steagul revoluționar, care este complet roșu, cu această deviză crâncenă scrisă de-a curmezișul: „Trăiască răs-publica!”

O masă rudimentară, o simplă scândură de sicomor pusă pe două capre de palisandru, a fost instalată fix în mijlocul imensei încăperi. O liotă de indivizi firoși, care și-au pus ochelari pentru a face pe intelectualii, dar le-au scos lentilele ca să nu li se perturbe vederea, stau în spatele acestei mese-meseriașe. Se află aici fostul ministru al P.T.T.T. (poștă și tam-tam-telefon), fostul ministru al justiției, actualul șef al sezonului militar (nu există armată în

³¹Simplă conștiinciozitate profesională a reginei, care a semnat cu societatea OMO un contract prin care se angaja să graveze pe frontispiciul palatului ei următorul slogan: „într-o bună zi, datorită detergentului OMO, – poporul mitocan va fi alb ca zăpada”.

sezonul ploilor), secretarul general al sindicatului vrăjitorilor, erectorul Facultății de fetișe și totemuri și, conducând areopagul, Anar Hizant, liderul revoluționar proscris, care dirijase gruparea de eliberare a mitocanilor din exilul lui în Franța.

În spatele lui Anar, o zăresc pe Vicky, care caută să se facă cât mai mică.

Unul care se crede dator să facă valuri e vraciul Nikolai! Îi face trădători pe revoluționari și le promite niște catastrofe iminente. Un dupac în barbă îl silește să-și stopeze prezicerile răzbunătoare. Atunci, liniștea fiind restabilită, Anar Hizant scoate o batistă de mătase cu care-și face vânt ca un dandy, ceea ce face o puternică impresie asupra camarazilor lui.

Îi privește pe toți „arestații” cu o îndârjire sumbră, sfârșindu-și examinarea cu regina. Apoi trece la atac, cu o voce cam snoabă:

– În prima sa ședință istorică de azi, Comitetul revoluționar mitocan declară prin gura mea cele ce urmează:

„Articolul unu, monarhia e abolită.

Articolul doi, republica e proclamată.

Articolul trei, regina Bukabuna aici de față, unealta-i oarbă, vraciul Nikolai, și toți câinii străini care-l ajutau să distrugă țara vor fi executați în Piața Poporului, fosta Piață a Parlamentului.”

Ceilalți membri ai Comitetului revoluționar se ridică-n picioare și aplaudă.

E impresionant. Beru se-ntoarce spre mine și murmură:

– Două condamnări la moarte în aceeași zi, Bătrâne, nu găsești că e tare?

Vraciul Nikolai izbucnește în plâns. Cere iertare. Vrea să participe la revoluție. Cunoaște micile secrete ale Curții și nu vrea nimic altceva decât să le împărtășească republicanilor. Citise în stele, ceară topită, coajă de banană, căcăței de muște, chibrituri arse, praf de talmeș-balmeș, diaree rebelă, chică de chel, găinaț de liliac, apă vie și în Paris Match, prăbușirea monarhiei. Dacă protesta, cu câteva minute mai devreme, o făcea doar ca să se

asigure de sinceritatea rebelilor. O să-i ajute să întemeieze o republică de first quality.

Pe scurt, ține la bătrânul lui hoit. Anar Hizant îl reduce la tăcere cu un gest și anunță că va fi spânzurat primul.

Ne scot afară.

Piața e neagră de lume (ceea ce nu e o figură de stil!)

Au fost înălțate opt spânzurători, dispuse în semicerc. Populația, ținută-n frâu de oamenii fărădelegii, e frenetică. Dendată ce apare jalnicul nostru cortegiu, ea, care-n aceeași dimineață strigase: trăiască Anglia, trăiască bomba atomică, vociferează acum ori trăiască republica, ori trăiască res publica, ori trăiască răspubica, după gradul de porcie al fiecăruia. E un tămbălău de nedescris.

O caut din ochi pe micuța Vicky. O aflu lângă mine, surâzătoare. Mă conduce discret la moarte.

Știe ea cum să organizeze evenimentele și cum să participe la ele cu modestie. Se vrea categoric roțiță.

O strig:

– Hei, Vicky, cum rămâne cu explicațiile, gatico? Poate că-i momentul să mi le furnizezi. Ea se apropie de mine.

– Franța și Anglia nu sunt singurele țări care ar avea nevoie de arhipelag drept poligon de încercări. China găsește că el constituie o bază ideală pentru a-i șicana pe americani.

– Și tu lucrezi pentru orezari, preafrumoasa mea?

– Exact, dragul meu prieten. În timp ce voi duceți lupte secrete între aliați, noi ceilalți ne ocupăm în liniște de răsturnarea regimului. Era simplu, dar trebuia să-ți vină ideea.

– Voi sunteți cei care l-au lichidat pe ministrul afacerilor externe la Orly?

Încuviințează.

– Nu eu personal, dar cineva din secția mea. Țineam să-l împiedicăm să încheie un acord în numele mitocanilor pentru a evita incidentele diplomatice care ar fi urmat.

– Și când ne-ați văzut sosind pe vasul de pe lacul Lemman?

– Am ales, știind – firește – că prietenul dumitale nu e Bubata Laburiq și descoperind că nici măcar negru nu e, am înțeles, deci, că încercați să-i fentați pe britanici. Lucru care nu ne-a displăcut. Erați niște posibile ajutoare pentru operațiunea de revoluție.

Râde ușor.

– Și uite dovada, fraiere! Când lumea va afla de lovitura de stat, rolul nostru va trece neobservat. Oficial, poporul s-a ridicat împotriva ingerințelor Occidentului. Rătăcirile reginei obeze, oscilând între Londra și Paris, au fost fatale monarhiei.

Cortegiul se oprește lângă spânzurători. Călăul (care nu-i același cu cel din torturorium), un pântecos al cărui buric seamănă cu Etna fotografiată din avion, iese în față, superb și exclusiv înveșmântat cu un tricou roșu și cizme de vidanjor. Îl înșfacă pe moșul bărbos și-l cară-n spinare până la prima spânzurătoare.

– Ca la Montfaucon, murmur eu. Al naibii Villon!

Vicky se mai află încă lângă mine.

– Acum ar fi trebuit folosit minunatul tău extingtor de conștiințe, îi spun eu.

– Mii de regrete, ripostează femeia, bătând cu palma peste geanta care-i atârnă la șold. Și-a îndeplinit misiunea. Îți spun adio, cu o fărâmă de nostalgie, căci îmi erai oarecum simpatic.

– Încântat să te aud spunând-o.

Fiecare dintre noi este depus vertical lângă spânzurătoarea respectivă. Zbirii care ne-au cărat până acum ne înconjoară cu fețele șiroid de transpirație și cu privirile debordând de veselie, căci sunt încântați de spectacol.

Urale puternice răsună dinspre mulțime, vraciul Nikolai se leagănă la capătul funiei cu limba scoasă.

Călăul salută în manieră romană. Se apropie apoi de nenorocosul de William. Călăul ăsta execută-n cerc, după cum se pare. După William vin la rând cei doi generali, sir Hanger, Beru, eu și grațioasa Sa ex-Majestate, căreia i s-a lăsat totuși rolul de vedetă a spectacolului. William rămâne imperturbabil, admirabil de liniștit.

– Sorry că o iau înaintea dumneavoastră sirs, le lansează el camarazilor săi în timp ce i se pune ștreangul.

Curajul lui îmi dă ceva asemănător unui șoc prin tot hoitul. Mă iau deoparte și mă bruftuluiiesc astfel: „N-o să te lași atârnat fără un hai de pomină, nu, San-Antonio? Pasivitatea nu-ți stă-n fire”.

Și chibzuiesc, copilași! Și-mi storc creierii! Și dau cu geana prin jur, în speranța unei idei geniale!

Amploarea scenei e shakespeariană. Neo-republicanii sunt în al nouălea cer. E un delir colectiv! Un orgasm popular monstru. Transpiră de entuziasm.

Zbang! Bye-bye, William! E rândul lui să facă pe rozeta vânturilor³² la câțiva metri de răposatul Nikolai. Balada spânzuraților! Frați oameni, care după noi veniți... Vanitas finita, kaputt! Rugați-vă pentru noi, sărmani fuduli!

Orgasmul populației seamănă cu un răget. Un fel de „rrraaa!” Intrarea lui Anquetil în Parc-des-Princes cu ocazia triumfalei sale curse Bordeaux-Paris.

Trag de legăturile mele, dar nu există nimic mai parșiv decât nailonul. Cu cât te forțezi mai mult, cu atât se strânge mai tare. Atunci îmi cad ochii pe baioneta unuia dintre zberi. E trecută prin centironul care-i servește și drept uniformă, iar lama e ațintită agresiv spre mine. Încep o ușoară mișcare de apropiere, răsucindu-mă pe călcâie. Mă mișc încet, dar precauțiile mele sunt inutile, căci omul e prea absorbit de performanțele gâdelui.

Pentru moment, sunt ocupați cu un general, ceea ce e mai puțin trist. Când m-am răsucit convenabil, încep să-mi frec legăturile de tăișul lamei. Și puteți fi siguri că fac o treabă bună, că mă trec prin tăișul săbiei, cum ar fi spus generalul. Tălâmbul băgător de seamă habar n-are de tot cercul meu. Frec și invers. Pârâie... Continuu să mă dezlănțui (eram înlănțuit, nu?). Acum, când îmi încordez mâinile, simt că cedează. Încă un mic efort. Culmea baftei, înainte

³²Pe care eu, unul o prefer celei a Legiunii de Onoare.

de a se lăsa gătit, generalul face o declarație. Îndrugă cum că supliciul la care e supus este nedemn de calitatea sa de ofițer superior și că istoria va judeca sever un asemenea act.

Tipii, neștiind engleză, se chestionează reciproc.

– Ce zice? mă întreabă paznicul meu cu scula hoinară.

Îi traduc amabil și la ureche, ceea ce-mi permite să apuc mânerul armei lui cu mâna dreaptă, liberă acum. Trag spre mine, ușor, ușor. Când mă depărtez, s-a făcut: paloșul lui e acum al meu.

Suspendarea generalului creează o bună diversiune. Pricep de ce în evul mediu, mangliatorii operau lângă estradele saltimbancilor. Un tip care, în aer liber mai ales, are atenția subjugată, devine o momâie pentru ciorditorii de orice fel.

Îmi tai legăturile care-mi paralizau picioarele. Ce bine e, fie și pentru un moment, să-ți regăsești totala libertate de mișcare.

Cei doi paznici ai mei sunt aplecați în față spre a privi mai bine atârnarea sârmanului ofițer. Eu, șmecher ca nimeni altul, mă trag în spate, îmi ocolesc spânzurătoarea și trec în spatele lui Beru.

– Nu mișca, moșule, îi șoptesc. Și așteaptă să declanșez balamucul înainte să ne joci întoarcerea lui King-Kong.

Nicio reacție. Își lasă tăiate legăturile fără să clipească și chiar atunci când firele de nailon îi cad la picioare, păstrează cu strășnicie aceeași poziție.

– Pregătește-te să șutești sabia unuia dintre gorobeții tăi, pricepi?

Și mă retrag în sânul mulțimii hipnotizate. Intenția mea: s-o dibuiesc pe micuța Vicky înainte să iasă balamuc. Ultima oară când o reperasem, dulcea panteră stătea lângă eșafodul reginei. Trebuie să mă mișc repede. De îndată ce generalul va înceta să țopăie în gol, va apărea acea relaxare care urmează fiecărui număr de music-hall și atunci, oricât de tălâmbi ar fi, zbirii mei își vor da seama că tocmai am ales libertatea.

Cu paloșul lipit de picior, (nu ăsta, celălalt!) mă strecor prin mulțime. Un incident o amuză grozav pe-aceasta din urmă, un mic ștregar mitocan s-a cățărat pe spânzurătoarea generalului ca

pe un catarg și i-a scos chipiul pentru a și-l pune pe cap. De acolo de sus, face semne mulțimii și trage lovituri de picior cadavrului pentru a-l face să se legene. Interludiul are mare succes. Alți puștani, nedorind să rămână mai prejos, escaladează primele spânzurători. Asta place enorm. Îl văd pe Anar Hizant, suit pe un butoi de Coji de banane prelucrate, aplaudând și urlând: „Moarte ne-negrilor!” ceea ce nu-i prea amabil nici față de chinezi, care au organizat această revoluție, nici față de frumoasele scandinave care i-au oferit ocazia s-o realizeze.

Docilă, mulțimea reia: „Moarte ne-negrilor!”. Când o masă de oameni îți urlă asta-n clăpăuge, visezi să fii vărul primar al lui Mobutu. Mă chircesc, mă fac mic. Sunt sigur că mă înnegresc de cât îmi dau silința.

În fine, o zăresc pe Vicky la trei metri de mine, nu foarte-n largul ei nici ea. Dar un lungan cât o prăjină intervine. M-a văzut și recunoscut; este în același timp și surprins și înfuriat. Alege, simultan (căci e un lip cu o anumită ubicuitate în gândire, expresie și acțiune) să urle și să sară pe mine. Dar San-Antonio, micul viteaz, îi înfinge confidențial paloșul în stomac. Cred că vă trece prin minte, firește, în ciuda inaptitudinii voastre congenitale, că dacă am șutit o sabie, n-am făcut-o ca să tai pagini cu ea. De altfel, în zilele noastre, filele cărților sunt tăiate la mașină, ceea ce este logica însăși. Căci e clar că o carte nu poate servi decât dacă e răsfoibilă; nu cu mult timp în urmă și chiar acum, uneori, ești obligat să închei personal procesul de fabricație a celor cumpărate.

De ce vă vorbesc despre asta într-un asemenea moment, ei bine, sunt incapabil să vă explic.

O simplă înlănțuire de idei. Nu vă dereglați marele zigomatic, continuu.

Lunganul trage o strâmbătură groaznică și se pliază-n două. Manda decide că-i zor mare și, uitând de orice prudență, își croiește drum cu coatele printre gură-cască, pentru a ajunge mai repede.

Răsar în fine în spatele lui Vicky. Își ține geanta sub braț, cureaua ei fiind răsucită pe mână.

Nicio șansă să i-o smulg prin surprindere. Așa că, la boli grave, remedii etc... etc... îmi cobor mâna dreaptă, ca să pot ține sabia ca pe un cuțit. Apoi îmi las mâna stângă peste geantă ca s-o împiedic pe gagică s-o deschidă.

Ea tresare, se întoarce. Suntem obraz lângă obraz. Ochii i se măresc de uimire, cum se spune atât de drăguț în cărțile de aventuri de aproape un secol încoace.

Cearcăne îi umbresc privirea.

– Dă drumul genții, fetiță, sau te sfârtec. Și, îmbinând the vorba to the fapta, îi înțep pântecul cu instrumentul meu.

Și-a venit în fire; în loc să devină moale, mâna i se crispează.

– Repede! mârâi eu surd, cred că ai priceput că vremea favorurilor s-a dus!

În clipa aceea se produce o învălmășeală. Strigăte, înțeleg că au descoperit evadarea mea. Înghesuiala mă face să mă dezechilibrez și lama bine ascuțită se înfige în corpul fetei. Degeaba încerc eu să-mi opresc gestul provocat, presiunea mulțimii mă împiedică și simt cum pătrunde sabia în trupul palpitând. Ochii lui Vicky se dau peste cap.

În acel moment niște labe mă înhață. Simt o ploaie de lovituri căzându-mi pe spinare, pe cap. Cad. Sunt bumbăcit zdravăn. Mulțimea se adună. Toți vor să mă calce-n picioare.

Eu n-am decât un singur gând. Să deschid geanta, să pun mâna pe vaporizator. Sunt buimac. Mă dor toate. Mă ard! Am sânge în gură. Știu că o să leșin. Răpus aici. Devorat de aceste picioare înfuriate, ca de dinții unui monstru. Lupt, cu o mână pe creștet, cu cealaltă căutând febril fermoarul genții. Nici nu văd ce fac. Țeasta mi-e plină de clopote. Nu mai văd clar. Doar mâna mea mai tatonează. E singură. Detașată de mine, autonomă! Fălci de oțel îmi sfâșie carnea, îmi pierd cunoștința... Mi-o recapăt. Aud strigăte. Ici și colo, mai percep câte o lovitură mai dureroasă. Mă

golesc ca un tub de cremă călcat în picioare. Fac încă un efort. Ultimul. Simt în mână ceva rece, neted, rotund.

Îmi spun: „E tubul lansator-de-somn”. Și-mi spun de asemenea dacă are capacul pus, sunt în pom, căci n-o să-l pot desface. Îmi strecur mâna dreaptă sub celălalt braț și apăs toată suprafața tubului în speranța că o să găsesc butonul. Brusc, loviturile încetează. Corpuri grele cad moale peste mine. Gândesc: „Asta-i, funcționează”. Îmi adun tot ce mai rămâne recuperabil din mine. Îmi folosesc ultimele rămășițe, în fond. Mă arcuiesc. În jur e o panică totală. O simt printr-o ceață sângerie. Văd în fața mea un șir de tipi fără suflare. Alții care fug, împingându-se sălbatic.

Și apoi, mai departe, un alt șir de tipi ouț, dar pentru ei lucrurile stau mai prost. Beru își face loc învârtind două săbii deodată. Ah! Îi toacă mărunț, gagiul! Zbang! Trosc! Taie, crapă, străpunge și doboară tot ce mișcă-n jurul lui. Merge drept spre spânzurătoarea reginei, viteazul spadasin. Câțiva temerari încearcă să-l radă pe la spate, prin surprindere, dar s-ar zice că Beru are ochi la ceafă. Poate că sfânta lui patroană a făcut o minune, că i-a înzestrat fundul cu darul vederii. Are anusul în formă de ochi de curcă, Grasul. Asta-i permite să se întoarcă la momentul oportun.

Dopat de acest fabulos spectacol, mă ridic, însângerat, cu spray-ul meu de muște ațintit. O doză la dreapta, una la stânga. Tot ce mișcă! Recalcitranții adorm. Zbirii o șterg care-ncotro. Eliberează locul. Piața (fostă a Parlamentului) se golește. Nu mai rămân decât călăul, condamnații și bunul Anar Hizant, tot în picioare, pe butoiul lui, care urlă arătându-ne dragilor lui dispăruți: „Puneți mâna pe oamenii ăștia! Vă ordon să-i prindeți!”

Îi trag o duhnitoare ca să-l fac să tacă. Cade de pe pedestal. Una mică și călăului, care-i punea deja lațul de ceremonie lui sir Hanger, și iată-ne stăpâni pe situație.

Îi las bunului Berurier onoarea și inefabilă plăcere de-a o elibera pe regina Bukabuna.

A slăbit cu vreo douăzeci de kilograme, brava suverană, în ultimele ore. Date fiind dimensiunile ei, nu se vede, dar se citește în privirea-i leșinată. Și-a tras o saună strașnică, Păpușica.

Regina se aruncă plângând în hohote la pieptul lui Bayard al ei.

– Haide, haide, copila mea, încearcă Beru s-o calmeze, nu-ți mai strica glandele lacrimogene. Ar fi trebuit să știi că atâta vreme cât mai rămâneam în viață, colegul meu San-Antonio și cu mine, nimeni n-ar fi putut să se atingă de vreun fir de păr din barba ta!

CAPITOLUL CINCI BIS³³

În timp ce ivoriștii Curții repară tronul și în timp ce mulțimea se strânge în Piața Parlamentului (fosta Piață a Poporului), care a fost debarasată de spânzurători (atât cele cu rod cât și cele fără), strigând: „Trăiască regina, trăiască monarhia”, stau la o șuetă cu sir Harry Hanger, supraviețuitorul funiei cu laț.

Suntem așezați fiecare pe câte o bornă-taburet. A mea indică „Shitborough 4 miles”, iar a lui „Foutreville 2 km”, vă dați seama ce politețuri facem. Asta nu se limitează la alegerea scaunelor, ci face din conversația noastră o pură bijuterie de secol XVII.

– Mon cher³⁴, declară Hanger, nu-mi doresc decât un lucru: să întâlnesc întotdeauna în calea mea adversari de calibrul dumitale. Vă datorez viața, cum aș putea să mă revanșez pentru asta?

– Abonați-mă la „Life”, glumesc eu cu finețe, îmi întinde mâna.

– Și sorry pentru purtarea mea de la prânz. Aș fi intervenit în favoarea dumitale, după ce v-am demascat...

³³Scurtimea acestui ultim capitol mă face să am scrupule în a-l intitula capitolul șase, cum aș fi avut totuși tot dreptul s-o fac. Îndrăznesc să sper că cititorii mei vor ști să aprecieze această nouă dovadă a conștiinței mele profesionale.

³⁴Eu, unul, îi spun „my dear”.

– Basta, mă milostivesc eu, afacerile externe sunt afaceri externe. Esențialul e că totul să se termine cu bine pentru noi. Nu-i așa?

– Nu ne mai rămâne decât o singură chestiune în litigiu de rezolvat, face Hanger cu frumosa-i voce leneșă, mângâindu-și falangele mâinii stângi.

Văd unde bate, sir-ul ăsta cu nonșalanța și modestia lui.

– Credeți? întreb eu.

– Bine, my friend, dar problema tratatului nu s-a rezolvat încă.

Își aprinde un trabuc și continuă:

– Cu toată datoria de recunoștință pe care o am față de dumneata, trebuie să vă previn că voi face totul ca teza britanică să prevaleze.

Și adaugă, râzând, prin fumăraia albăstruie a havanei lui:

– Dumneata ai spus-o: „Afacerile externe sunt afaceri externe” ...

– Ați pierdut un atu serios în persoana vrăciului Nikolai pe care îl mituiserăți...

– Ei, îmi rămân altele.

– Și anume?

– Regina Bukabuna nu e decât o suverană de operetă. Dacă Majestatea Sa Elisabeta a II-a o invită să-i facă o vizită oficială pe care i-o promite triumfală, credeți că Bukabuna va rezista în fața unui asemenea argument?

Fac o strâmbătură, căci lovitura e într-adevăr puternică.

– Rămâne de văzut dacă regina voastră...

– Dar eu știu. Zâmbește Hanger, și sunt autorizat să formulez invitația, ca ultim argument.

Asta nu-mi place deloc, fraților. Dar chiar deloc.

– După această revoluție avortată, continuă micul Talleyrand insular, monarhia mitocană va avea nevoie să fie consolidată. Operațiunea prestigiu, my dear, este imbatabilă, credeți-mă Bukabuna va ceda, întâi pentru că i-ar face plăcere, apoi pentru că e-n joc tronul ei!

– Pot face să fie invitată de Președintele nostru, obiectez eu.

– Hmmm, murmură Diavolul împielit, fără să vreau să scad cu ceva prestigiul marelui vostru om politic, permiteți-mi să vă atrag atenția că un Citroen nu face cât o caleașcă și că el a primit până acum atâția demnitari negri, că totul ar fi lipsit de pompă.

Scârba! Încep să regret că am intervenit la timp pentru a-i salva pielea. Să-ți dai atâta osteneală și să fii întrecut chiar la potou, recunoașteți că ai de ce să scrâșnești din dinți!

Probabil că asta și fac, căci în ochii lui Hanger mijește un zâmbet.

– Haide, scumpe colega, îmi zice el, trebuie să știi să pierzi cu același brio cu care câștigi.

Are dreptate. Îi întorc zâmbetul amabil.

– De fapt, sir, cum ați reușit să scăpați de onorabilul gentleman elvețian căruia vă încredinșasem?

Ridică din umeri.

– Prietene, să nu vă luați niciodată complice un individ care la fiecare cinci minute înghite câte o pilulă. După ce ați plecat, a fost de-ajuns să-i spun că Intelligence Service-ul va fi la ușa lui în mai puțin de douăzeci și patru de ore, că ne-a și condus singur la Geneva, scuzându-se tot timpul...

În acea clipă ușa se deschide larg. Heraldul anunță:

– Puternica și Grațioasa Sa Majestate, Regina Bukabuna.

Ne ridicăm în picioare.

Bukabuna revine din apartamentele ei, înconjurată de toată liota de lingăi și mâncători de rahat. Berurier pășește solemn alături, cu fruntea ondulată ca tabla acoperișului unei magazii de unelte. Chiar, de fapt unde-mi dispăruse până acum, afurisitul? Captivat de discuția mea cu Hanger, nu-i observasem lipsa.

Ea îl ia pe Gras de braț ca să urce treptele tronului ei cârpăcit. Remarc că degetele lor sunt împletite. Ia te uită!! Nu cumva domnu' Beru a ajutat-o (în felul lui) pe regină să-și revină din emoțiile pe care le-a îndurat? Parcă ghicindu-mi gândurile, Alexandre-Benoât se-ntoarce și-mi face cu ochiul.

În loc să se așeze, suverana își ridică brațele în V.

– Trăiască regina! Trăiască monarhia! strigă asistența.

Bukabuna impune tăcere. Vocea ei firavă răsună:

– Ascultați, voi toți, începe ea, după ce m-am recules îndelung..

Grasul își privește modest vârfulurile pantofilor. Un ușor zâmbet de satisfacție îi îndulcește trăsăturile.

– După ce l-am consultat pe zeul Tragemio...

– Prezent, rânjește Beru.

– Pe zeul Cebune, continuă regina.

– El e! adaugă Beru, ridicând mâna.

– Și pe zeul Vaicemare, sfârșește Bukabuna.

– Tot el, inserează Beru.

– Am decis următoarele, continuă dama cea grasă. Începând de azi, monarhia e abolită în Arhipelagul Mitocanilor. Eu, regina voastră, abdic pentru ca națiunea mitocană să-și continue mai liberă marșul său triumfal spre progres.

Stupoare! Tăcere! Buimăceală! Îmi revin de bine de rău suficient ca să-i trag un cot lui Hanger.

– I-auzi, bătrâne, fac eu pe familiarul, cred că operațiunea „consolidarea tronului” e anulată!

Bukabuna continuă:

– Din clipa aceasta, face cetățeanca Bukabuna (nemaifiind regină are dreptul la această avansare), devin președintă a noii republici. Făcând aceasta, am aceleași drepturi ca și supușii mei și voi putea chiar să mă recăsătoresc dacă am chef.

Ah! Monstrul mic! Ah! Dat naibii Beru ăsta!

– Se va impune o nouă constituție la elaborarea căreia poporul va participa printr-un referendum. Până atunci, îl numesc ministru al afacerilor externe pe dl Alexandre-Benoât Berurier aici de față, ale cărui curaj și clarviziune au evitat căderea țării noastre mult iubite în haos și anarhie.

– Și cu asta, basta! îmi face Grasul.

O extraordinară aclamație izbucnește din toate piepturile.

– Trăiască Republică! Trăiască Președinta! Trăiască ministrul!
Ștafetele pleacă în galop să ducă poporului marea veste. Ne felicităm unii pe alții.

Mă apropii repede de Grăsan.

– În ce constă șmecheria? îl întreb eu.

– Femeii ăsteia, care de ani de zile își dădea frâu liber numai la ginit, cu emoțiile ciuntite, n-a trebuit decât să mă aplec ca să-i culeg virtutea. Te cred că atunci când i-am făcut ședința pariziană; cabrioleta din Asnieres, crețul din Pantin, vipera lubrică din Kremlin-Bicetre, triplul elan din Auber-villiers, homarul din Bastille, stropitul din Petit-Clamart, inundatul din Butte, sărutul din Pinson, ce mai, tot metroul; continuând cu celebrele mele tablouri vivante, gen: „Pune-ți cracul pe calorifer”, „Ți se înnoadă șiretul” sau „Dacă nu-ți mai place, nu-i scârbi pe ceilalți”, îmi mânca din palmă, majestuoasa Majestate. Dinastia ei făcea oac, amice! Fără să mai punem la socoteală că murea de frică să nu se afle că o luase apa. M-au apucat toți dracii și i-am zis-o în față: ascultă, Germaine...

– Germaine? mă minunez eu.

– E al doilea prenume al ei, care-mi vine mai la-ndemână. Deci, îi zic: ascultă, Germaine, cu regalitatea aia a ta, n-ai decât probleme, ai avut un exemplu bun adineauri. O să lași naibii tronul ăsta, majestatea ta grăsană, sclavii tăi și tot bâlciul și-o să trăsnești o republică cu răspundere limitată și, în felul ăsta, luând-o înainte, o să-i fentezi pe toți nemulțumiții. Dacă Ludovic al XVI-lea ar fi făcut la fel, ar mai fi fost încă în viață, trăgând în fazani la Rambouillet, în loc să-și caute țeasta în patru labe.

Coboară vocea.

– A stat un pic pe gânduri: „Adjudecat!” așa mi-a zis Germaine. Și scurt pe doi, iat-o făcându-și treaba în societate și bombardându-mă ministru al afacerilor externe.

Revenind la treburile solemne ce-i revin acum, Grăsul mă dă ușor la o parte din câmpul său vizual și bate din palme.

– Asta-i, citizeni! strigă el. O să începem să facem un pic de ordine în șandramaua asta. Dacă Președinta e de acord să deblocheze credite, duceți-i pe englezul ăsta groaznic, pe revoluționarul de trei parale și pe fetele blonde la aeroport și luați-le un bilet pentru Londra ca să nu-i mai văd. Eu, unul, ceea ce vreau e asanarea țării. Nu sunt negru decât prin adopțiune, e clar, dar vedeți și voi: mă străduiesc să devin!

– Trăiască ministrul! i se răspunde.

CONCLUZII FACULTATIVE³⁵

Câteva săptămâni mai târziu... La ambasada mitocană din Paris, într-un apartament de două camere, vedere spre curte, pe strada 29 iunie³⁶, sunt reuniți în jurul unei mese șchioape acoperite cu o mușama verde: ambasadorul mitocan în Franța (în viața obișnuită e muncitor la metrou), ministrul afacerilor externe franceze, omologul său mitocan și secretarele lor, plus, puțin mai la o parte și în picioare, Bătrânul, înalte personalități civile și militare, precum și sluga dumneavoastră.

Ministrul afacerilor externe franceze parafează un document și, cu aceeași grație, îi întinde pixul ministrului afacerilor externe mitocan.

– E rândul vostru, Excelență! îi zice el colegului său.

Interpelatul își șterge nasul cu mâneca, își freacă vârful pixului de reverul hainei pentru a-i reda virginitatea și scrie în josul documentului, cu litere apăsate:

„Pentru Republica Mitocană:
Alexandre-Benoit Berurier”.

³⁵Dar așteptate.

³⁶Ziua de naștere a comisarului San-Antonio.

Astfel, printr-o trăsătură de condei, Franța devine posesoarea deja faimoasei insule Miserupe, obiectul atâtor dorințe.

Un oftat de ușurare ciufulește asistența. Apoi, ușa se deschide, făcând loc unui negru slab, care merge sprijinindu-se în baston. Tresar, recunoscându-l pe Bubata Laburiq.

– Cum așa, dumneata ești! bolborosesc eu. Îmi scutură energic mâna.

– Eu sunt, mulțumită dumitale, dragă domnule. Fără vinul pe care mi l-ai dat să beau când eram pe moarte, sigur îmi dădeam sufletul.

Beru își încruntă sprâncenele, într-un moment de derută. Apoi, partea bună a ființei lui învinge.

– Doi miniștri ai afacerilor externe pentru un singur stat e cam mult, bătrâne, îi spune Grasul lui Bubata Laburiq. O să-ți înapoiez portofoliul, colega. Și când te-ntorci în țară, zi-i Președintei, transmitându-i biștarii Franței, să-i folosească mai bine ca ea!

Și, așa cum am promis, rezumatul părții a doua: După peripețiile pe care tocmai nu le-ați citit, San-Antonio și Berurier au revenit din Arhipelagul Mitocanilor, după ce au obținut ca președinta Bukabuna să cedeze Franței și nu Marii Britanii, insula Miserupe, unde guvernul nostru va continua acele faimoase experiențe nucleare ce stârnesc temeri unor populații primitive și unor deputați ai majorității.

SFÂRȘIT